

SAS Dizisi No: 82

**Gerard de
VILLIERS**

tarayan : ceymisbond

**SAS
NASSER
PLANI**

©Editions Gerard de Villiers Tay
Kitapçılık ve Ticaret Limited Şirketi Dr.
Şevki Bey Sok. 10/3 Türbe - İstanbul
Tel: 516 08 20

TAY YAYINLARI

I. BÖLÜM

Saronikos Körfezi'nin üzerindeki kurşun gri-si bulutlar arasından, yere doğru yaklaşan, gümüş gibi parlak bir nokta görüldü. Bu Atina Havaalanı'na inmek üzere olan bir uçaktı.

Malko saatine bir göz attı. Bu, Tripoli'den gelen Libya Havayolları'nın uçağı olmalıydı. Yani beklediğı uçak. Atina Havaalanı'nın büyük salonu, sonuna kadar açılmış olan klimaya rağmen, boğucu sıcaktı. Güneş, bol buzlu "Uzo" içmeyi, kahramanlık göstermeye tercih eden, tepeden turnağa silahlı ter içindeki Yunan polislerinin yumuşak bakışları altında, tüm salonu doldurmuştu.

Birçok terörist saldırısından sonra, Atina Havaalanı kötü bir şöhret yapmış, Yunan Hükümeti de, sorumlularının büyük bir olasılıkla Araplar olduğı bu hareketler karşısında güvenlik önlemlerini artırmıştı.

CIA'nın Atina'daki bölge şefliğı de, Ortadoğulu teröristlerin geçiş yeri olarak Yunan başkentini kullandıklarını rapor etmeye devam ediyordu...

Malko çevresini saran kalabalığı inceledi. Bu masum yolculardan hangisi bir bomba yerleştirmeye ya da uçak kaçırmaya teşebbüs edebilirdi?

Yolcularını indirmek üzere olan Fransız Havayolları'nın bir uçağı bir polis kordonuyla sarılmıştı. Halbuki Fransızlar, teröristler tarafından en az tehdit altında bulunanlardandı.

Malko dikkatini yaklaşan uçağı yöneltti. Bo-

eing 727 henüz milliyetinin anlaşılabilmesi için çok uzaktaydı. Uçağın denize paralel piste inip, salona doğru yaklaşması için, bir süre daha beklemek zorunda kaldı. Sonra dümenin üzerindeki, Libya Havayollarının amblemi olan üç kırmızı oku farketti. O zaman yanındaki çok zayıf, sıcağa rağmen koyu renk takım elbise giymiş adama döndü. Göz çukurları yorgunluktan daha da derinleşmiş, yüz hatları iyice gerilmişti.

— Sanırım o, doktor, dedi Malko.

— Çok şükür! dedi Mark Scargill dişlerinin arasından.

Frankfurt'tan Amerikan Hava Kuvvet'lerinin bir uçağıyla iki saat evvel gelmişti. Gizli operasyonlar için özel olarak yetiştirilmiş, askeri bir doktordu. Amerikalı rehinelere fotoğraflarından, sağlık durumlarını anlamayı başaran oldu.

Libya Havayolları'na ait 727 salonun karşısında durmuştu. Az sonra yolcular inmeye başladılar. İçeriden çıkanların çoğu erkekti. Hepsi bir otobüse doluştular ve 727 beş dakika içinde tamamen boşaldı.

— Gidelim, dedi Mark Scargill.

— Daha vaktimiz var, diye cevap verdi Malko, Yunanlılar pek acele etmiyorlar.

Yolcuları taşıyan otobüs giriş kapısına yönelirken uçağın ambar kapakları açılmıştı. Malko'nun kalp atışları birden hızlandı. Bu seferki olağanüstü gizli bir görevdi. O kadar ki Yunan topraklarında bulunduğundan, Atina bürosunun bile haberi yoktu. Viyana'dan önceki gün gelmiş ve ancak işlerini ayarlamak, bir araba kiralamak ve sıradan zengin bir turist gibi Büyük

Britanya Oteline yerleşmek için zaman bulabilmişti.

Malko Libya uçağına bakarken, IPA'nın gelişini belirleyip belirlemediğini merak etti. Yunan Gizli Servisi aşın sol düşünceleri yüzünden karalanmıştı ve teröristlerle işbirliği yaptığı yolunda şüpheler vardı.

Yunan Haberalma Örgütü KYP'ye gelince CIA onları, olay kendi toprakları üzerinde geçtiği halde, bu görevin dışında tutmaya karar vermişti.

Görevliler, yürüyen bir halı sayesinde, Boeing 727'nin ambarını boşaltmak üzereydiler. Valizler ve sandıklarla dolu bir yük arabası konvoyu daha uzaklaştı. Malko araçtan gözlerini ayırmıyordu.

Yanında duran Doktor Scargill de nefesini zor tutuyordu. Yunanlı eğilip, yürüyen halıyı durdurdu. Boşalma işlemi tamamlanmıştı. Doktor Scargill boğuk bir sesle bağırdı.

— Himmel! dedi Malko da, bir yankı gibi.

Nereye gideceğini bilmeden, pencerenin önünden uzaklaştı. Aynı anda, bir görevli yürüyen halıyı tekrar çalıştırdı. Bir süre ambardan hiçbir şey çıkmadı. Sonra iki görevli tarafından yakalanan siyah bir şey görüldü. Malko ekibin başındaki adamın aceleyle haç çıkardığını farketti. Siyah bir tabut yavaşça ambardan çıktı.

**

Sıcaktan bunalmış, kötü tıraşlı gümrükçü, kendisini öğle uykusundan uyandıran iki yabancıya pek de sevimli olmayan bir ifadeyle baktı. Garip bir uğultuyla çalışan, küçük vantilatöre rağmen, içeride sıcaklık 50° olmalıydı. Yerler boş bira şişeleriyle doluydu.

— Ne istiyorsunuz? diye sordu görevli homurdanarak.

— Tripoli'den gelen bir eşyayı almak için nereye başvurmamız gerekiyor.

— Buraya, diye iç geçirdi gümrükçü, fakat akşam ya da yarın sabah erken bir saatte gelin. Bildirge henüz elime geçmedi... Almak istediğiniz neydi?

— Bir tabut, dedi Malko.

Gümrükçü şaşkınlıkla ona baktı.

— Tabut mu? Boş mu?

— Hayır, dedi Malko üzgün görünmeye çalışarak.

Öteki beynini alkolün verdiği sersemlikten arındırmaya çalışarak doğruldu. Malko adamın masasının üzerine, özenle bin drahmi bıraktı.

— Arkadaşlarımızdan biri Tripoli'de öldü, diye anlattı. Ailesi kendi! ülkesinde, Avusturya'da toprağa verilsin istedi.

— Anlıyorum! dedi gümrükçü acıyan bir sesle. Tabii tabutu da uçaktaydı. Bundan emin misiniz? Çünkü söz konusu olan Libyalılar olunca..

— Tabutu gördük, dedi Malko.

Yunanlı ona endişeli bir bakış fırlattı.

— Fakat, onu nasıl götüreceksiniz?

— Meraklanmayın, dedi Malko. Atina'da bir cenaze arabası kiraladık. Zaten pek uzağa da gitmeyeceğiz. Olympic Havaalanı'ndan özel bir uçak onu gömüleceği yere götürecektir.

Atina'da iki havaalanı vardı. Biri uluslararası uçuşlar için, diğeryse Olympic Havayolları ve özel uçaklar için kullanılırdı. Aralarındaki uzaklık sadece iki kilometreydi.

Malko çantasından bir tomar belge çıkararak,

gümrükçüye uzattı. Kağıtlardan biri Avusturya Konsolosluğu'nun, 14 Haziran 1986'da kalp krizinden ölen Joachim Frost'un ailesinin isteğini doğrulayan yazısıydı.

Bütün belgeler Yunan makamlarınca onaylanmıştı. Ayrıca tabutun, en kısa zamanda öbür havaalanına gönderilmesini isteyen bir de emir vardı...

Gümrükçü belgeleri bırakarak, şaşkın bir halde telefona yöneldi.

İlk kez gümrükten bir tabut geçirilmesinden sorumlu olacaktı ve bunu nasıl yapması gerektiğine dair pek fazla bilgisi yoktu.

*

**

— Buyrun lütfen...

Gümrükçü Malko'ya ve yanındaki adama hangara girmeleri için yol verdi. On dakika kadar oraya buraya telefon ettikten ve birkaç binlik daha fazla aldıktan sonra tabutu götürmelerine izin vermişlerdi.

Malko, hangarın loş ışığında, sandıklar üzerine yerleştirilen tabuta yaklaştı. Kapağı elleyince ılık olduğunu farketti. Üzerindekimühürler tabutun açılmasını engelliyordu.

— Mükemmel, dedi Malko, onu götürüyoruz.

Cenaze arabası dışarıda bekliyordu.

Malko iki Yunanlı cenaze taşıyıcısına gelmelerini işaret etti. Adamlar yaklaşırken, gümrükçü bir kağıt uzattı.

— Burayı imzalayın.

Sonra kağıdı cebine yerleştirerek, kendisi de tabutu bir ucundan tuttu.

Mark Scargill cenaze arabasının yanında

ayakta durmuş, adamları inceliyordu.

— Çabuk olsalar bari! dedi dişlerinin arasından Malko'ya.

Tabut arabaya yerleştirilip kapılar kapatıldı.

— Vassilios Georgiu Yolu'ndan gidin, dedi Malko. Biz sizi izleyeceğiz.

Gümrükçü Malko'yı son bir kez daha selamladı ve Malko kiralık arabadaki yerini aldı. Direksiyon insanın elini yakıyordu. Cenaze arabası havaalanının demir parmaklıklarına doğru yöneldi.

Kapıdaki koruma polisleri ve gümrükçüler belgeleri kontrol edip, tabutun gerçek bir tabut olup olmadığını anlamak için, cenaze arabasının kapısını açtılar. ,

Malko'nun canı iyice sıkılmıştı. Sonunda demir parmaklıklı kapı açıldı. Korna çalarak havaalanının önünde bekleyen turistlerin ve taksilerin arasından kendilerine yol açtılar. Cenaze arabası daha fazla saygı bularak, biraz öne geçti. Malko endişelenmedi... Kalabalıktan kurtulduğunda, cenaze arabası gözden kaybolmuştu.

Yanında oturan Mark Scargill, elinden hiç ayırmadığı siyah çantasını karıştırdı. Sonra buruk bir gülümsemeyle, gözlerini Malko'ya çevirdi.

— İyi iş başardık.

Kıyı boyunca ilerliyorlardı. Tam sola dönecekleri sırada içi adam dolu bir Mercedes, hızla onları geçti. Bu yöntem Yunanistan'da oldukça sık kullanılırdı.

Yol, seyrek zeytin ağaçlarının arasında kıvrılıp gidiyordu. Virajı aldığı anda hemen frene basmak zorunda kaldı. Cenaze arabası dar yolu

tamamen kaplayarak, yüz metre ötelinde duruyordu.

— Aman Allahım!

Mark Scargill şaşkınlıkla haykırmaktan kendini alamamıştı. Biraz evvel kendilerini sollayan Mercedes'in, cenaze arabasının önünde durduğunu daha yeni farketmişti.

Tam o sırada arabadan, ellerinde otomatik silahlar olan dört adam fırladı. İçlerinden biri cenaze arabasının ön kapısına koştu ve silahını iki cenaze taşıyıcısının üzerine tuttu.

Diğer ikisi arka kapıya yöneldiler.

Dördüncüsü yolun ortasında durup, silahını beli hizasında tutarak, Malko'nun arabasına ateş etti.

Malko ve Mark Scargill tam zamanında yere yatabildiler. Ön cam kurşunlar yüzünden bütün saydamlığını yitirmişti!

— Bu da ne? diye bağırdı, Mark Scargill çığına dönmüş bir halde.

Malko, tehlikeyi göze alarak doğruldu ve geri vitesetarak yeni bir kurşun yağmuru altında zikzaklar çizerek virajın gerisine çekildi. Arabanın arkası tümseğe çarpmıştı. Bir omuz darbesiyle kapıyı açıp kendini dışarı attı. Mark Scargill de dört ayağı üzerinde, kızgın asfaltta duruyordu. Sinirli bir şekilde sordu.

— Silahınız var mı?

— Evet! dedi Malko çevresine bakınarak.

Buldukları yer puslu kurmak için çok elverişliydi. Görünürde hiçbir canlı yoktu. Malko kemerinden tabancasını çıkardı.

Elinde silahıyla virajda ilerledi.

Birden tekrar kurşun sesleri duyulmaya başladı.

Saldırganlardan biri, bir zeytin ağacının arkasına saklanmış, onu bekliyordu. Malko hemen siper almak zorunda kaldı.

-- Onlara engel olun! diye bağırdı hemen arkasındaki Mark Scargill.

Malko tabancasını ateşleyerek birkaç metre ilerlemeyi başardı. Cenaze arabası yine görüş alanına girmişti. Arka kapılar açıktı. Tabanca tehditi altındaki cenaze taşıyıcılar, tabutu arabadan çıkarıyorlardı. Çabuk davranmadıkları için, adamlardan biri sinirle tabutu çekerek yere düşürdü.

Cenaze taşıyıcıları korkuyla geri çekildiler.

Malko iki kez üst üste tetiğe bastı. Tabutu çeken adam göğsünden vurulup diz üstü düştü. Az sonra zeytin ağacının arkasındaki adam yola fırlayarak, aracın yanına ulaştı.

Malko dikkatle adamı inceledi. Hepsi genç, esmer, kıvrıkcık saçlı, bıyıklı, kot pantolonlu ve tişörtlüydüler. Birden üçü birlikte silahlarını tabutun üzerine boşalttılar. Tahta parçacıkları havada uçuşup duruyordu. Bu işlemi birkaç kez tekrarladıktan sonra, yaralı arkadaşlarını koltuk altlarından tutarak, kendi arabalarına kadar sürüklediler.

Malko şoke olmuştu. Saldırganlar aralarında Arapça bir şeyler konuştular. Emirleri veren Malko'nun yaklaşmasına engel olmak için silahını ateşlemeye devam etti ve arkadaşları arabaya binene dek tabancasını indirmede. Sonra kendisi de hemen içeri daldı.

Malko bulunduğu yerden çıkıp, cenaze arabasına kadar koştu. Mark Scargill de hemen ar-

kasından geliyordu. Tabut delik deşik olmuştu.

— Çabuk, bir tornavidanız var mı?

— Ne için? dedi içlerinden biri.

— Açmak için, diye cevap verdi Malko.

Mercedes gözden kaybolmuştu. Virajda bir otobüs belirdi ve kapalı yolu görünce durup kor-na çalmaya koyuldu. Taşıyıcılardan biri, sonunda bir alet çantası getirmeye karar vermişti. Malko çantadan büyük bir tornavida bulup, tabutun kapağını açmaya koyuldu.

Nihayet kapak açıldı. Mark Scargill sıkışmış tahta parçalarının çıkarılmasına yardım etti. İki adam açılmış olan tabuta doğru eğildi. Gri takım elbiseli, ellerini göğsüne kavuşturmuş olan bir adam, beyaz ipek kumaş üzerinde yatıyordu. Mum gibi olmuş suratı hareketsizdi ve elbisesinin pek çok yerinde koyu renk lekeler vardı.

Malko ve Mark Scargill onu omuzlarından tutarak tabuttan çıkardılar ve dikkatle asfaltın üzerine yatırdılar. Cenaze taşıyıcılarından biri, nefes kesilerek geri çekildi.

Meslek hayatında ilk defa bir ölüden kan aktığını görüyordu.

*

— Yaşiyor! diye bağırdı Mark Scargill doğrularak.

"Ölü"nün yanında çömelmiş, kulağındaki steteskopla göğsünü dinliyordu. Otobüsteki yolcular çevrelerinde dizilmiş, bu inanılmaz olayı seyrediyorlardı.

— Emin misiniz? diye sordu Malko.

— Evet. Hemen hastaneye götürmeliyiz. Hâlâ kurtulma şansı var.

Yaklaşan bir polis arabasının sireni sessizliği

II. BÖLÜM

bozdu. Polise telsizle haber veren otobüsün şoförüydü. Malko "ölü"nün yanına çömeldi. Adamın boynunda yavaş yavaş atan damar karşısında büyülenmişti. Vücudunda en azından on-beş tane kurşun vardı ve hâlâ nefes alabiliyordu.

Yüzü çok sakindi. Anestezi yapılmış bir hastanındaki gibi, acı çektiğine dair en ufak bir belirti bile yoktu. Yine de, yaralarından akan kanın, yakında damarlarını boşaltacağı da bir gerçektir.

Mark Scargill elinde bir şırıngayla yaklaşmış, iğneyi yaralının göğsüne batırdı. Sonra nabzını kontrol etti. Birden doktorun yüzündeki bütün kan çekildi.

— Elden gidiyor...

Şırıngayı yaralının göğsünden çıkardığında, ilacın yarısı duruyordu. Boynundaki damar artık atmıyordu. Libya Havayollarının kaçak yolcusu ikinci kez ölmüştü. Cenaze taşıyıcılarından biri haç çıkardı. Malko ağzında acı bir tat hissetti.

Bu olanları daha önce tahmin edebilirdi...

— Onu çıkarmanın tek yolu buydu, dedi Charles Lawry ağır sesiyle. Kimliğini tespit etmişlerdi. Tripoli'den ayrılmasına asla izin vermezlerdi. Libyalı doktor arkadaşı, her şeyin yolunda gideceğine yemin etmişti. Hiçbir tehlikenin olmadığını, kimsenin şüphelenmeyeceğini söylemişti.

— Yalan söylemiş, ya da yanıltmış, dedi Malko üzgün bir halde.

CIA'nın Harekât Bölümü başkanı, başını salladı.

— Bilemiyoruz. Adam ortadan kayboldu. Telefonu cevap vermiyor. Karısı ve çocukları da ortadan yok oldu. Moukhabarat'taki Libyalılar onu mutlaka tutuklamışlardır. Belki de işkenceyle her şeyi itiraf ettirdiler.

— Eğer öyleyse, çok hızlı hareket etmişler demektir, dedi Malko. Tripoli-Atina arası uçakla sadece iki saat sürüyor. Daha önceden haberleri olsaydı, tabutun çıkmasına izin vermezlerdi.

— Atina'da bu kadar karmaşa çıktığı yeter, dedi Charles Lawry. Libyalılar orada sürekli saldırı timleri bulunduruyorlar. Bir telsiz mesajıyla hepsini harekete geçirebilirler.

— Ulusal Güvenlik bu tür şeyleri dinlemiyor mu? diye sordu Malko.

Amerikalının yüzünde acı bir tebessüm belirdi.

— Dinliyor elbette. Fakat Dışişleri'nin yaptığı bir gaf yüzünden, mesajı yakalayamayız. Geçen ay, Berlin'deki diskotek olayını hatırlıyor

musunuz? Dışişleri Kaddafi'yi gözden düşürmeyi o kadar istiyordu ki, Tripoli ile Libya'nın Berlin Konsoloslugu arasında geçen ve Libyalıların suikastin failleri olduğunu gösteren bir mesajı basına açıkladı. Hemen ertesi gün bütün şifreleri değiştirdiler. Tabii onlar da çözülebilir, fakat bu zaman ister. İşte o günden beri neler olup bittiğinden haberimiz olmuyor.

Malko hapşırıldı. Odadaki güçlü klima, içeriğini buz gibi yapmıştı. CIA'nın Langley'de bulunan eski binasının yedinci katındaydılar. "Şirket" in Genel Başkanı William Casey' in odasından sadece üç kapı uzaktaydılar. Casey Ronald Reagan' ın yakın arkadaşıydı ve bürosunda, hizmet ettiği bütün devlet başkanlarının fotoğrafları asılıydı.

Malko'nun daha önce Londra'daki bölge şefi olarak tanıdığı Charles Lawry, şimdi her biri yürürlükte olan gizli operasyonları gösteren kalın dosyaların arkasına çekilmişti. Kırk-elli yaşlarındaydı ve Şirket'teki herkes gibi Harvard mezunuydu. CIA'nın her iki yılda bir yenilenen ve William Casey ile doğrudan ilişki kurabilen üst düzey elemanlarından biriydi.

Malko yol yorgunluğunu göstermemeye çalışarak esnedi. CIA ile kahvaltısındaki randevusuna yetişmek için Fransız Havayollarının Concorde uçağıyla, Sabah 11'de yola çıkmış ve yerel saatle 8.45'te New York'a gelmişti. Havaalanında onu Şirket'in arabası karşılamıştı. Atina'daki başarısızlığından sonra Langley'e niye çağrıldığını bilmiyordu. Hatta gözlerinin önünde öldürülen, CIA'nın Libya'dan çıkmasına yardım ettiği adamın kimliğini bile bilmiyordu...

Masadaki dört telefonda biri çalmaya başla-

di. Charles Lawry birkaç kısa cevapla geçiştirip, ahizeyi yerine bıraktı.

— Başkan on dakika sonra sizinle görüşmek istiyor, dedi..

Malko Casey' in isteğı karşısında şaşırırmaktan çok, gururu okşanmıştı.

— Ona verecek iyi haberlerim olmadığı için üzgünüm, dedi.

Charles Lawry'nın yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi.

— Dosyanız hakkında bilgisi var. Bu kazayla ilgili hiçbir suçlamayla karşılaşmayacaksınız. Zaten hata bizimdi. Rakiplerimizin nasıl bir tepki göstereceklerini hesaba katmalıydık. Fakat Atina'da adamımız yoktu ve o kadar kısa zaman içinde bulmamız da olanaksızdı.

— Joachim Frost hakkında hiçbir şey bilmiyorum, dedi Malko. Kimdi o?

Lawry koltuğunun kenarına yaslandı.

— Asıl adı John Blake, dedi. Annesi Alman'dı, bu yüzden Avusturyalı olduğunu söyleyebiliyordu. Üç yıl önce onu Libya'ya sızdırmayı başardık. Kaddafi'nin özel doktoruyla yakınlaşmıştı, zira Arapçası mükemmeldi. Fakat kaçak durumunda olduğu için, onunla çok zor haberleşebiliyorduk.

— Tripoli'deki şubenizle bağlantısı yok muydu?

— Hayır. Üstelik Libya'yla diplomatik ilişkilerimiz kesildiğinden beri, orada birkaç casustan başka adamımız yok. Tripoli'de Blake'den haber alabilmemiz olanaksızdı. Onunla sadece yurt dışına çıktığında görüşüyorduk ve Kaddafi ile yönetici düzeyindeki Libyalılar hakkında bilgi alıyorduk.

— Peki bu ani kaçışına sebep neydi?

— Bu uzun bir hikaye. Belki siz de duymuşsunuzdur, diye başladı Lawry. İki ay önce Ulusal Güvenlik, Ryolite uydusu sayesinde, Libya Gizli Servisleri'yle Libya'nın Birleşmiş Milletler'deki Halk Bürosu arasında şifreli bir mesaj saptamış. Şifreyi önceden bildiğimiz için, mesajı çözdük. Fakat onlar da tedbirli davranmışlardı ve şifreli mesajları bile pek büyük bir anlam taşı-mıyordu. Bu seferki de çok kısaydı ve New York'taki Aziz Abdullah adına yazılmıştı.

— O da kim?

— Resmi olarak Birleşmiş Milletler'deki Libya delegasyonunun üyesi, fakat biz onun New York'taki gizli servis sorumlusu olduğunu biliyoruz.

— Ben artık New York'ta hiç Libyalı kalmadığımı sanıyordum, dedi Malko.

Charles Lawry'nın yüzünde buz gibi bir gülümseme belirdi.

— Bana kalsa bu kadarı bile olmazdı. Fakat Birleşmiş Milletler yüzünden elimiz kolumuz bağlı. Yapabildiğimiz tek şey zararlarını en aza indirmek. Libyalıların hepsi, 48. Cadde'deki Libya Evi'nde gruplanmış durumdadılar. Ev onlara ait ve New York eyaletinden çıkmalarına izin yok.

— Eğer, diye ekledi, uygun bir fiyatla New Jersey'de güzel bir ev satın almak istiyorsanız, onlara başvurabilirsiniz.

— Niye?

— Çünkü petrol, varil başına 30 dolarken, New Jersey'de epeyce mülk edindiler. Şimdi New York eyaletinden çıkmalarına izin verilmediği için, New Jersey'deki yerleri boş kaldı.

18

Karşılıklı gülümsedikten sonra Malko sordu.

— Aziz Abdullah'a gönderilen mesajda ne yazılıydı?

— Nasser operasyonunun yolunda gittiği ve Temmuz ayının dördüncü gününde sonuçlanacağı haber veriliyordu.

— Peki bu operasyon neyi içeriyor?

— Eğer bilseydik, diye cevap verdi Charles Lawry alaycı bir gülümsemeyle, o zaman siz burada olmazdınız. Bu bilgi elimize geçer geçmez, John Blake'e Nasser planının ne olduğunu öğrenmesi için haber gönderdik. Bu basit görüşme bile çok özen gösterilerek yapılabildi.

— Bu tehditi o kadar ciddiye mi alıyorsunuz?

— Albay Kaddafi kendi kamuoyunu etkilemek için büyük bir vurgun yapmak zorunda. O yüzden, iki aya yakın bir süre hiçbir haber almadan bekledik. Sonra John Blake bana Nasser planının ne olduğunu keşfetmek üzere olduğunu bildiren bir mesaj gönderdi. Biz de, gerekli bilgiyi elde eder etmez ülkeden çıkmasını söyledik. Aşağı yukarı on gün oluyor.

Malko kendini tamamen anlatılan hikâyeye kaptırmıştı. John Blake'in bilgi göndermek için yollar ararken nasıl bir sıkıntıya girdiğini hayal ediyordu. Libya gibi güvenlik önlemleri sıkı olan bir ülkede, bu hiç de kolay bir iş değildi.

— Sonra? diye sordu Malko.

— Bir sabah erkenden büroya geldiğimde, telefon çaldı, dedi Lawry.

Masanın kenarındaki yeşil aleti gösterdi.

— Bu telefon zor durumda kalan ajanlarımı za ayrılmıştır, diye anlattı Amerikalı. Önce hiç konuşmadan, ahizeye vurarak parolayı verdi. Telefon Libya'dan geliyordu. Ben cevap verin-

19

ce, John Blake sahte ismiyle kendini tanıttı. Otelindeki telefon kabininden arıyordu ve uzun süre konuşamadı. Bana sadece planın aslını öğreneceğini, bunun New York'ta düzenlenecek büyük bir operasyon olduğunu ve göz hapsinde tutulduğu için bir daha arayamayacağını, fakat ülkeden çıkmanın bir yolunu bulduğunu söyledi.

— Bunu nasıl yapacağından bahsetmedi mi?

— Hayır. Ben son dakikada öğrendim. Libyalı doktor, bir başka ajanımıza çıkışın tabut içinde gerçekleştiğini haber vermiş. John Blake bir sürü ilaç içmiş, bu da onu saatlerce sürecektir derin bir uykuya daldırmış. Arkadaşı olan Libyalı doktor resmi işlemlerle ilgilenmiş ve onu ölmüş gibi göstermiş. Müslümanların ölüyü hemen gömme adetleri vardır. Böylece, tabutun hemen uçağa yüklenmesi mümkün olmuş. Atina inebileceği en yakın yerd. Libya'daki operasyonun ayrıntıları hakkında bir fikrim yok. Sanırım John Blake'in uzun süre bilinçsiz kalmaması için, olanaksızı gerçekleştirmişler... Atina'ya geldiğinde tamamıyla kendinde olması gerekirdi. Tabutta boğulmaması için, küçük delikler açılmıştı.

— Peki aksayan taraf neydi?

— Yapabildiğimiz tek şey fikir yürütmek, diye itiraf etti Harekât Bölümü başkanı. Sanırım Blake operasyon hakkında bilgi edineyim derken gizli servisin dikkatini çekti. Son ana kadar onun kim olduğunu anlamamazlığa geldiler ve tam her şey yoluna girecekken harekete geçtiler.

— Peki ya Libyalı doktor?

— Size söylemiştim. Ortadan kayboldu. O konuda da hiçbir şeyden emin değiliz. Fakat bunun

şaşırtıcı bir rastlantı olduğu da bir gerçek. Acaba tedbirsizlik mi etti? Yoksa izleniyor muydu? Tabut fikri mükemmeldi, ama gerçekleştirilmesi de zordu. Birisi konuşmuş olabilirdi...

Zavallı John Blake şimdi Langley'den birkaç kilometre uzaktaki Arlington'da, CIA'nın şerefli yolunda ölenlere ayrılmış mezarlığında, üstü çim kaplı bir alanda yatıyordu.

ABD'de yapılan otopsi sonunda Akdeniz'i sağlıklı bir şekilde geçtiği ve Yunanistan'da öldüğü anlaşılmıştı.

Malko hâlâ Langley'e ne yapmaya geldiğini anlayamıyordu... Amerikalı donuk gözlerle ona baktı.

— İşte böyle. Ne var ki Nasser planı her an işlemeye hazır ve biz henüz ne olduğunu bilmiyoruz.

— Size yardım edebilmeyi isterdim, diye başladı Malko, fakat...

Charles Lawry ayağa kalktı. Dudaklarında her zamanki sıcak gülümsemesi vardı.

— Bize yardım edeceksiniz... Gelin, başkan bizi bekliyor.

*

**

William Casey, sarkık dudakları, küt çenesi ve alay dolu mavi gözlerini saklayan madeni çerçeveli gözlükleriyle Hitchcock'u andırıyordu.

Malko, Charles Lawry onu bodrum katındaki kafeteryaya götürmek için asansöre doğru sürüklerken, hâlâ William Casey'in büyüsünden kurtulamamıştı.

— Başkan çok sempatik, değil mi?

— Öyle, diye onayladı, Malko.

CIA başkanı, ağzında purosunu onunla beş da-

kika kadar görüşmüştü. CIA'nın vazgeçilmez adamı William Casey, elektronikten çok casusluğa ve insan aklına inanırdı. Onun yönetiminde "Gizli Operasyonlar"ın bütçesi senede altı yüz milyon dolara çıkmıştı. En iyi casus uydunun bile insan beynini okuyamadığını bilirdi. Harekat Bölümü'ne hayat kazandırmış, emrinde çalışanları istediklerini yapmakta özgür bırakmıştı. Sadece bir devlet başkanını öldürmek yazılı iznine bağlıydı...

Ronald Reagan'ın en iyi arkadaşı olduğu için, pek çok konuda anlayış görüyordu. Jimmy Carter döneminde uzaklaştırılan bütün eski elemanları geri çağırmişti. Malko'nun yanından ayrılmadan önce mırıldanmıştı:

— Bu Nasser saçmalığını durdurmanız gerekiyor.

Kafeterya, birkaç kişi dışında boş sayılırdı. Pazar günü CIA'nın çalışma temposu düşük oluyordu. Malko bir sandviç ve bira ısmarladı. Gitgide daha fazla meraklanıyordu.

— Benden tam olarak beklediğiniz nedir?

Charles Lawry iştahla hamburgerini yemeye koyulmuştu.

— Operasyonun ne olduğunu öğrenip, durdurmanız gerekir, dedi.

— Niçin ben? diye sordu Malko.

Amerikalı ona üzgün bif şekilde gülümsedi:

— Zavallı John Blake ile siz ilgilendiniz. Devam etmek de sizin hakkınız.

Malko CIA'nın verdiği hiçbir görevi reddetmemişti. Bu işler onu hem eğlendiriyor, hem de şatosunun restorasyonuna devam edebilmesi için gerekli parayı sağlıyordu. Fakat her şey bir tarafta, bu görev basit bir bilgi edinme olayından

çok daha önemliymiş gibi görünüyordu...

— Eğer yanlış anlamadıysam, bu soruşturma New York'ta yürüyecek. Tripoli'ye sızmam zorla benziyor...

— Doğru, dedi Amerikalı.

— Bu FBI'm görevlerine dahil değil mi? diye sordu Malko. CIA'nın ulusal topraklar üzerindeki olaylara karışmaya hakkı yok sanıyordum.

Amerikalı'nın yüzünde alaylı bir gülümseme belirdi.

— Kongre için, evet fakat Bay Casey bu olayın çok özel bir durum olduğunu düşünüyor. Eğer Libyalılar yüzünden New York'ta bir olay çıkacak olursa komik duruma düşecek olan o... Her ne kadar FBI iyi çalışan bir kurum olsa da, sorumluluğu onlara bırakmak istemiyor.

— Yani New York'ta çalışmamı istiyorsunuz.

— Kesinlikle. Westbury'de odanız hazır. Ayrıca, Carly'e ve Meridien'de de yer ayrıldı... Gittiğinizde bir not yazıp, göndertirsiniz.

CIA'nın çok değiştiğine şüphe yoktu. Zaten milyarder olan William Casey, yaşamasını biliyordu. Malko Westbury'nin ne kadar pahalı bir yer olduğunu farkındaydı... New York'taki en iyi otel orasıydı..

— Yolculuk için bizim şirketlerden birini seçerseniz iyi olur. Saymanlarımız yabancılara para ödemekten hoşlanmıyorlar.

— Bana Fransız Havayolları'nın kalitesini verebilecek bir tane bulursanız itiraz etmem, diye söz verdi. Malko.

— Hepsi bu değil, dedi William Casey. Manhattan'da, 76. Sokak 46 numarada bir sığınakımız var. Orada Chris Jones ve Milton Brabeck'i

bulacaksınız. Soruşturmanız Birleşmiş Milletler' de yürüyeceği için, size köstebeklerimizden biri olan Debra Fox ile bir görüşme ayarladım. Kendisi eski patronlarımızdan birinin kızıdır. Resmi olarak Birleşmiş Milletler'deki delegasyonumuzun bir üyesi. Sizi 11. alanda karşılayacak. Yolculuk sırasında Jones adını kullanacaksınız.

— Çok iyi, dedi Malko, fakat size New York'ta sekiz milyon kişinin oturduğunu hatırlatmalıyım. Tabii Long Island'ı saymıyorum. O kadar çok insanı sorguya çekmek zor olacaktır... FBI elindeki olanaklarla bu işin üstesinden geleliyorsa, ben ne yapabilirim bilemem...

— FBI bu güne kadar gözetleme görevini yerine getirerek oldukça yararlı oldu. Onlardan Aziz Abdullah'a ulaşmalarını istemiştik. Asıl üzeri ne düşülmesi gereken kişi o. Chris Jones'un ve Milton Brabeck'in yardımıyla, tek bir noktayı bile gözden kaçırmamanızı istiyorum. Elimize geçen mesaja göre operasyon 4 Temmuz'da gerçekleşecek. Bugün 22 Haziran. Başarmak için önünüzde on üç gün var...

III. BÖLÜM

Malko, Doğu Havayollarının Washington-La Guardia uçağından inenleri karşılamaya gelenler arasında, kumral, siyah beyaz bir tayyör giymiş, iri gözlüklü ve elinde, "Bay Jones" yazılı bir pankart taşıyan kadını farketti.

Turist kalabalığını yarararak, kadının yanına gitti. Yakından inceleyince ne kadar şık ve bünyeyici olduğunu farketti.

— Bay Linge mi? diye sordu bilerek kontrol ettiği kadını sesiyle. Ben Debra Fox.

Elini uzatıp tıpkı bir erkek gibi Malko'nun elini sıkıca kavradı. Sonra gözlüklerini çıkardı. Malko genç kadının mavi gözlerinin, şaşırtıcı derecede koyu olduğunu farketti.

— Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum, dedi Malko.

Genç kadın topukları üzerinde dönerek., çikışa yöneldi.

Üstü açık, beyaz Corvette bagaj çıkışının karşısına park edilmişti. Debra Fox anahtarları Malko'ya uzattı:

— Kullanmaktan sıkılmazsınız, değil mi?

Malko ona kapıyı açtı ve genç kadın, bronzlaşmış bacaklarını açıkta bırakarak, kırmızı döşemeli koltuğa yerleşti. Malko güçlü bir motor sesiyle kaldırımdan ayrılıp, Van Vick Otoyolu'na girdi.

— Demek Birleşmiş Milletler'de çalışıyorsunuz, dedi Malko.

— Pek sayılmaz, diye itiraf etti Debra Fox gülümseyerek. Serbest çalışıyorum. Bu da Şirket'e

bazı küçük hizmetlerde bulunmama olanak sağlıyor. Sanırım siz Libyalılar'la ilgileniyorsunuz.

—Doğru, dedi Malko. Onlar hakkında ne biliyorsunuz?

—Doğrusunu söylemek gerekirse, pek fazla bir şey bilmiyorum. Diplomatik ilişkiler kesildiğinden beri, Birleşmiş Milletler'deki bürolarını kapatıp, 48. sokağa çekildiler. Yani kendi binalarına. Oradan da seyrek olarak dışarı çıkıyorlar. Onları bazen delegelerin toplantılarında görüyorum. Arkadaşları yalnızca Faslılar, Cezayirli ve birkaç da Türk...

—Teşekkürler, dedi Malko. Daha fazla bilgi toplamamız gerekecek.

New York'a doğru ilerleyen trafiğe takılıp, biraz yavaşladı.

— Bölüm başkanı hakkınızda harika şeyler anlattı, dedi birden Debra Fox. Gerçek bir maceraperestmişsiniz... Bu o kadar heyecan verici ki! Babam da orada çalışırdı. William Casey'in arkadaşlarından biriydi. Ben Teksaslıyım, ama New York'a bayılıyorum.

Manhattan, pırıl pırıl gökyüzünün yerle birleştiği noktada seçilmeye başlamıştı. Debra Fox'un siyah saçları, rüzgârın etkisiyle savrulup duruyordu. Arabanın üzerinin açık olmasına rağmen, kadının ağır parfümü Malko'ya kadar ulaşıyordu.

— Bu görevin tehlikeli olabileceğini biliyor sunuz.

Debra Fox'un gözünde iştahlı bir gülümseme belirdi:

— Tehlikeyi severim! Binicilik yarışlarına katılıyorum ve tam on kez boynumu kırma tehlikesi atlattım. Üstelik, beni siz koruyacaksınız...

On dakika sonra, Malko arabayı 69. Sokak'ta, Madison'ın köşesine yakın bir yerde durdurdu.

Westbury'nin kapıcısı bavulları almak için koştu. Debra Fox birden bir şey hatırlamış gibi atıldı:

—Chris Jones'dan bir mesaj var, dedi. Sizi saat 3'te odanızdan arayacak.

Saat henüz yarımdaydı. Debra Fox hemen ekledi:

— Yemeğe gidelim. Açlıktan ölüyorum.

*

**

Madison Caddesi üzerindeki Relais, her zaman kalabalık olan, gürültülü ve sevimli bir yerdi. Fazlasıyla bitişik yerleştirilen masalardan yükselen sesler yüzünden, insanın biraz bağırarak konuşması gerekiyordu. Debra Fox, Beaujolais şişesinin üçte ikisini devirmiş ve iri gözlüğünü yine takmıştı. Masanın altından bacakları sık sık Malko'nunkilere sürtünüyordu. Tabii bu buldukları yerin sıkışıklığından da kaynaklanıyor olabilirdi. Fakat bakışları Malko'nun üzerine dikildiği zaman, bazen öyle derinleşiyordu ki, rahatsız edici bir hale geldikleri bile söylenebilirdi.

—Yapacak bir işiniz var mı? diye sordu Malko.

—Size bağlıyım, diye cevap verdi genç kadın mırıldanarak. Şefin emri böyle.

—Nerede kalıyorsunuz?

—Sizin gibi, Westbury'de. Sekiz aydan beri. Henüz istediğim gibi bir daire bulamadım.

Madison boyunca yürüyerek geri döndüler. Saat henüz ikiydi.

Otelin holüne gelince, Malko'ya döndü. Yüzünde karmaşık, hatta davetkâr denilebilecek bir gülümseme vardı.

—Sizin odanıza mı gidelim, benimkine mi?

Ona cevap vermesi için süre tanımayarak, ekledi.

—Benimkine gidelim. Size bir içki ikram ederim. Santrale haber bırakırız.

Birlikte on birinci kata çıktılar ve Debra Fox Malko'yu odasına götürdü. Her taraf at resimleriyle doluydu. Açık kapıdan, odanın hemen her yanını kaplayan, dev gibi bir yatak göze çarpıyordu. Debra Fox tayyörünün düğmelerini açtı ve siyah dantellerle süslü, küçük, dik göğüslerini ortaya çıkararak bir bluz gözüktü.

—Ne içmek isterdiniz? Bir votka?

Görünüşe göre, dosyasını ezber biliyordu...

İki bardağa votka doldurduktan sonra, yanına gelip kanepeye, biraz evvel açtığı televizyonun karşısına oturdu. Her pazar olduğu gibi, program çok sıkıcıydı. Bir süre hiç konuşmadan oturdular. Debra Fox ara sıra Malko'ya, gözlerindeki aynı derin anlamla bakıyor, sık sık bacaklarının pozisyonunu değiştiriyordu.

Bir ara kalkıp, kanalı değiştirmeye gitti ve Malko'ya sırtını dönerek, bacaklarını açıkta bırakacak şekilde eğildi. Ortam gitgide gerginleşmeye başlamıştı. Malko, Chris Jones'un telefonunu daha az düşünmeye başlamıştı. Bu kez o kalkıp, duvardaki fotoğraflara baktı.

— Bu benim en sevdiğim atım, dedi Debra Fox beyaz bir kısrak göstererek.

Malko biraz dönünce, yüzlerinin arasındaki uzaklığın sadece birkaç santim olduğunu farketti.

Debra Fox komik bir şekilde dudaklarını bükererek, neşeli bir sesle:

— New York'a hoşgeldiniz! dedi.

İri dudakları sanki birer mıknatıs gibiydiler. Malko hafifçe eğildi ve dudakları birleşti. Amerikalıların bazen selamlaşmak için yaptıkları gibi, başka hiçbir anlam taşımadan öylece kaldılar, fakat Debra Fox'un dudakları hâlâ yarı aralık ve hareketsizdi.

Malko ellerini genç kadının kalçalarına yerleştirdi ve Debra Fox'un bakışları buğulandı. "Hoşgeldin" öpücükleri ateşli bir öpüşmeye dönüşmüştü. Debra Fox ondan uzaklaştığında, gözleri iyice kararmıştı. Bu beklenmedik yakınlık Malko'yu da çok etkilemişti. Genç kadını elinden tutarak odaya götürdü.

Bu seferki öpüşmeleri yatakta bitti. Malko Debra Fox'un yuvarlak dizlerini okşadı. Fakat tam elini, daracık eteğinden içeri kaydıracakken, Debra Fox ona engel oldu.

— Ben çok eski kafalıyım, diye mırıldandı.

Malko ısrar etmedi ve tam ciddi konulara dönecekken, Debra'nın siyah saçları göğsüne yayıldı. Genç kadın eğilmiş, ağzını kemerinin üzerine dayamıştı. Birden hafifçe çığlık atarak doğruldu.

— Aman Allahım! Elbisenizi lekeledim.

Gerçekten de ruju, açık renk kumaşın üzerinde iz bırakmıştı.

— Önemli değil, dedi Malko bu saygısızlık karşısında biraz sinirlenerek.

— Bekleyin.

Bir şey yapmasına fırsat vermeyen bir el çabukluğuyla, Malko'nun kemerini çözüp, pantolonunu sıyırdı. Sonra yatağa uzandı ve ağzını

çıplak tenine dayadı. Aynı anda Malko sinir uçlarına kadar tatlı bir sıcaklığın dalga dalga yayıldığını hissetti.

Malko artık inip kalkan siyah saç yığınının başka bir şey göremiyordu. Sonunda bütün vücudu gerilerek zevkin doruğuna ulaştı. Fakat Debra onu uzun süre bırakmadı.

O zaman genç kadının da, en az kendisi kadar zevk aldığını anladı.

— Niçin sevişmek istemediniz? diye sordu.

Debra Fox gülümsedi.

— Eski kafalı olduğumu söylemiştim.

Saat tam üçte telefon çaldı. Chris Jones'un sert sesi içini ısıttı.

— New York'a hoşgeldiniz. Sizi bekliyoruz. 48. Cadde'deki Hertz otoparkında.

Telefonu kapattıktan sonra Malko sordu.:

— 48. Cadde'deki Hertz otoparkını biliyor musunuz?

Rujunu tazelemekle meşgul olan Debra Fox, cevap verdi:

— Arabamı hep oraya bırakırım... Birleşmiş Milletler'in yan tarafı oluyor.

*

**

48. Cadde'deki, 315 numaralı Libya Evi'ni, üniformalı bir polis koruyordu. Ev, Birleşmiş Milletler'den iki blok ötede, on beş katlı yepyeni bir binaydı. Malko karşıdan otoparka girmeden önce yavaşladı. Yine Debra Fox'un Corvette'ini kullanıyordu. Yanında oturan genç kadın tazelenmiş makyajı, burnunun üzerine yerleştiği iri gözlükleriyle tam bir kusursuzluk simgesi idi. Otoparka girer girmez, önlerinde bir gölge belirdi. Az sonra da Chris Jones 1.92'lik

boyuyla arka koltuğa iyice büzülerek yerleşti.

— Altıncı kata kadar rampayı tırmanın, dedi neşeyle.

Debra Fox şaşkınlıkla ona baktı. Mavi gözleri, şişkin kolları, kısacık saçlarıyla, yakından gerçekten etkileyici görünüyordu. İri elini genç kadına uzattı:

— Nasılsın Debra?

Genç Teksaslı, hafif bir çığlık kopardı. Jones' un parmaklarındaki yüzükler elini acıtmıştı. Corvette yarı karanlıkta döne döne kıvrılan rampayı tırmanıyordu. Altıncı kat hemen hemen boştu. Malko arabayı, üzerinde "yasak" yazılı bir kapının önüne park etti.

Chris Jones dostça Malko'nun sırtına vurdu:

— Bayan Fox'la iyi anlaşacağınızdan eminim, dedi ima dolu bir sesle. Gelin, Milton'u bulacağız.

Demir kapıyı itince, kendilerini 48. Cadde'ye bakan küçük bir terasta buldular. Manzara harikaydı. Bir adam göğsü çıplak, sırtı istakoz gibi kızarmış bir halde, açılır kapanır bir sandalyede oturuyordu. Başını çevirince, Malko Milton Brabeck'in gri gözleriyle karşılaştı.

— Allanın cezası meslek, dedi goril.

Kalkıp hararetle Malko'nun elini sıktı. Adaleli vücuduyla, giyinik olduğundan çok daha etkileyiciydi. Belindeki kılıfta, pırıl pırıl bir Magnum 357 görünüyordu.

— Ortalığı karıştıran hep aynı insanlar, dedi acı bir sesle. Sizi tekrar görmek büyük zevk.

Sonra genç kadını selamladı, fakat Debra Fox bu kez elini vermeyecek kadar tedbirli davrandı.

— Orada ne yapıyorsunuz? diye sordu Mal-

ko.

Milton Brabeck iç geçirdi.

— FBI'in adamlarının yapacağı işi yapıyorum.. Bunlar hep Şirket'in başının altından çıkıyor. Karşıdaki modern bina Libyalılar'ın. Yalnızca iki katını kullanıyorlar, diğerleri boş. Sadece garajdan çıkışı var. Eğilin bakın, sağda.

Malko aşağıya doğru bakınca, bir kısmı betonla örülmüş olan garaj girişini farkettiler. Garaj hemen hemen yerin altında sayılırdı. Yuvarlak iki direk girişi engelliyordu.

— Peki içeri nasıl giriyorlar? diye sordu.

— Direkler topırağa inebiliyor, diye anlattı Milton Brabeck.

— Beni aramak için neden bu kadar zaman beklediniz?

— Canınız sıkılırdı, dedi Chris Jones. Bizi asıl ilgilendiren kişi Aziz Abdullah'tı. Onun da Nikaragua Elçisi ile resmi bir yemeğe gitmesi gerekiyordu. Sadece vicdanımızı rahatlatmak için takip ettik.

— Ya şimdi?

Chris'in yüzünde gizemli bir gülümseyiş belirdi.

— Benimle geleceksiniz. Bayan Fox, Milton ile kalır. Biraz güneşlenirler.

Birlikte otoparka girdiler ve Chris asansörü çağırdı.

— Yürüyerek gideceğiz, dedi, fazla uzak değil.

48. Cadde'ye çıkarak güneşe döndüler. Karşılarına yine iki blok çıkmıştı. Malko'nun sırtından ter damlamaya başlamıştı. Chris Jones, 46. Cadde'nin köşesindeki "Chef Chan" adlı Çin lokantasının kapısını itti. Bir masaya oturup, bi-

rer buzlu çay ısmarladılar.

— Buraya neden geldik? diye sordu Malko Chris gülümsedi.

— Libyalılar arasında bir adamımız var. Bir süre önce gözüme kestirdiğim bir Türk. Libyalılar'ın güvenliğiyle uğraşılıyor. Eğer işbirliği yapmayı reddederse, Türkiye'deki adamlarımızın, oradaki ailesinin başına kötü işler açabileceğini söyleyerek, tehdit ettik.

— Çok iğrençsiniz, dedi Malko.

— Bu sadece bir blöftü, dedi Chris masum bir tavır takınarak. İşte geldi.

Lokantanın kapısında biri görünmüştü. Adam elini Chris'e uzatıp, başıyla Malko'yu selamladıktan sonra oturdu.

— İşte dostumuz Tamkay, dedi Chris Jones.

Türk çok gence benziyordu. İnce bir yüzü, kıvrıkcık, siyah saçları vardı. Çok huzursuz ve endişeli görünüyordu. Bakışları sık sık kapı yönüne doğru kayıyordu.

— Haber var mı? diye sordu. Chris Jones babacan bir tavırla.

— Şoför arabayı yıkatmaya gidecekti, fakat ona kalmasını söyledi. Demek ki, akşamüstü çıkacak.

— Hepsi bu mu?

— Evet.

— Peki. Sen çok iyi bir çocuksun.

Elini cebine daldırıp, genç adama 50 dolar uzattı. Sonra, içtikleri çay için masaya 5 dolar bıraktı.

— Gidiyoruz, sen biraz daha kal, dedi. Bir sorun çıkarsa bana haber verirsin.

Dışarı çıkınca, kızgın güneş yüzlerinde kırbaç etkisi yaptı.

— Her şeyi bilmiyor, fakat bize zaman kazandırıyor.

*
**

— Nasıl bir plan yapıyorsunuz? diye sordu Malko.

— Taksi damalı bir arabamız var, diye anlattı Chris. Şimdilik 2. Cadde'de park edilmiş durumda. 48. Cadde tamirat yüzünden trafiğe kapalı. Yani Aziz Abdullah 2. veya 3. Cadde'den geçecek... Milton taksiyi alacak. Ben Abdullah çıkar çıkmaz ona haber vereceğim.

Debra Fox, kendisine sandalyesini veren Milton Brabeck'in yanındaydı. Genç kadın sıcağa yenilerek, tayyörünün ceketini çıkarmıştı. Daracık sutyeni yüzünden, göğüsleri her an dışarı fırlayacakmış gibi duruyordu. Az sonra Chris Jones, güneşten iyice kızışmış Milton'un yerini aldı. Milton giyinip, ortadan kayboldu. Malko o zaman Chris Jones'un belindeki telsizi gördü.

— Size yardımım dokunabilir mi? diye sordu Debra Fox.

— Evet, dedi Chris. Biz onun sadece fotoğraflarını gördük, sizse kendisini tanıyorsunuz. Hem arabanın içinde, hem de uzakta olduğundan, her an yanılabiliriz.

Teksaslı Malko'ya davetkâr bir bakış fırlatarak, sabırla sandalyedeki yerine döndü. Yirmi dakika boyunca korna seslerinden başka bir şey duyulmadı. Sonra birden Chris Jones bağırды.

— Dikkat, çıkıyor!

Yuvarlak direkler yavaşça toprağa gömülüyordu. Kısa bir süre sonra, garajdan diplomatik plakalı, siyah bir Mercedes çıktı. Önde oturan iki adam çok iyi seçilebiliyordu. Debra Fox, gö-

zünde gözlükleriyle onları takip etti.

— Önde, şoförün yanında oturan o!

Chris telsizle bir şeyler söyleyip, aleti Malko'ya uzattı.

— Bayan Fox'un arabasını alın ve taksiyle sürekli bağlantı kurun.

On dakika sonra Corvette yola çıkmıştı.

48. Cadde'ye vardıklarında, Mercedes gözden kaybolmuştu. Direksiyonda oturan Debra Fox tereddüt edecek zaman bulamadı. Telsizden Milton'un sesi duyuldu.

— 48. Cadde boyunca ilerliyorlar. Uptown yönüne sapacaklar. Oldukça hızlı gidiyorlar. Eğer birbirimizi kaybedersek, sığınakta buluşalım.

Demek ki, Aziz Abdullah Birleşmiş Milletler'e gitmiyordu. Öyle olsaydı Birinci Cadde'ye çıkardı. Debra Fox trafikte ustalıklı ilerliyor, yeşil ışıklara yetişmeye çalışıyordu. Ancak 3. Cadde'ye geldiklerinde, Milton'un taksisine yetiştiler. Mercedes de hemen önlerindeydi. Milton onlara belli belirsiz bir işaret yaptı ve Corvette taksinin peşinden gitmeye başladı. Böylece Libyalılar'ın görüş alanının dışında kalmış oluyorlardı.

Birbirlerini izleyerek, Manhattan'a çıktılar.. 80. Sokak'a gelmişlerdi. Harlem'e doğru ilerliyorlardı. Mercedes birden sağa döndü. York Caddesi'ni geçip Franklin Delano Roosevelt Yolu'na daldı.

— Çok garip! dedi Debra Fox, geri dönüyorlar.

Böylece yirmi blok kadar ilerlediler. Libyalılar'ın Mercedes'i üç araba önlerindeydi. Birden yavaşladı ve sağa geçti. Sanki FDR Yolu'ndan

çıkacakmış gibiydi, fakat görünürde hiçbir çıkış işareti yoktu. Malko kendi kendine soru soracak zaman bulamadı. Mercedes FDR Yolu'nun sağında, arkadan gelenlerin korna sesleri eşliğinde durmuştu. Sağ ön kapı açıldı ve inanılmaz derecede zayıf, uzun boylu biri dışarı çıktı.

—Bu o, Aziz Abdullah! dedi Debra Fox heyecanla.

Mercedes tekrar hareket etmiş, Cornell Hastanesi'nin FDR Yolu üzerindeki kapalı bölümüne dalmıştı. Libyalı 70. Sokak'ı sürat yolundan ayıran korkuluğa atladı. Burası çıkmaz bir sokaktı.

Debra Fox da arabayı durdurmuştu. Milton başka çaresi kalmadığından Libyalılar'ı izlemeye devam etmek zorunda kalmıştı. Arkalarındaki arabaların kornaları öfkeyle çalıp duruyordu. Malko bir sıçrayışla Corvette'ten çıktı.

—Siz gidin! diye bağırdı.

Beyaz araba tekrar hareket etti. Malko da korkuluğu geçip, kendini 70. Sokak'ta buldu. Aziz Abdullah yirmi metre kadar ileride hızlı adımlarla yürüyordu. Malko onun döneceğini hissetti ve bir duvarın arkasına gizlendi. Libyalı durup arkasına baktı ve FDR Yolu'ndan akıp geçen arabalardan başka bir şey göremedi. İkna olarak yavaşladı ve yoluna devam etti.

Malko, kalbi deli gibi çarparak, tekrar adamın peşine düştü.

Aziz Abdullah onu nereye götürecekti?

Operasyonun gerçekleşmesine on üç gün vardı.

IV. BÖLÜM

Aziz Abdullah ikinci Cadde'nin köşesine gelip durdu. Malko yirmi metre arkasındaydı. Libyalı'nın durduğu yer, indirimli fiyatlarla eşya satan bir dükkânın önüydü. Bütün kalbiyle adamın bir taksi tutmaması için dua etti! Kendisi de hemen bir taksi çevirse bile, Manhattan'ın trafiğinde takip etmekte çok zorluk çekerti. Telsizini çıkarmak istedi fakat yerinde yoktu. Herhalde korkuluğun üzerinden atlarken düşürmüştü. Üstelik CIA'nın sığınak adını verdiği evin numarasını da almamıştı. Chris ve Milton'ı hemen bulabilmesi olanaksızdı.

Neyseki Libyalı bir otobüs durağının önünde bekliyordu... Malko onu geçip, adamı bir vitrinin camındaki aksinden izlemeye başladı. Downtown yönünde giden bir otobüs gelmişti. İki de araca başka başka kapılardan bindiler. Libyalı bütün yolculara hâkim bir durumdaydı. Birden ani bir şekilde döndü ve tam otobüs hareket etmek üzereyken indi. Malko neredeyse onu gözden kaçıracaktı.

Yürüyerek, batıya doğru uzaklaştı. Bu kez Üçüncü Cadde'nin köşesine geldiğinde bir taksi çevirdi...

Malko bir başka taksiyi durdurmaya ancak zaman bulabildi.

—Şu arabayı izleyin, dedi.

Neşeli bir Yunanlı olan şoför, arkasına döndü.

—Karı mı?

—Evet, dedi Malko.

Adama yirmi dolar uzatınca, başka soru cevaplamak zorunda kalmadı. Aziz Abdullah' in bindiği taksi Manhattan'ı geçerek, Hudson'a yöneldi. Yirmi dakika boyunca şehrin içinde dolaşp durdular. Malko, Libyalı'nın yolda inip inmediğinden emin olmak için taksiyi gözden kaçırmıyordu.

—İşte, karınız durdu, dedi birden şoför Malko'ya.

Malko şoförün parasını verip taksiden indi. Bu arada Aziz Abdullah da, hızlı adımlarla, Sekizinci Cadde'de ilerliyordu.

Malko da peşinden gitti. Sıcak iyice bastırmıştı. Kaldırımlar tamirat nedeniyle açılmış çukurlarla doluydu. Modern görüntü giderek kayboluyor ve yerini ihtiyar yahudilerin esrarkeşlerin oturdukları sefil evlerin bulunduğu bir bölgeye bırakıyordu.

Libyalı, cılız otlarla kaplı, bir parkın hizasına gelince yavaşladı. Parkın içinde sadece birkaç küçük ağaç, taş banklar, masalar ve bir spor alanıyla, çocuklar için bir oyun balıçesi vardı. Burası, bir zamanlar yoksul yahudi göçmenlerin oturduğu New York'un en eski mahallelerinden biriydi.

Aziz Abdullah parka girip sekizgen bir masanın karşısına oturdu. Yan tarafta berduşun biri banklardan birine uzanmış uyuyordu.

Daha ileride, elbisesinin kumaşı lime lime olmuş başka bir adam, çantasını ayağının dibine koymuş, hamburgerini yiyiyordu.

Malko parkı geçip, Sekizinci Cadde'nin köşesindeki bir şarküterinin vitrini önünde durdu. Libyalı bu fakir mahalleye niçin gelmişti

acaba? Malko bir telefon kulübesi bulup, Westbury'e telefon etti. Debra Fox'un dairesinde kimse yoktu.

Gidip seyyar satıcıdan bir New York Times aldı, sonra tekrar eski yerine döndü.

Kalbi daha hızlı çarpmaya başlamıştı. Libyalı yalnız değildi. Kısacık saçlı bir kadın tam karşısına oturmuştu. İkisi, kimsenin duymayacağından emin, konuşmaya dalmışlardı. Malko kadını tanıyamayacak kadar uzaktaydı. Biraz daha uzaklaşıp, sonra ağır adımlarla parka doğru yürüdü. Bir banka yerleşerek, gazetesini açtı. Yanında çocuklar oyun oynuyorlardı. Daha fazla yaklaşmaya cesaret edememişti. Aziz Abdullah ile konuşan kadının arkası dönüktü. Konuştukları, trafiğin gürültüsü içinde kayboluyordu.

On dakika sonra, Libyalı'yla yabancı kadın kalktılar. El bile sıkışmadan, her biri kendi yoluna gitti. Libyalı, Sekizinci Cadde'den kuzeye doğru çıktı. Kadınsa Malko'nun önünden geçti. Yolun karşı tarafına geçmek için beklerken, Malko onu uzun uzun inceleme fırsatı bulabildi. Kadın, sert yüz hatları, kalkık burnu, mavi gözleri ve dolgun dudaklarıyla, nefis bir sarışındı.

Genç kadın tam yola adımını atarken. Malko'nun beyninde bir ışık yandı.

Bu, dört sene önce Liezen şatosuna saldırıp ateşe veren, kendisini de öldürmeye kalkışan, Baader çetesinin komandolarından İnge Klein'di. Genç kadının, kendisine karşı gelme cesaretini gösteren Brezilyalı arkadaşı Vanya Alagos'un karnına yumruk indirişini, tekrar hatırladı.

**

Malko'nun damarları patlayacak gibi oldu. İnge Klein'in New York'ta işi neydi? Artık bu işleri bıraktığını söyleyerek, Roma'da ortadan kaybolduğundan beri, genç kadından bahsedildiğini hiç duymamıştı.

Anlaşılan yeniden görevine dönmüştü...

İnge Klein, karşı kaldırımında hızlı adımlarla ilerliyordu. Üzerinde, yuvarlak kalçalarını iyice ortaya çıkaran dar bir pantolon ve pamuklu bir bluz vardı. Malko, arada belirli bir mesafe bırakarak, adımlarını onunkilere uydurdu. Yüz yüze gelseler, kadının onu tanıyacağı kesindi. İnge bir sonraki bloktan dönüp, kuzeye doğru yürümeye başladı. Birlikte Fordham Üniversitesi'ni geçerek New York Tiyatrosu'na vardılar. Tiyatronun karşısında, bu saatlerde genellikle boş olan bir kafeterya vardı. Alman kadın masalardan birine doğru yürüdü. Masada oturan adam heyecanla ayağa kalktı. Kadınlı kucaklaştıktan sonra hararetli bir konuşmaya daldılar. Adam elli yaşlarında, kısa saçlı biriydi. İnge'nin elini tutarak gülümsedi. Zararsız birine benziyordu.

Malko da kafeteryaya girip, uzakta bir masaya yerleşti. Büyük bir olasılıkla Westbury'ye dönmüş olması gereken Debra Fox'a telefon etmeye çekiniyordu. Beyaz Corvette, her an tetikte olan İnge Klein'in dikkatini çekebilirdi. Sonunda karar verip oteli aradı.

—Malko!

Debra Fox telefonun başında oturuyor olmalıydı.

—Neredesiniz? diye sordu Debra az sonra.

—Colombus Yolu'nda, dedi Malko. Arkadaşlarımızla haberleşebildiniz mi?

—Hayır, dedi genç kadın. Fakat sizin yanınızda telsiz var.

—Telsizi kaybettim, diye açıkladı Malko. Gelip beni alabilir misiniz?

—Tabii.

—O halde beni arabada, Columbus'un köşesinde bekleyin. Beni görerseniz bile hiç belli etmeyin, tamam mı?

—Tamam

Malko tekrar gözetleme yerine döndü. Yabancı ile İnge Klein arasındaki konuşma devam ediyordu. Birbirlerine gitgide daha çok sokuluyorlardı. Sonunda uzun uzun öpüştüler. Malko'ya, genç kadın arkadaşına bir paket vermiş, adam da hemen cebine atmış gibi geldi. Yabancı adam Malko'yu çok şaşırtmıştı. İnge Klein gibi, terör tutkunu bir kadını kandırarak tipte biri değildi. Çok uygunsuz bir çift oldukları kesindi.

Malko, güneş altında ter içinde kalmış, beyaz Corvette'in yolunu gözlemeye başlamıştı. On beş dakika sonra inge Klein ve arkadaşı kalktılar., Malko bir güneşliğin arkasına gizlenecek zamanı ancak bulabildi.

Birlikte yol boyunca yürüyüp, bir süre sonra durarak tekrar öpüştüler. Yabancı, İnge Klein'den daha ufak tefekti. Kaldırımın kenarına gelince son bir kez öpüşüp ayrıldılar.

İnge Klein Columbus Yolu'ndan, Broadway'e doğru ilerledi, arkadaşısıya hiç acele etmeden aksi yönde gidiyordu.

Malko'nun çok dikkatli bir seçim yapması

gerekiyordu.İnge Klein onu tanıyabilirdi, fakat eğer yabancının kim olduğunu öğrenebilirse mükemmel bir ipucu ele geçirmiş olurdu. Alman'ı izlemekten vazgeçip, adamın peşine takıldı.

Yabancıya biraz ileride, kırmızı ışıkların önünde yetişti ve daha iyi incelemek olanağı buldu. Uzun burunlu, ince yapılı, kulağının üzerinde kesilmiş saçları hafif dökülmüş, kılığı kıyafeti düzgün olmayan bir adamdı. Küçük memur izlenimi veriyordu...

Birden öteki tarafa beyaz Corvette'i farketti.

*

**

— Abdullah nerede? diye sordu Debra Fox az sonra. Onu kaybettiniz mi?

— Hayır, hayır, dedi Malko, size anlatacağım. Oradaki beyaz gömleklili adamı izliyorum.

Yabancının Broadway'e varmasını beklediler. Adam acele etmeden ilerleyip, 61. Sokak'taki duraktan bir otobüse bindi. Corvette için otobüsü takip etmek zor olmadı.İnge'nin arkadaşı 38. Sokak'ta inince, Malko da Corvette'i terkedip, yürüyerek izlemeye devam etti. Burası ticari amaçla kullanılan binalarla doluydu. Yabancı üç katlı, kenarında paslı yangın merdivenleri bulunan, sokaktaki tek özel binaya girdi.

Sokağın biraz daha ilerisinde Midtown karakolu bulunuyordu.

Malko karşı kaldırımdan yabancıyı gözlemeye devam etti. Adam girişteki bir posta kutusunu açıp, o gün gelenleri aldı, sonra da bir kapının ardında kayboldu.

Malko bir an bekleyip binaya girdi Ve adamın açtığı posta kutusuna yöneldi. Kutunun üzerindeki bakır plakada "Henry J. Pickford" ismi kazılıydı.

Merdivene açılan kapının üzerinde, dahili telefonlarla kumanda edilen bir kilit vardı.

Malko adresi ve kutunun üzerindeki ismi not edip, Corvette'e döndü. İçinde çok iyi iş yapmış gibi bir his vardı.

—Gidiyoruz, dedi Debra Fox'a.

Öğrendiklerini CIA'ya iletmek için sabırsızlanıyordu. Charles Lawry'nin Aziz Abdullah'tan şüphelenmekte ne kadar haklı olduğu ortaya çıkmıştı. Onu en çok endişelendiren, İnge Klein'in New York'ta olmasıydı.

*

**

CIA'nın gizli yerinin dışarıdan, DoğuYakasını kaplayan, küçük otellerden farklı yoktu... Fakat müthiş bir güvenlik sistemi, binayı her türlü tehlikeden koruyordu.

Malko Milton Brabeck'i, terasta serinlerken buldu.

—Nerede kaldınız? diye sordu goril. Endişelenmeye başlamıştım. Chris 48. Cadde'ye döndü.

—Numara yanımda yoktu...

—Kahretsin, dedi Milton eliyle alınına vurarak. Size vermeyi unuttum. Numara 202 9764926.

—Fakat "202" Washington'm numarası değil mi? diye sordu Malko.

—Doğru, küçük bir değişiklik yaptırıldı... Washington isteniyor, ama buranın telefonu çalışıyor. FBI'm bile bundan haberi yok. Böylece

küçük sığınağımız daha iyi korunuyor.

— Burada bilgisayar terminaliniz var mı? Langley'deki teröristlerin dosyalarından bir şey öğrenmek istiyorum.

—Evet. Niçin?

—İnge Klein'i sorun.Baader çetesinden.

Milton büroya inip, bilgisayarın önüne yerleşti ve klavyelere basmaya başladı.

Ekranında bir süre hiçbir hareket olmadı, sonra sözcükler hızla yazılmaya başladı.

"Klein, İnge. 23 Eylül 1956, Dortmund doğumlu. Federal Almanyalı. Juso üyesi. 1.70 boyunda, sarışın, mavi gözlü.

Çok tehlikeli, her zaman silahlı gezer. Üç kez tutuklandı. Bazen güçlü bir motor kullanır. Sık sık görüntüsünü değiştirir. İyi silah kullanır. Son kez Güney Yemen'de, Aden şehrinde 1984 yılında görüldü. Teröristliği bıraktığı ya da öldüğü sanılıyor. Sık sık Leonora Drago adına düzenlenmiş İtalyan pasaportuyla, seyahat ediyor."

Bilgisayar durmuştu. Milton Brabeck de, Malko'yla aynı anda okumuştular.

—Niçin onunla ilgileniyorsunuz?

—Az önce gördüm onu, dedi Malko. Aziz Abdullah ile birlikteydi.

—Nerede?

—Sekizinci Cadde'de.

—Takip ettiniz mi?

Malko ona olanları anlattı. Milton Brabeck iç geçirdi.

—Gerizekâli FBI ajanları haftalardan beri Abdullah'ı izliyorlar ama bundan hiç söz etmediler.

— Belki de Libyalı'yla ilk görüşmesidir.

dedi. Malko, kendi söylediğine kendisi de inanmayarak. Fakat öğrenmem gereken bir şey daha var. Bu kez FBI'a başvurabilirsiniz. Bir Amerikalı'yla ilgili.

Milton Brabeck'e takip ettiği yabancıнын adını ve adresini verdi.

— Bu akşam görüşürüz, dedi Malko. Sizi bırakayım da rahat rahat çalışın.

**

Malko, Langley ile yaptığı uzun telefon görüşmesini henüz bitirmişti ki, odasının kapısı çalındı. O ana kadar, oldukça verimli bir gün geçirmişti.

Milton Brabeck'in yüzü sevinç içindeydi.

—Oldu, dedi, aradığımız adam hakkında her şeyi öğrendim. Sosyal Güvenlik sayesinde. Neyse ki bir numarası varmış

Kendini bir koltuğa attı, cebinden bir kağıt çıkarttı.

— İşte. Henry Pickford. 52 yaşında. Amerikan asıllı. Iowa'da doğmuş. New York Liman İdaresi'nde memur. Bakım Bölümü'ne vekalet ediyor. Bürosu eskiden Dünya Ticaret Merkezi'ndeydi. 3269 no'lu odaydı. Sonra New Jersey'e taşındı. Aldığım bilgilere göre kendi halinde biri, fazla arkadaşı yok. Birkaç ay önce karısı kanserden ölmüş. O zamandan beri hiçbir kadınla ilişkisi olmamış.Komşularından biri, uyuşturucu kullandığını, bir keresinde onu berbat bir halde gördüğünü iddia ediyor, fakat hepsi bu.

Malko şaşkındı. Bu masum görünümlü adamla, dünya çapında bir teröristin arasında ne gibi bir ilgi olabilirdi? İnge Klein hakkında

bildikleri, aralarında temiz bir sevgi olabileceği ihtimalini yok ediyordu. Demek ki Alman kadının ona aşıkmiş gibi davranmasının bir nedeni vardı.

Henry Pickford masum görünüyordu, fakat teröristin gözünde mutlaka kendisine yararlı olabileceği izlenimi yaratmıştı.

—İşi hakkında daha fazla şeyler öğrenmeye çalışın, dedi Milton Brabeck'e.

Goril omuz silkti.

—Zaten yaptık bunu... New York limanına bağlı bütün tesislerin planlarını dosyalıyor ve bunların bakım giderlerini tespit ediyor.

— Havaalanları da bunlara dahil mi?

— Hepsi JFK Havaalanı, La Guardia, bütün limanlar, tüneller...

— Sorguya çekilmesini istiyor musunuz? diye sordu her işi kestirmeden halletmeyi seven Milton.

— Hayır, dedi Malko. Daha fazla bilgi edinmek için bekleyelim. Suç ortaklığı yapıyorsa hiçbir şey söylemeyecektir. Hem ona dokunursak Inge Klein ortadan kaybolur. Adamı izlemeniz gerekiyor, Inge mutlaka onu yine görmek isteyecektir. Göçmen Bürosu'ndan Inge Klein'in ülkeye girişiyle ilgili bir araştırma yapabilir misiniz?

—Çalışırsınız... diye iç geçirdi Milton.

Malko saatine baktı. Yedi olmuştu. Charles Lawry'yi aradı. Bugün için yapabileceği başka bir şey kalmamıştı. Tabii teşekkür etmek için, Debra Fox'u yemeğe davet edebilirdi.

*

**

Debra Fox tek başına bir şişe Dom Perignon'u bitirmişti. Westbury'nin lokantasındaki masalarında, Malko'nun bacağına sürtünen bacağı, gitgide daha ısrarlı bir hal alıyordu. Chris ve Milton, 48. Cadde'de kalıp, Aziz Abdullah'ı gözlemeye devam etmek istemişlerdi.

—Büyüleyici bir şey bu! dedi fısıltılı bir sesle Debra Fox. Libyalılar ne gibi bir suikast hazırlayabilirler?

Debra mavi gözlerini Malko'ya dikmiş onu dinliyordu. Dudakları sanki öpecekmiş gibi büzülmüştü. Birden doğal bir sesle:

—Size ihtiyacımız var, dedi.

Asansöre bindiklerinde vücudunu, Malko'ya yapıştırdı. Malko elini, genç kadının tayyörünün altına kaydırıp ve yalan söylemediğini anladı. Eteğinin altına hiçbir şey giymemişti. Asansör ile oda arasındaki birkaç metrelik mesafeyi güçlkle katettiler. içeri girer girmez, kendilerini yatakta buldular ve Debra ona ilk seferki gibi mükemmel bir zevk yaşattı. Fakat sevişmeyi inatla reddetmekte devam ediyordu. Sonra banyoya gitti. Çıktığında üzerinde bir gömlek ve onu daha çekici kılan saten bir şort vardı.

Malko şaşkınlıkla sordu:

—Neden benimle sevişmiyorsunuz?

—Yapamam, dedi. Canımı acıtmanızdan korkuyorum.

—Neden?

Debra Fox cevap vermeden önce, kendine bir bardak viski aldı.

—İki yıl boyunca, tabiatın çok iyi ödüllendirdiği bir erkekle beraberdim, diye anlattı. O

ölçülerle, benim de zevk alabilmem çok zordu. Bana defalarca tecavüz etti. Çok yıprandım.

Malko onu kendine çekip, kollarıyla sardı. Çekingenliğine rağmen, Debra Fox ona müthiş bir zevk vermişti.

—Sizi yeniden normale döndürmeye çalışacağım, diye söz verdi.

—Çok isterdim! diye iç geçirdi genç Teksaslı. Fakat korkum ağır basıyor. Bu yüzden ben de başka türlü zevk almanın yollarını buldum.

Bu dolaylı bir çağrı gibiydi. Malko elini şortun içinde dolaştırınca, Debra gözlerini kapattı ve mutlu bir şekilde iç geçirdi. Bir süre hiç konuşmadan birbirlerine sarılarak yattılar. Malko yorgunluktan ölüyordu. Debra'nın kollarından ayrılıp giyindikten sonra, genç kadının elini öperek odasına döndü.

Yatağına uzanır uzanmaz, külçe gibi uyuyakaldı.

*

**

Malko, CIA'nın sığınağına geldiğinde Chris Jones televizyon seyrediyordu. Goril hiç konuşmadan, Malko'ya Langley'den gelen bir teleks haberini uzattı. Leonora Drago, ABD'ye üç ay önce İtalya'dan gelmiş ve Manhattan'da bir adres vermişti. Malko gözlerini kaldırdı.

—Adres sahte tabii, dedi goril.

—Kontrol ettiniz mi?

—FBI o işi daha önce yapmış.

—İnge Klein'i yakalayamamışlar mı?

—Hayır... Bilgisayar hata yapmış, girişini çok geç farketmişler. Verdiği adrese gittiklerinde de, kimseyi bulamamışlar tabii. Sonra da,

daha tazla çamura batmamak için, çenelerini kapatmışlar. Kimse kadının gelişinin Libyalılarda ilgili olduğundan şüphelenmemiş.

—Peki, dedi Malko. Henry Pickford nerede?

—İşinde. Her zamanki gibi. Milton bu akşam 5'ten itibaren onu gözlemeye başlayacak. Bu arada, adamın New Jersey'de büro arkadaşlarıyla yemek yediğini saptadık.

—Tamam, dedi Malko, 48. Cadde'yi gözlemeye devam edin.

—Bir şey daha, dedi Chris Jones. FBI Aziz Abdullah'ın yaptığı bir telefon konuşmasını tespit etti. Bugün saat üçe doğru, Birleşmiş Milletler'in barında biriyle randevusu var.

—Erkek mi, kadın mı?

—Bir kadın. Fakat adı bilinmiyor.

—Elinizde İnge Klein'in fotoğrafı var mı? diye sordu Malko.

—Hayır.

—İyi, o halde ben giderim.

—Şakın tedbirsiz gitmeyin, diye tavsiye etti Chris Jones kadın çok tehlikeli.

—Biliyorum, dedi Malko, bir kez beni öldürmeye kalkıştı. Ama bu sefer varlığımdan habersiz. Ondan daha avantajlı durumdayım.

Malko Birleşik Devletler'e gelirken yanında silah getirmemişti, ama iki gorilin koruması, dünyanın bütün silahlarına bedeldi. Ve şiddetten nefret eden Malko, silahsız kaldığı için halinden şikâyetçi değildi.

—Sırası gelmişken, dedi Chris Jones, Pickford konusunda şefle konuşmanız gerekiyor.

Bir gün önce yaptıklarıyla ilgili bilgiler daha

şafakta Langley'e ulaşmış ve rapor Charles Lawry'nin masasındaki yerini bulmuştu. Malko Harekât Bölümü Başkanı'nın numarasını çevirdi.

*
**

—Müthiş bir iş başardınız, dedi, Charles Lawry. Sabahtan beri New York Liman İdaresi'nin yapısını iyi bilen biriyle, Pickford sorununu konuşuyorum.

—Sonuç?

Lawry'nin sesi yandaki odadan geliyormuşcasına yakındı.

—Henry Pickford, Liman İdaresi'ne bağlı tesislerin planlarını alma yetkisine sahip. Örneğin Libyalılar Kennedy Havaalanı'nda bir eyleme kalkışalar, binanın planını ellerine geçirmeleri çok işlerine yarar.

—Sadece havaalanları yok ki, dedi Malko. Lincoln Tüneli'ne bomba atmak da fena fikir değil...

Hudson'un altından geçen tünel, Batı Manhattan ile New Jersey arasındaki kara trafiğim sağlıyordu.

—Kesinlikle, diye doğruladı Amerikalı. Tam ortada patlayıcı dolu bir kamyonu havaya uçurlarsa, sonuç bizim için felaket olur.

—Kubbe çökebilir mi?

—Bilmem, sanmıyorum, diye itiraf etti Charles Lawry. Uzmanlara sormak gerekir, önce Henry Pickford'u konuş turmalryız. Şimdilik sayamayacağımız kadar çok ihtimal var. Kesin bir şey öğrenmeliyiz.

—Ben bu işin sonuna kadar gideceğim, dedi

Malko. FBI'in edindiği bilgiye göre, Aziz Abdullah bugün öğleden sonra, Birleşmiş Milletler'de bir kadınla buluşacak. Belki de İnge Klein ile...

—İyi şanslar, Genel Başkan'a planın emin ellerde olduğunu söyleyeceğim, dedi Charles Lawry telefonu kapatmadan önce.

Bu konuşmadan sonra Malko uzun süre düşünceye daldı. İnge Klein'i daha önce de işbaşında görmüştü. Zalimliği, duygusuzluğu, aklı ve cesareti şüphe götürmezdi. Davasına sıkı sıkıya bağlıydı. Malko'yu elinden kaçırdığı için de hâlâ pişman olmalıydı.

Bir dahaki karşılaşmaları çok daha kanlı bitebilirdi. Chris Jones'a döndü.

—Chris, bana tabancalarınızdan birini ödünç verir misiniz?

Gorilin yüzü aydınlandı ve Malko'ya 38'lik bir Smith Wesson uzattı.

—Alın, dedi, kimse bu aletin kurşunlarından daha hızlı koşamaz.

V. BÖLÜM

Birleşmiş Milletler'in kuzey bölümünün ikinci katındaki delegeler barı, her zamanki gibi ölçülü ve düzenliydi. Yere kadar inen camlarından Doğu Nehri ve eskiden Sovyetler'in Birleşmiş Milletler'e hediye ettiği gül bahçesi görünüyordu. Çeşitli ülkelerin delegeleri küçük masalar etrafında oturmuş ya bir şeyler okuyorlar, ya da gevezelik ediyorlardı. Malko görünmeden bütün salonu gözleyebileceği bir köşe seçmişti. Aziz Abdullah henüz ortalıkta yoktu. Debra Fox dirseğini tuttu.

—Geleceğine inanıyor musunuz?

Genç kadın sayesinde Malko delegelere ayrılan bölüme, hiçbir sorunla karşılaşmadan girebilmişti. Milton Brabeck, dışarıda, taksi plakalı arabada bekliyordu. Debra Fox neşeli bir gülümsemeyle, kendisine yiyecekmiş gibi bakan iki zenciyi selamladı. Genç kadın çok şık, ipek bir tayyör giymişti.

Aziz Abdullah tek başına kapıda belirmediğinden, saat üçe on vardı. O cılız haliyle gözden kaçmasına olanak yoktu.

Mavi üniformalı güvenlik görevlileriyle bir şeyler konuştuktan sonra, birkaç kişinin elini sıkıp, Doğu Nehri'ni gören, yuvarlak bir masaya oturdu.

Beş dakika sonra içeriye açık renk, lasteks pantolon ve göbeğini açıkta bırakan uygun bir bolero giymiş, nefis bir esmer kadın girdi. Kapıdaki adam ona Libyalı'nın oturduğu masayı gösterdi. Malko genç kadının güzelliğine

vurulmuştu. Simsiyah kısa saçları, kalkık burnu, dolgun dudakları vardı. Aziz Abdullah'ın yanına gelince adamı öpmek için eğildi.

—O mu? diye fısıldadı. Debra Fox.

—Hayır, dedi Malko hayal kırıklığına uğramış bir halde

Bu kadın İnge Klein olamazdı. Hatta kılık değiştirmiş olsa bile. Yabancı kadın yirmi beşinden fazla göstermiyordu.

Malko bu güzel görüntü karşısında şaşkına dönmüştü. Libyalı'yla çok garip bir ikili oluşturuyorlardı. Aziz Abdullah, onu iki yanağından öpmüştü, şimdi de alçak sesle konuşuyorlardı. Malko onları incelemeye koyuldu. Esmer kadın bir teröristten çok bir mankene benziyordu. Peki o zaman Libyalı'yla işi neydi?

Tek olasılık adamın sevgilisi olmalıydı. Fakat öyle olsa bile, operasyonda parmağı var demekti.

—Ne yapıyoruz? diye sordu Debra Fox.

—Hiç, dedi Malko. Gitmek için kalktığımda, taksiyle onu takip edeceğim. Sizde Aziz Abdullah'ı gözleyin. Kimle konuştuğuna telefon edip etmediğine dikkat edin. Bir şey öğrenirseniz, beni evden arayın.

—Peki, dedi. Debra Fox. Malko'nun bu harika yaratıkla gitmesine göz yummak zorunda kalmasının, canını sıktığı belli oluyordu.

Konuşma hâlâ sürüyordu. Yirmi dakika sonra genç kadın ayağa kalktı. Malko da peşinden. Kadın dışarı çıkıp bir taksi çevirdi. Milton kendi taksisinin direksiyonu başındaydı.

—Esmer kız, dedi Malko.

Goril alaylı alaylı güldü.

—Kamburu çıkmış bir kadın olsaydı şaşırırdım...

Taksi FDR Yolu'na çıktı ve Manhattan'ın güneyine doğru ilerledi. Manhattan Köprüsü'nden sonra, sağa döndü ve Kanal Caddesi'ne daldı. Beş dakika sonra, eskiden sanayi mahallesi olan, fakat şimdi artistlerin yaşadıkları Soho'ya geldiler. Öndeki taksi durdu ve esmer kız yeşil, eski bir binaya girdi. Biraz ileride park edip, beklemeye başladılar. Yirmi dakika sonra, Malko pişecek gibi oldu. Kendi kendine Debra Fox'da yeni haberler olabileceğini düşündü.

—Ben gidiyorum, dedi Milton'a. O kızın kim olduğunu öğrenmeye çalışın. Evde buluşuruz.

**

Malko televizyon seyrederek, boş yere Debra Fox'dan bir haber çıkmasını beklerken, Milton Brabeck heyecanla içeri girdi.

—Bir viskiyi hakettim, dedi.

Biraz soluk aldıktan sonra devam etti:

—Şansım varmış, aradığımı yıllıkta buldum, kızın adı Carrie Fisher. Saf kan Amerikalı. Plaza 5 ajansının kapak kızı. Beş yıl boyunca Libya'da yaşamış, döneli sadece bir yıl olmuş.

—Libya'da mı? Ne yapmış orada? diye sordu Malko şaşkınlıkla.

—Babası Tripoli'de, Batı Petrol'ün güvenlik bölümünü yönetiyormuş. Oradaki uluslararası liseye devam etmiş... Pop müzik yapan şarkıcı arkadaşıyla büyük bir daireyi paylaşıyor.

—Politik durumu nasıl?

—Bir fikrim yok, fakat Langley'e soracağım.

Malko Charles Lawry'e yeni gelişmeleri bildirmek için telefonun numaralarını çevirirken, o da bilgisayarın başına geçti. Amerikalı çok mutlu olmuştu.

—Galiba tam vaktinde geldiniz! dedi. Aziz Abdullah çok faal çalışmaya başladı.

—Bu Libyalı'yı devre dışı bırakmak daha kolay olmaz mı? diye sordu Malko. Eğer operasyonun ne olduğunu bulamazsak tabii.

Charles Lawry sınırlı bir şekilde iç geçirdi.

—Tabii, mecbur kalırsak yapabiliriz. Ama o zaman Birleşmiş Milletler'le aramızda sorunlar çıkar. Çatıları altında olanları göz bebekleri gibi koruyorlar. Bu durumda Libyalı'nın statüsüne uygun olmayan davranışlarda bulunduğunu ispat etmek bize düşüyor. Oysa şu anda elimizde Libyalı'nın aleyhine hiçbir kanıt yok. Biriyle buluşmaya giderken o kadar dolambaçlı bir yol izleme ise suç sayılmıyor. Uzun lafın kısası, çok sıkıcı ama, bir dosya oluşturmamız gerekiyor.

"Size bütün olanakları sağlamayı tercih ediyorum. Başkanın FBI şefiyle randevusu vardı. Abdullah davasıyla ilgilendiğimizi biliyorlar ve bizi rahat bırakıyorlar."

Yarım saat sonra, Milton Brabeck tekrar görüldü. Dalgın bir şekilde Malko'ya bilgisayarından çıkan kağıdı uzattı.

—Tam adamına çatmışsınız!

—Kimmiş?

—Daha önce öğrendiklerimiz doğru. Fakat aynı zamanda Kaddafi'nin metresiymiş!

—Ne!

Tunus'taki macerası sırasında da, Kaddafi'nin kadınlar tarafından çok beğenildiğini duymuştu, fakat bu çok şaşırtıcıydı.

—Anlatın, dedi.

—Raporu veren, Langley'deki Tripoli şubesi, dedi goril. Size Carrie Fisher'ın Libya'da yaşadığını söylemişim. Kaddafi'nin kişiliği karşısında büyülenmiş ve bu da bizimkilerin kulağına gitmiş. Kaddafi birçok kez onu davet etmiş, Fis her de kabul etmiş. Güvenilir kaynakların bildirdiğine göre, buluşmalar haftada bir Kaddafi'nin oturduğu konakta gerçekleşmiş. Aralarını yapan da bizim Aziz AbduUah'mış. O zamanlar görevi, Kaddafi'nin yakın güvenliğini sağlamamış.

İşler daha da karışmıştı. Malkokafasından güne kadar öğrendiklerini bir bir geçirdi. Kaddafi'nin metresi, Libyalı bir terörist, Alman bir terörist ve bir "joker" ne olduğunu bilinmeyen, masum görünlü Henry J. Pickford. Ötekilerinin rolünün ne olduğu anlaşılabilirse bile, Amerikalı'yı çözmek başlı başına bir işti. Fakat bu işte önemli bir yer tuttuğu da kesindi.

—Ne yapıyoruz? diye sordu Milton.

—Şimdilik İnge Klein'in yerini bulmaya çalışacağız. Elimizde adresi olmayan bir tek o var. En önemli kişi de o zaten. Diğerleri nasılsa ortadan kaybolmazlar...

—Onu nasıl bulacaksınız?

—Henry Pickford sayesinde. Nasılsa onu görmeye gidecek. O yüzden adamı gözden kaçırmamalıyız. İnge Klein ile ilişkisinin derecesini de bilmiyoruz henüz.

İş bu hale gelince, en ufak bir tedbirsizlik bile

teröristleri alarına geçirebilir, o zaman da her şeye baştan başlamak zorunda kalırlardı. Malko halinden memnundu. İlk kez bir görev önüne engeller çıkmadan yürüyordu.

—Henry Pickford işi zor değil, dedi Milton. Bir saate kadar deliğinden çıkacak. Ben New Jersey'e gidiyorum.

—İyi, ben de geleyim, dedi Malko. İnge Klein ile buluşursa, ikimiz fazla olmayız.

Chris'in verdiği tabancanın ağırlığı, daha fazla güven duymasını sağlıyordu.

*

**

Henry J. Pickford pencereden dışarıyı seyrediyordu. Eski sinema, tepesindeki çan kulesiyle, daha çok bir kiliseyi andırıyordu. Bir saatten beri, sınırları iyice gerilmişti. Sıkıntısını saklayıp, arkadaşlarının dikkatini çekmemeye çalışıyordu. Sakin bir tavırla çantasından yanında götüreceği zarfı çıkardı. Kanuna aykırı bir iş yaptığının farkındaydı, fakat kendi kendine bunun kötü bir sonuç doğurmayacağını telkin ediyordu.

Nişanlısı Leonora ile buluşup, günlük uyuşturucu dozunu almak için sabırsızlanıyordu. Bu zevki onun sayesinde tatmış ve artık vazgeçemez hale gelmişti.

Saat beşi yirmi geçe kâğıtlarını yerleştirdi, çekmecesini kapattı, çantasını aldı, iş arkadaşlarını selamladı ve asansöre yöneldi. Bir an Path Plaza'daki havuzun kenarına giderek vakit geçirmek istedi, fakat sonra vazgeçti.

Path garına giden merdivenleri koşarak indi.

Hoparlörden Newark'tan gelen trenin, istasyona girdiğini anons ediyorlardı. On dakika sonra Manhattan'da olacaktı. Neyseki büronun taşınması, Path sayesinde alışkanlığından vazgeçmesine yol açmamıştı. Evine sadece on dakika geç kalıyordu. Kendisini bekleyen ve onunla birlikte trene binen iki adamı farketmeden, ilk vagona yerleşti.

*

**

Henry Pickford'un fotoğraflarını daha önceden inceleyen Milton Brabeck, onu tanımakta hiç güçlük çekmemişti. Malko ve Milton on dakika süren yolculuk boyunca şüpheliyi gözden kaçırmamaya çalıştılar. Geldikleri istasyon o kadar kalabalıktı ki, azıcık boş bulunsalar, onu kolaylıkla gözden kaybedebilirlerdi.

Üçü birden Path Corner'a çıkan dev gibi merdivene yöneldiler. Yürüyen merdivenler binlerce yolcuyla yukarıya taşıyordu. Bu saatte bütün bürolar boşalıyor, yüz bine yakın insan sokaklara dökülüyordu.

Henry Pickford merdivenin sonuna geldi ve sağa döndü. Az sonra bir çiçekçinin önünde durdu. Malko ile Milton'un sadece birkaç metre ötesindeydi. Çevresine bakarak, biraz tereddüt eder gibi oldu. Malko'nun kalp atışları hızlanmıştı. İnce Klein mutlaka kalabalıktan çıkacaktı. Buldukları yer böyle bir şey için çok elverişliydi...

Henry Pickford, kalabalığın yürüdüğü yönün aksi tarafına, Dünya Ticaret Merkezi'nin çıkışına doğru uzaklaştı.

—İşte, bu çok garip, dedi Milton Brabeck. Evine dönmek için Uptown yönüne gidecek herhalde. Çok iyi koku alıyorsunuz...

Az sonra Pickford bir taksiye atladı. Milton'un taksisi de, oradan on metre kadar ileride park edilmişti. Arabaya binecek kadar zamanı ancak bulabildiler. Malko arkaya geçti. Öndeki taksi, önce batıya doğru gitti, sonra yarım tur yaparak Battery Parkı'nın altından geçen tünelden, FDR yoluna çıktı.

Henry Pickford, Birinci Cadde'nin köşesinde taksiden indi ve çıkmaz bir sokak olan 76. Sokak'ta yürümeye koyuldu.

—Hay aksi! diye söylendi Malko, bize Libyalı'nın oynadığı oyunu tekrarlayacak. Siz burada bekleyin.

Malko arabadan inip adamın peşinden yürümeye başladı. Neyseki etraf oldukça kalabalıktı, Pickford da arkasına dönüp bakmadı. FDR Yolu'nu ayıran korkuluğa gelince çantasını koltuğunun altına yerleştirerek ve başını şehir tarafından gelen arabalardan yana çevirerek beklemeye başladı. Görünüşe göre randevu yeri orasıydı... Malko daha fazla yaklaşmaya cesaret edemedi ve bir çöp tenekesinin arkasına gizlendi.

Fazla beklemesi gerekmedi. Beş dakika sonra, bir korna sesi duyuldu. Henry Pickford'un irkilip, öne eğildiğini gördü. Hemen sonra da araba gelip adamın yanında durdu. Bu siyah camlı bir BMW'ydi. Sağ ön cam açıktı. BMW Pickford'dan sadece birkaç santim uzaktaydı. Adam çantasından sarı, büyük bir zarf çıkardı. Zarf önce yere düştü, sonra arabadan bir kol uzanarak zarfı aldı. Hemen ardından arabadaki

açık camdan daha küçük bir zarfı yere attı.

BMW hareket etti.

Malko plakanın bir kısmını görmeyi başarmıştı: mavi, beyaz, kırmızı renklerden diplomatik olduğu anlaşılıyordu, son iki rakamı 27'ydi...

Araç trafiğe karışmıştı bile. Henry Pickford kendisine atılan zarfı alıp, aceleyle çevresine bakındı. 76. Sokak'tan hızlı adımlarla geçti. Her on metrede bir, durup arkasına bakıyordu. S onra da önüne gelen ilk taksiye bindi... Malko, koşarak Milton'ın kullandığı arabaya geldi. Çok öfkeliydi.

—Bizi atlattılar, dedi.

—Kadını gördünüz mü?

—Arabada olup olmadığından bile. emin değilim, diye itiraf etti Malko. Onu gözden kaçırmamalıyız. Artık bu işin içinde olduğundan eminim.

—Peki, şöyle küçük bir konuşma yapmak için, adamı bize götürmeye ne dersiniz? diye sordu obur bir ifadeyle. Bunun gibi bir aptalı iki dakikada konuştururum.

—Biz Gestapo değiliz, dedi Malko, kurnazlıkla sonuca ulaşmak her zaman için daha iyidir. Inge Klein'i bulamadığımız sürece, yerimizde sayıyoruz demektir. En tehlikelileri o.

—Ya Aziz Abdullah?

—Onu nerede bulacağımızı biliyoruz...

Taksi 42. Sokak'a girdi.

—Evine dönüyor, dedi Milton Brabeck.

Malko kendi kendine Henry Pickford'un, BMW'deki adama ne vermiş olabileceğini düşünüyordu. Kendisinin para aldığı açıkça belliydi. Fakat neyin karşılığında? Buluşma

yöntemleri, ne kadar profesyonel olduklarını açıkça gösteriyordu.

Taksi önce Yedinci Cadde'ye sonra 38. Sokak'a döndü. Henry Pickford gerçekten evine dönüyordu.

Biraz daha ilerlediler ve Milton arabayı karakolun önünde durdurdu. Bir polis yürümesini emredince, goril "Gizli Servis" kartını adama neredeyse yedirecekti. Onun da morali çok bozulmuştu. Malko, Henry Pickford'un penceresini gözleyerek, arabadan indi. Akşam hava kararmıştı.

—Gerizekâlı! dedi Milton Brabeck. Mutlaka aldığı parayı sayıyordur...

—Herhalde, dedi Malko, eğer bir değişiklik olmazsa onu yarın bürosunda ziyaret ederiz.

Pickford gibi bir adamın, teröristlere ne gibi yararlar sağlayabileceğini tahmin ediyordu. Onun sayesinde Libyalılar suikastlerini en ince ayrıntılarına kadar hesaplayabileceklerdi.

—Gördüğüm numaranın hangi plakaya ait olduğunu bulmak için elinizden gelini yapın. Sonu "27"yle biten bir BMW.

Üçüncü katın ışıklı penceresine baktı. Bu işteki tek ipucu bir ölü, zavallı Blake, olmuştu. Hayatı bir tabutun içinde sona ermişti.

Acaba bundan sonraki kim olacaktı?

Milton taksiden çıkıp yanına geldi.

—Gidiyor muyuz?

Malko, Pickford'un ışık yanan penceresine baktı. Debra Fox'un güzel bir gece için onu beklediğini, sıcağın bunalıldığını ve şöyle güzel bir düş için şatosunun bir bölümünü feda edebileceğini düşündü...

—Hayır, dedi. Kalıyoruz.

VI. BÖLÜM

—Işıklar söndü!

Köşesine büzülmüş uyuklayan Malko, bir sıçrayışta doğruldu. Milton Brabeck, gözlerini Henry Pickford'un penceresinden ayırmıyordu. Bütün ışıkları sönük olan taksiyi dışardan farketmek olanaksızdı. Fakat açık penceresinden içeri giren sıcak hava, arabanın içini saunaya döndürmüştü.

Sokağın sonunda polis arabaları hiç durmadan gidip geliyor, gömlekli polisler kaldırımında gevezelik ediyorlardı. Saat ona geliyordu. Malko on birde ayrılmaya karar verdi.

Milton biraz evvel telefonda, bilmeceyi daha da içinden çıkılmaz bir hale getiren yeni bir haber almıştı. Plakasının sonu"27"yle biten BMW, Doğu Alman Konsolosluğu'ndan bir görevliye aitti. Doğu Alman Gizli Servisi Ştasi'nin ne kadar tedbirli olduğunu bilen Malko, Doğu Alman casuslarının Inge Klein gibi aranan bir teröristle nasıldoğrudanbir ilişki içine girdiklerini anlamıyordu... Bu da masum Henry Pickford'u yeni bir bakış açısı ile görmelerine yol açacaktı, insan hiçbir şey karşında şaşırılmamalıydı. Amerikan Deniz Kuvvetleri'nden emekli olmuş biri on yıl boyunca Deniz Kuvvetleri'nin gizli şifrelerini KGB'ye sattığı için kısa süre önce tutuklanmıştı. Nedeni ise Maryland'daki evinin borcunu ödemektir.

Henry Pickford'un apartmanının koridor ışığı yandı. Malkonefesini tuttu. Az sonra, New

York Liman Dairesi'nin görevli memuru görüldü ve Sekizinci Cadde boyunca yürümeye başladı.

Milton Brabeck motoru çoktan çalıştırmıştı.

Biraz beklediler ve 38. Sokak'tan çıkıp önlerinden geçen iki genç gördüler. Malko arabadan inip, Henry Pickford'u yürüyerek izlemeye başladı. Pickford Sekizinci Cadde'den sola döndü ve bir otobüs durağında durdu. Başlarında bereleri, üzerlerinde, bakır bilezikleri ve desenli tişörtleri olan gençler de ona yetiştiler. Bunlar ya Portorikolu ya da Latin Amerikalı olmalıydılar... Uptown yönüne giden otobüs geldiğinde, taksi de yerindeydi. Henry Pickford ve iki genç otobüse bindiler.

Otobüs CentralParkyönünedoğruilerledi ve on blok ileride durdu. Sağda karanlıklar içindeki park, solda yüzyıl başında yapılmış görkemli binalar vardı. Eskiden burası New York'un en güzel mahallelerinden biri olmalıydı, şimdise bakımsızlıktan dökülüyordu.

Henry Pickford, 105. Sokak'ın karşısındaki durakta indi ve yoluna yürüyerek devam etti.

—Kahretsin, zenci mahallesine gidiyor, dedi Milton

Harlem 110. Sokak'tan başlıyordu. Aradaki bölgede Por torik olular oturuyordu. Henry Pickford Harlem'e gitmiyordu. Kapılarının önünde merdiven bulunan apartmanların yer aldığı 107. Sokak'a döndü. Merdivenler, üzerinde oturan insanlarla doluydu. Milton'ın kullandığı taksi yavaşlamak zorunda kaldı. Önlerindeki arabadan inen bir Zenci yanlarına gelip açık camdan içeriye başını sokmuştu. Bir yandan da Malko'ya avucunun içinde tuttuğu

üç kırmızı silindiri gösteriyordu.

—En iyi kalite, yalnızca yirmi beş dolar.

Malko'dan bir tepki gelmeyince, Zenci arkadaki arabaya gitti.

—Bir bu eksikti, dedi Milton. "Crack" dedikleri kokain bazı içiyorlar. İnsanın üç haftada hayatı kayar.

107. Sokak uyuşturucu satıcılarıyla kayınıyordu. Arabalar yol boyunca dizilmiş, trafiği tıkamışlardı.

—"Crack" insanı paranoyak yapıyor, dedi Milton. Etkisini beş saniyede gösteriyor. Halbuki kokainin beyne ulaşması için on beş dakika beklemek gerekiyor. Üstelik fiyatı da daha ucuz.

—Polis hiçbir şey yapmıyor mu? diye sordu Malko. ,

—Her tarafta "Crack" imal eden evler var, dedi Milton. Bu durumda, şehrin her evinin arkasına bir polis yerleştirmek lazım. Üstelik dağıtıcılar bile, polisin üç katı para kazanıyorlar.

Malko dikkatini tekrar Henry Pickford'a yöneltti. Amerikalı kaldırım üzerinde toplaşan dağıtıcıların arkasından ilerliyordu.

—Ben iniyorum, dedi Malko Milton'a.

Az sonra çevresi her cins uyuşturucu sunan gençlerle doldu. Tam bir açık hava marketi gibiydi.

Henry Pickford birkaç satıcıyı daha geçip, küçük bir bakkalın önüne geldi. Bu kez hiç beklemedi. Üzerinde kırmızı bir tişört olan, iriyarı bir Portorikolu dükkândan çıkıp, onu biraz uzağa götürdü. Pickford'dan en az on beş santim daha uzundu. Bir süre tartıştıktan sonra,

sokağın öbür tarafına doğru uzaklaştılar ve tekerlekleri olmayan hurda bir arabaya girdiler.

Bir dakika sonra çıktılar ve birbirlerinden ayrıldılar.

—İşte, yükünü aldı, diye mırıldandı, arabayı park ettikten sonra Malko'nun yanına gelen Milton.

Henry Pickford, acele adımlarla Colombus Yolu'na doğru uzaklaştı. Az ileride, terkedilmiş bir binanın basamaklarına oturdu. Malko ve Milton, onun cebinden bir çeşit sigara çıkardığını ve başını arkaya atarak içmeye başladığını gördüler.

—Bir dakika sonra kafayı bulur, diye söylendi goril.

Henry Pickford sigarasını bitirince, başını arkaya dayayarak uyuyormuş gibi hareketsiz kaldı. Milton Brabeck, Malko'ya doğru eğildi.

—Siz bu pisliğin ne demek olduğunu bilmezsiniz, dedi alçak sesle. Şimdi kendini çok iyi hissediyor. On beş dakika sonra kasmaya başlayacak ve bir doz daha almak için, engel olunmaz bir istek duyacak. Etkisi çok uzun sürmüyor.

Malko hayal kırıklığına uğramıştı. Bu akşam, Henry Pickford onu Inge Klein'e götürmeyecekti anlaşılan, Az sonra Pickford kalktı ve sendeleyerek yürümeye başladı.

—Bırakıyor muyuz? diye sordu Milton.

—Devam ediyoruz, dedi Malko. Ne olacağı bilinmez.

—İyi, ben arabaya bakayım, dedi Milton, beni burada bekleyin.

Henry Pickford on, on beş metre kadar önlerindeydi. Birden Malko'nun yanından iki

adam geçti. Buldukları mahallede sıkça rastlanan tiplerdendiler. Henry Pickford'un hizasına gelince yavaşladılar ve etrafını sarıp bir şeyler konuşmaya başladılar.

Malko şaşkınlıkla onları inceliyordu. Birden adamların Henry Pickford ile birlikte otobüse binen gençler olduğunu anladı. Yalnız bu sefer berelerini takmamışlardı. Gençlerden biri Henry Pickford'un arkasına dolandı. Hızlı bir hareketle kollarını arkada birleştirerek hareketsiz hale getirdi. Malko engel olacak zaman bulamadı. Her şey çok çabuk olup bitti. Malko'nun kalbi her zamankinden hız çarpmaya başladı.

—Milton!

İkinci adam çizmesinden çıkardığı bıçağı bütün gücüyle Henry Pickford'un karnına sapladı.

Malko koşmaya başlamıştı. Katil yaptığı işe o kadar dalmıştı ki, onu farketmedi. Birden taktik değiştirerek, kurbanının boynunu kesti. Aynı anda Henry Pickford'u tutan adam Malko'yu görmüştü. Malko onun arkadaşına, Arapça dikkatli olmasını söylediğini duydu.

İki katil çoktan uzaklaşmıştı. Olayın birkaç tanığı da, sessizce ortadan kayboluyordu. Bu mahallede, bu tür olaylar pek yadırganmazdı.

Malko tabancasını çekerek yerde yatan adama doğru koştu. Milton Brabeck, Malko'nun sesini duymuş, adamların peşine düşmüştü bile.

—Durun! Polis!

Katiller bunu duyunca daha hızlı koşmaya başladılar.

Milton Brabeck 357 Magnum'unu çıkarmış-

ti. Koşarken havaya ateş etti. Fakat katiller, Central Park'a doğru döndüler-. Dolaşmaya çıkmış insanların arasında zikzaklar çizerek, "Polis! Polis!" diye bağırmaya başladılar. Milton Brabeck birden önünde düşman bakışlı, esmer yüzlü insanların bir duvar oluşturduğunu gördü. Serseriler, Milton'la katillerin arasına yerleşmiş, ateş etmesine engel oluyorlardı. Milton bir omuz darbesiyle kendine yol açtı, fakat ötekiler çoktan gözden kaybolmuşlardı. İriyarı bir Portorikolu bacağına bir tekme atınca, Milton adamın beynine bir kurşun sıkmamak için kendini zor tuttu.

—O adamlar az önce birini öldürdüler! diye bağırdı.

Adamlar hiç aldırmadılar bile: Onların gözünde polis düşman demektir...

Milton Brabeck nefes nefese yolun öbür tarafına koştu, fakat hiçbir şey göremedi. Katillere yetişmesi artık imkânsızdı. Polis sirenleri cinayet yerine doğru yaklaşıyordu.

**

—Öldü!

Malko, Henry Pickford'un morarmış yüzüne baktı. Yanına geldiğinde, boğazındaki korkunç yaradan bütün kanı boşalan Amerikalı can çekişiyordu. Ağzından laf almanın imkânı yoktu...

Yol polis arabalarıyla kapanmış çevredeki uyuşturucu satıcıları ortadan yok olmuşlardı. Polislerden biri yanına yaklaştı.

—Cinayeti gördünüz mü? Onu soymaya kalkıştılar mı?

—Hayır, dedi Malko, sadece öldürmek istediler. Ceplerini bile karıştırmadılar.

Cinayet Masası'ndan bir dedektif, Henry Pickford'un cebinde dört yüz dolar para bulmuştu... Milton Brabeck döndüğünde, cesedin üzerini örtüyorlardı.

Gizli Servis kartını gösterdikten sonra, polisler öldürülen adamın FBP'nin ve diğer federal servislerin gözetimi altında olduğunu anlattı. Malko, Milton'ı kenara çekti.

—Katiller Araptı, onları konuşurken duydum... Biraz önce, otobüse binen gençlerdi. Berelerini çıkarmışlardı... Hemen Pickford'un evine gitmeliyiz, diye ekledi. Anahtarını alın.

Milton Brabeck polisler durumunu anlattı ve 24. bölgeden bir dedektifle, Malko'nun yanına geldi.

—Bizimle geliyor, dedi.

**

Henry Pickford'un yastığının altında, lastikle bağlanmış içi para dolu zarfı bulan, 24. bölge dedektifi oldu. Zarfta 45 tane yüz dolarlık vardı...

—Bugün akşamüstü aldığı para olmalı, dedi Malko.

Evde ilgi çekici hiçbir şey bulamadılar. Malko, Henry Pickford'un görevini tamamladığı için öldürüldüğünü anladı. Artık Inge Klein'e ulaşmak için onu kullanamayacaklardı. Büyük bir olasılıkla ölüm emrini veren de Alman teröristti. Her zaman çok tedbirli davranıyordu.

Malko ve Milton cinayet yerinde olmasalardı, Henry Pickford'un ölümü, New York'un o

berbat mahallesinde sık rastlanan basit cinayetlerden biri olarak yorumlanacaktı. Kimse soruşturma gereğini bile duymayacaktı...

İşe sıfırdan başlamaktan başka yapılacak bir şey yoktu. Malko, bir önceki gün Inge Klein'i izlemediği için, kendi kendine lanet etti.

Westbury'ye geri döndüler. Şimdi, Henry Pickford'un beş bin dolar karşılığında ne verdiğini öğrenmek için, Liman Müdürlüğü'nde soruşturma yapmaları gerekecekti...

Malko hemen Charles Lawry'yi arayarak, son gelişmeleri anlattı.

—Haklısınız, dedi, çok karışık bir durum. Aziz Abdullah'ın bu işin başı olmadığı anlaşılıyor. Doğu Almanlar'ın ortaya çıkışı her şeyi dahada zorlaştırıyor. Eğer Pickford'un ne sattığını bulamazsak, Libyalılar'a doğrudan müdahale etmekten başka çare kalmıyor.

—Evet, dedi Amerikah, fakat daha önümüzde on bir günümüz var. Liman İdaresi'nin size yardımcı olması için gerekeni yapacağım.

Malko telefonu kapatıp, pencereden ışıl ışıl parlayan binaları seyretti. Manhattan'da ne gibi bir felaket hazırlanıyordu acaba?

*

**

Bakır bir plakanın üzerinde " Halk Güvenliği Bürosu - 2.Kat " yazıyordu. Dünya Ticaret Merkezi'nin dev gibi kulelerine birkaç dakikalık uzaklıktaki Journal Meydanı, küçük bir taşra şehrini andırıyordu. New York Liman İdaresi'nin güvenliğinden sorumlu olan Leon Storman, CIA tarafından uyarılmıştı. Malko'yu sıcak bir şekilde karşılayarak, ikinci kattaki bürosuna

aldı. Olay karşısında şaşkına döndüğü her halinden belli oluyordu.

—Henry Pickford'un teröristlere verdiği belgeler hakkında bir fikriniz var mı? diye sordu Malko kahvesini yudumlariken.

Leon Storman bunalmış bir halde başım salladı.

—Hayır, bayım. Hatta bu hikâyeden hiçbir şey anlamadığımı bile söyleyebilirim! Henry Pickford'u senelerdir tanıyorum. On sekiz yıldır burada çalışıyor. Dosyası işte burada. Sorun çıkarmayan, sevimli, dürüst, çalışkan, fakat pek parlak olmayan bir elemandı.

—Uyuşturucu kullandığım biliyor muydunuz?

—Hayır. Bürodaki arkadaşlarına sordum. Son zamanlarda garip bir hali olduğunu söylediler. Bazen çok sıkıntılı görünüyormuş ve soğuk terler döküyormuş. Bir gün öğle vakti çekip gitmiş. Arkadaşları bunu karısının ölümüne bağlamışlar.. Altı ay oldu. Karışım kaybetmek onu çok etkiledi. Ama uyuşturucu aldığını tahmin etmiyordum, içki de kullanmıyordu. Zaten yıl sonunda çalıştığı bölümün başına getirilecekti. Herkes ondan memnundu.

New Jersey'deki bu mütevazı binada, bir komplo düzenlendiğini, hele Henry Pickford gibi örnek bir elemanın uluslararası teröriste karıştığını hayal etmek çok zordu. Bu meslekte olunca, insan sürprizlere alışıyor... Malko önündeki tatsız kahveden bir yudum daha aldı.

—Yine de Henry Pickford, New York'ta bir suikaste hazırlanan bir grup teröriste, ihtiyaçları olan belgeleri sattı. Karşılığında da beşbin dolar aldı, dedi.

Leon Storman bu düşüncenin ağırlığı altında ezilmiş benziyordu.

—Sabahtan beri bunu düşünüyorum! dedi, ve bir türlü anlamıyorum.

—Görevi tam olarak neydi? diye sordu Malko.

—İdaremize bağlı olan bütün tesislerin bakım ve onarım talepleriyle ilgileniyordu. Bir havaalanının pistini yeniden yapmak, bir metronun raylarını değiştirmek, bir tünelin kubbesinin sağlamlığını kontrol etmek veya gemilerin geçtiği yerlerdeki dubaları temizlemek gibi...

—Güvenlikten de sorumlu muydu?

—Maalesef, dedi Storman, bu alanda yaptığımız bütün alışverişlerden haberi vardı, çünkü masrafların karşılanması işi ondan geçiyordu.

Malko'nun beyninde bir ışık yanar gibi oldu. Leon Storman, odadaki klimaya rağmen, boncuk boncuk ter döküyordu.

—Son günlerde neyle ilgilendiğini anlamamıza olanak yok mu? diye ısrar etti Malko.

Storman başını salladı.

—Bürodaki bütün arkadaşlarını ve müdürünü sorguya çektim. Hiçbir şey farketmemişler. Henry Pickford'un planları veya belgeleri kopya edebilmesi için, başkalarına ihtiyacı yoktu. Zaten görevi gereği, her zaman yaptığı iş buydu.

Henry Pickford, sırrını da kendisiyle birlikte mezara götürmüştü.

—Ona güvenirdim, diye itiraf etti Storman. O kadar yurtsever bir insandı ki...

Bir ara sessizlik oldu. Kennedy Yolu'ndan

geçen bir polis arabasının sireni duyuldu.

—Tehlikeli bir terörist kadınla buluşuyordu, dedi Malko.

—Ben karısının ölümünden beri, hayatına kimsenin girmedigini sanıyordum! dedi Amerikalı. Kadıncağız toprağa verilirken oradaydım, Pickford şoke olmuş bir haldeydi...

Kendini çabuk toparlamış olmalıydı. Malko, onu İnge Klein'e sarılırken, tekrar görür gibi oldu.

—Demek bana yardımcı olamayacaksınız, dedi.

Leon Storman çaresizliğini gösteren bir hareket yaptı.

—Yüzlerce ihtimal var. Düşünmeye bile cesaret edemiyorum. Üstelik bütün köprüleri, limanları, tünelleri, havaalanlarını sürekli gözaltında tutmaya olanak yok.

Bu doğruydı. Malko, İnge Klein gibi bir kadının, Pickford gibi bir adamla beraber olmasının önemli bir nedeni olması gerektiğini düşündü... Ve birisi ona izlemesi gereken yolu göstermişti. Henry Pickford ile tesadüfen karşılaşmış olamazdı.

Malko ayağa kalktı.

—Çok teşekkürler. Beni Westbury Oteli'nde bulabilirsiniz.

Storman, Journal Plaza'ya kadar onunla geldi. Aziz Abdullah'ı tanıyan ve konuşurabilecekleri tek kişi, Kaddafi'ye aşık, kapak kızı Carrie Fisher'di. Onu ikna etmesi hiç kolay olmayacaktı. Fakat başaramazsa, suikast planı saat gibi işlemeye devam ederdi. Onunla şüphe uyandırmadan ilişki kurmanın bir yolunu bulmalıydı.

VII. BÖLÜM

Küçük bir grup, Birleşmiş Milletler binasının biraz ilerisindeki Güney Afrika Konsolosluğu'nun önünde, ellerinde ırk ayrımını protesto eden pankartlarla gösteri yapıyorlardı. Sadece yirmi kişi kadardılar, fakat yüz kişinin yapabileceği kadar gürültü yapıyorlardı. Liderleri, elinde megofonla yoldan geçenleri kendilerine katılmaya davet ediyordu. Fakat pek başarılı olduğu söylenemezdi.

Bir arabada bekleyen dört polis, düşünceli bir şekilde göstericileri izliyordu. Sadece bağırdukları sürece, müdahale etmelerine gerek yoktu. Polislerden biri arkadaşına döndü.

—"Herkes için özgürlük" yazılı pankartı taşıyan esmer kıızı gördün mü? Müthiş bir yaratık. Bu saçma gösteride ne işi var acaba?

Arkadaşı da aç gözlerle, üzerinde "siyah güzelliştir" yazılı, bir tişört giymiş olan kıza baktı. Simsiyah saçları, pırl pırl yeşil gözleri vardı. Göstericilerin en önündeydi ve içlerinde en heyecanlısı oydu. Polisler yaklaşık bir saattir, bu işin sorumlusu bir Güney Afrikalı'yı ele geçirmek için, boşu boşuna bekliyorlardı. Esmer kız, sorumluyu açıklaması için üzerine gidilebilecek en elverişli kişiydi. Birden binadan iki adam çıktı. Üzerlerinde kısa kollu gömlekler, gözlerinde de siyah gözlükler vardı. Oldukça etkileyici görünüyorlardı. Kollarını göğüslerinde birleştirerek, ağır adımlarla göstericilere yaklaştılar. İçlerinden biri bağırды.

—Çabuk burayı terkedin, köpekler!

Adamın bakışları esmer kıza dikiliydi.

—Sen kalıp, benimle gelebilirsin... Zenci arkadaşlarından çok daha iyi seviştiğimi göreceksin.

Az sonra arkadaşı da ona katıldı.

—Gerçekten zenci delisiymişsin. Sevgilini beyazlar arasından seçemez miydin?

Esmer kız öfkeden mosmor olmuştu. Adamların üzerine atılıp bağırmağa başladı.

—Bana hakaret edemezsiniz! Pis ırkçılar!

Iriyarı olanı sırttı.

—Ben ırkçı değilim. Arasına küçük bir zenciyle birlikte olmak hoşuma gider.

—Siz hayvansınız! diye bağırdı genç kadın.

Diğer göstericiler de iki adama sövüp sayıyorlardı, fakat hiçbiri daha fazla ileri gitmeye cesaret edemiyordu. Yabancılardan biri kıza daha yaklaşmış, pankartını elinden almak istedi. Kız kendini kurtarmayı başardı.

—Bırakın beni! diye bağırdı. Yardım edin!

Göstericilerden hiçbiri yerinden kıpırdamadı. Bundan cesaret alan adam, pankartın sopasını yakaladı. Sonra sol eliyle esmer kızın göğsüne dokundu. Kız dehşetle bir çığlık atıp, adamın baldırına bir tekme indirdi.

Goril acıyla bağırdı.

—Seni pis sürtük!

Bir hamlede pankartı kaptığı gibi, sopasını kırdı ve yere attı.

Kız, büyük bir hışımla polis arabasına döndü.

—Şu aptala bakın, baria saldırıyor.

Polislerden biri, karışmak istemediğini belirten, bıkkın bir hareket yaptı. Esmer kız öfkeden deliye dönerek, saldırgana bir tekme

daha indirdi. Onun hâlâ sırtıttığını farkedince de tokat atmak istedi. Tırnaklarıyla adamın yüzünü çizdi.

—Budala! diye bağırdı genç kız.

—Bekle biraz küçük orospu, diye homurdandı goril.

Ani bir hareketle, kızın yumruklarını tek eliyle kavradı, öbür eliyle de öyle bir tokat indirdi ki, kız başının kopacağını sandı. Esmer kızın gözleri yaşla dolmuş, yanağı kıpkırmızı olmuştu. Bir an öylece kaldı. Göstericilere bir ölüm sessizliği çökmüştü. İkinci goril, elleri hâlâ göğsünde kavuşturmuş olarak öne çıktı.

—Halinden şikâyetçi olan var mı?

Kimse kıpırdamadı. Sadece sarışın bir adam kalabalığı yarararak, kıızı tokatlayan gorile doğru yürüdü.

—Siz hayvansınız! dedi.

Sözünü bitirir bitirmez, adamın karaciğerine bütün gücüyle bir yumruk yerleştirdi.

Goril acıyla iki büklüm oldu. Arkadaşı öne atılıp yeni gelen yabancıya çenesine bir yumruk indirdi. Yabancı, darbenin etkisiyle kendi etrafında bir kez döndü.

—Bırakın onu! diye bağırdı genç kız.

İki adam birden sarışın yabancıya saldırdılar. Araya girmeye çalışan göstericilere aldırıyorlardı bile. Adamın siyah gözlüğü yere düşmüştü. İçlerinden biri gözlüğü ayağıyla ezdi. Yabancı altta kalmamaya çalışıyordu. Fakat burnu kanamaya başlamıştı ve yumrukları da gitgide daha güçsüzleşiyordu. Kıza vuran goril, midesine bir yumruk geçirince, yabancı kustu.

—Durun! Öldüreceksiniz onu! diye bağırdı kız ve onlara engel olmak için öne atıldı ama

kendisinin başarabileceği bir iş olmadığını anlayınca, polis arabasına yöneldi.

—Gelin! Ona yardım edin!

Polislerden biri, hiç acele etmeden, yerdeki kurbanlarını tekmeleyen gorillere yaklaştı.

—Durun! diye emretti.

—Bize saldırdı, diye itiraz etti gorillerden biri.

—O aptal bana vurmuştu, dedi esmer kız. Adam sadece beni koruyordu.

—Tamam, tamam, dedi polis. Geri çekilin.

Goriller istemeyerek de olsa, binaya dönmek zorunda kaldılar. Polis yerdeki adamın kalkmasına yardım etti. Gömleği yırtılmış, her yanı kustumuk içinde kalmıştı. Yüzünün sağ tarafı şişmiş, ağzının kenarı patlamıştı.

—İyi misiniz bayım? diye sordu polis.

Sonra cevabını bile beklemeden arabasına döndü. Giderken de kıza söylendi.

—Bu işlere karışmasanız. iyi olur. Bir gün başınız derde girebilir. Bunlar tehlikeli insanlar.

—İnsan Hakları Komisyonu'na şikâyet edeceğim.

Diğer bütün göstericiler ortadan kaybolmuşlardı. Genç kız yaralıya yaklaşıp, mendiliyle ağzının kenarını silmeye çalıştı.

—Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum! dedi. Harikaydınız. Aptal polisleri gördünüz mü?

—Önemli değil, dedi sarışın adam.

Kız endişeyle ona baktı.

—Hastaneye gitmemiz gerek.

Yabancı yüzünü ekşitti.

—O kadar kötü değilim. Sadece bir duş yapmaya ve biraz dinlenmeye ihtiyacım var.

—Sizi evinize bırakayım.

—Ben Washington'da oturuyorum, ama otele dönebilirim.

—Hayır, hayır, dedi. Benim evime gelin. Ben sizinle ilgilenirim.

Onu kolundan tutup, Birinci Cadde'ye doğru sürüklemeye başlamıştı. Sarışın adam yavaşça direndi.

—Sizi rahatsız etmek istemem, şimdi kendimi daha iyi hissediyorum.

Fakat kız bir taksi çevirmişti bile. Adamın binmesine yardım etti ve şoföre Solto'daki bir adresi verdi. Sonra kurtarıcısının yarasını tamponlamaya devam etti.

—Benim adım Carrie Fisher, dedi. Sizininki ne?

—Malko Linge.

—Amerikalı değil misiniz?

—Hayır, fakat çoğunlukla burada yaşıyorum. Avusturyalıyım. Siz New York'ta ne yapıyorsunuz?

—Fotodelim.

—Güney Afrika asıllı mısınız?

—Hayır, fakat üçüncü dünya devletleriyle ve politik sorunlarla ilgileniyorum. İyi görünmüyorsunuz...

—Merak etmeyin, dedi Malko.

Taksi FDR Yolu'nda son hızla gidiyordu. Malko'nun midesi bulanmaya başlamıştı. Carrie Fisher yakından çok daha güzeldi. Badem şeklindeki yemyeşil gözleri hayat doluydu. Ağzı ise insanın en güzel rüyalarını süsleyecek cinstendi. Taksinin sarsıntısıyla sallanan göğüslerinden ve vücudundan cinsellik taşıyordu.

Taksi Mercer Sokağı'nda, Fisher'in oturduğu evin önünde durdu.

Carrie Fisher, Malko'nun merdivenleri çıkmasına yardım etti. İçerisi evden çok bir sanat galerisine, ya da bir atölyeye benziyordu. Duvarda soyut tablolar asılıydı. Göze çarpan tek mobilya siyah kadife kaplı, yuvarlak, büyük bir kanepedydi. İçeriye girdiklerinde, bir kerevetin üzerinde, elinde mikrofon bağırıp duran sarışın bir kadın ile piyanonun tuşlarına sağır gibi vuran yüzü morarmış, cılız bir adamla karşılaştılar. Başlarını kaldırıp kimin geldiğine bakmamışladı bile. Carrie, Malko'ya döndü.

—Bu arkadaşım Joyce, diye bağırdı. Bu dairede birlikte oturuyoruz. Süper bir kız ve çok güzel şarkı söylüyor.

New York'ta, bu tip bir atölyede oturmak büyük bir lükstü. Carrie, Malko'yu bir başka odaya soktu. Oturma odasıyla karşılaştırıldığında tam bir çelişki oluşturuyordu. Yatak, altın rengi iplikle işlenmiş, mor ipekten bir örtüyle kaplıydı. Karşısında siyah lakeden çok güzel bir mobilya vardı, içine bir müzik seti ve bir televizyon, ayrıca bar ve küçük bir kasa yerleştirilmişti. Valizler ve bir sürü eşya, köşelere rastgele atılmıştı. Carrie'nin yarı çıplak fotoğrafları ve Kaddafi'nin posterleri duvarları süslüyordu.

—Uzanın, dedi Carrie.

Malko'yu yatağa yatırıp, sırtına yastıklar dayadı. Sonra gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Yan tarafındaki çürüğü görünce, bir çığlık kopardı.

—Aman Allahım!

—Önemli değil, dedi Malko. Sizin bir

yerinizi acıttılar mı?

Yırtılmış tişörtünü kontrol edip, umursamaz bir hareketle soyundu, iri ve dik göğüsleri ortaya çıkmıştı. Göğsünü ve omuzlarını inceleyip, Malko'ya gülümsedi.

—Umarım sizi şaşırtmamışımdır! Mesleğim icabı, fotoğrafçıların önünde soyunmaya alışkıyım.

—Harikasınız! dedi Malko.

Carrie güldü.

Malko'nun gömleğini çıkarttı, soma acınacak haldeki pantolonuna uzandı. Tam bir hastabakıcı edasıyla, keşfettiği yeni morlukları gözden geçirdi.

—Canınız çok yanıyor olmalı, diye iç geçirdi. Siz olmasaydınız, o adam beni mahvederdi. Yardımlarınız için teşekkürler.

Malko'ya doğru eğilip, onu hafifçe öptü.

—Artık gitmem gerekiyor... dedi Malko ikiyüzlülükle.

—Önce sizi temizlemeliyim, soma da dinlenmelisiniz.

Banyoya gidip, az sonra el sarması büyük bir sigarayla döndü. Sigarayı yakıp, Malko'ya uzattı.

—İçin bunu, iyi gelir...

Malko bir nefes çekti: haşhaştı...

—Ben eczaneye gidiyorum, dedi Carrie. Siz dinlenin. Ben bugün çalışmıyorum. Eğer acıktıysanız, döndüğümde size spagetti yaparım.

Carrie dışarı çıkar çıkmaz, Malko sigarayı söndürüp, tuvalete attı. Joyce'un bağırışları kesilmişti. Chris ve Milton'ın kaba kuvvetine lanet ederek tekrar yatağa uzandı. Kendilerini

kontrol etmelerine rağmen yine de canını yakmışlardı. Bu da planlarını daha inandırıcı kılmıştı. Carrie Fisher oyuna gelmiş benziyordu.

Bu fikir akıllarına, gizlice kızın telefonunu dinledikleri sırada gelmişti. Bir gün önce, Carrie Fisher'in arkadaşlarına, gösteri yapacaklarını söylediğini duymuşlardı. Malko'nun şüphe uyandırmadan onunla tanışması için mükemmel bir fırsattı bu. Şimdilik her şey yolunda gidiyordu, fakat işin asıl zor yanı bundan sonra başlıyordu.

Carrie Fisher hakkında, Aziz Abdullah ile olan ilişkisinden başka bir şey bilmiyordu. Operasyonda parmağı olup olmadığından bile emin değildi. Eğer öyleyse, Carrie'yle birlikte kalması, Inge Klein ile burun buruna gelmesine yol açabilirdi.

Barut fıçısının üzerine oturan bir insanın ruh haliyle, ele geçirdiklerini kafasında bir kez daha toparladı, fakat hiçbir sonuç çıkmadı. Genç kadın elinde paketlerle, neşe içinde geri döndüğünde, Malko da uslu uslu yatağında yatıyordu.

—Sonunda başbaşa kaldık, dedi, Joyce arkadaşıyla çıktı.

*

**

Carrie Fisher mutfak işlerinden pek anlamıyordu. Yaptığı spagettinin yarısı pişmişti ve yenilmeyecek kadar kötüydü. Sadece salata ve kahve yutulur cinstendi. Yemeklerini odada yediler. Sonra da genç kadın kulaklığını taktı ve gözlerini kapatıp müzik dinlemeye koyuldu. Bir süre sanki orada değilmiş gibi kendini müziğe

kaptırdı. Gözlerinde garip bir parlaklık vardı. Malko onun uyuşturucu kullandığından emindi.

Sonra genç kadının, müziğin ritmiyle kıvrılan vücuduna baktı. Carrie kulaklığı' çıkarıp, ona baygın baygın gülümsedi. Bakışları pek net değildi.

—Burada olduğunuz için seviniyorum, dedi. Çok garip. Birbirimizi hiç tanımıyoruz, ama sizinleyken kendimi çok rahat hissediyorum. Çünkü benim gibi düşündüğünüzü biliyorum. Güney Afrika meselesi çok iğrenç.

—Kesinlikle, dedi Malko.

Carrie Fisher devam etti.

—Ayrıca Filistinliler ve Araplar da var. Onlara karşı yapılanlar da büyük haksızlık.

—Evet, diye doğruladı Malko. Fakat bütün bu sorunlarla uğraşmak nereden aklınıza geldi?

—Bir süre Libya'da yaşadım, dedi. Ve orada harika insanlarla tanıştım.

—Kaddafi'yi tanıdınız mı?

Genç kadın gülümsedi.

—Evet. Bana inanmıyor musunuz?

—İnanıyorum.

—Beni çölün ortasındaki çadırına götürdü, diye anlattı. Kabilesi orada yaşıyordu. Müthiş bir adam. Reagan gibi, savaştan başka bir şey düşünmeyen bir aptalın bizi yönettiği aklıma geldikçe utanıyorum.

—Kaddafi de öyle, dedi Malko.

Carrie Fisher ona acı dolu gözlerle baktı.

—Onu yanlış tanıyorsunuz. Kendini korumak zorunda. CIA onu defalarca öldürmek istedi. O tam bir barışsever ve kadınlara saygı

duyan biri.

Malk o gülümsedi.

—Sizi duyan da ona aşık olduğunuzu sanır...

Carrie Fisher'ın yeşil gözlerinde meydan okuyan bir ışık yandı.

—Öyleydin.

—Libya'ya niçin gittiniz?

—Babam Batı Petrol'ün güvenlik bölümünü yönetiyordu. Gönüllü gitmişti. New York'taki işinden sıkılmıştı.

—New York'ta ne iş yapıyordu?

—Liman İdaresi'nde çalışıyordu.

Malko bir şey belli etmemek için kendini zor tuttu. Henry Pickford da aynı yerde görev yapıyordu ve İnge Klein ile ilişkisi vardı. Carrie Fisher de, herkesin terörist olduğunu bildiği Aziz Abdullah'ı tanıyordu. Bu kadar rastlantı fazlaydı.

Carrie Fisher'ın babası da belki bu işin içindeydi.

—Babamız hâlâ Libya' da mı?

—Hayır. Kalp krizinden öldü. Emekli olduktan sonra Illinois'e dönmüştü. Onu uzun zamandan beri görmüyordum.

—Niçin?

—Benim Kaddafi'ye olan ilgim hoşuna gitmiyordu. Tripoli'deyken bir gün çok kötü kavga ettik.

—Peki politika bir tarafa, dedi Malko, mesleğinizi seviyor musunuz?

—Evet, çünkü bana çok para getiriyor... Tatilimi Libya'da geçirmek istiyordum, fakat pasaport vermediler. Peki ya siz?

Malko söyleyeceği yalanı özenle hazırlamıştı.

—Washington'daki üçüncü dünya ülkelerinin sorunlarıyla ilgilenen bir kuruluştaki çalışıyorum. Kuruluşumuzun merkezi Viyana'da. New York'a bize destek olacak kişiler bulmak için geldim.

Genç kadın, Malko'nun üzerine eğildi. Çıplak göğsü Malko'nun vücuduna değince ezildi.

—Ve beni kurtardınız.

Yüzleri arasındaki mesafe birkaç santimdi. Carrie Malko'yu öptü. Fakat bu seferki geldiklerinde olduğu gibi kaçamak bir öpücük değildi. Carrie, Malko'ya sürtünerek yavaşça uzandı. Sonra tecrübeli hareketlerle onu okşamaya kovuldu. Malko'ysa genç kadının pantolonunun sert kumaşını ellemekle yetinmek zorundaydı.

Birden Carrie hafifçe gülerek onu bıraktı.

—Çok aptalız, bir arabanın arka koltuğundaymış gibi davranıyoruz.

Ayağa kalkıp sakın bir hareketle pantolonu çıkardı. Şimdi tamamen çıplak kalmıştı. Malko onu okşamak isteyince engel oldu ve erkeği kendine doğru çekti.

—Beni bu şekilde tahrik etmeye çalışma, dedi, nasılsa pek etkilenmem. Haydi gel.

Malko çok geçmeden, buraya gelinceye kadar çektiği zorlukları unuttu ve kendini, sadece birkaç saat önce tanıdığı bu kadından aldığı zevke kaptırdı.

Carrie'nin bacakları, Malko'nun vücudunu sarmıştı. Elleri sırtında kenetlenmişti. Ağzı açık, dili yavaşça Malko'nun dilini okşuyordu. Malko onun ritmine saygı duyarak, çok yavaş hareket ediyordu. Hızını arttırınca, genç kadın

inleyerek doruğa ulaştı.

Malko kendini ancak bir saat sonra genç kadından kurtarabildi. Boşalmış ve yorgun düşmüştü. Her tarafı ter içinde kalmıştı. Carrie'nin doyacağı yoktu. Genç kadın kalkıp, muzip bir tavırla Malko'ya gülümsedi:

—Acıktım, spagetti yapacağım.

Bundan büyük ceza olamazdı. Yerdeki telefon çaldığında hâlâ mutfaktaydı.

—Sen cevap ver! diye seslendi Malko'ya.

Malko ahizeyi kaldırdı.

—Carrie Fisher orada mı? diye sordu bir erkek sesi.

—Kim arıyor?

Karşı taraftaki bir an tereddüt etti.

—Özel.

Malko telefonu uzattı. Carrie hemen koşup geldi ve Malko'yu şaşırtarak, Arapça konuşmaya başladı.

Kapattığında gözle görünür şekilde heyecanlıydı.

—Acele bir işim çıktı, dedi. Bir Arap arkadaşım birkaç saatliğine kente gelmiş. Onu görmem gerekiyor. İstersen burada kalabilirsin, fazla uzun sürmez.

Malko tereddüt etti. Fazla yüzsüzlük edip şüphe uyandırmak istemiyordu. Fakat giderse daha fazla şeyler öğrenmek şansını kaçırabilirdi. O Arap kimdi? Aziz Abdullah mı? Telefon konuşmalarını bant kayıtlarını araştırarak öğrenmek mümkündü. Ama bu bir gününü alırdı.

—Eğer istersen kalırım, dedi. Seni hâlâ istiyorum.

Carrie, pek ilgilenmeyerek gülümsedi. Biraz

evvelki seks delisi hali yok olup gitmişti.

—Tamam, evindeymiş gibi rahatına bak. Üzerine bir şeyler geçirip, dışarı çıktı.

**

Carrie Fisher döndüğünde, Malko dairedeki soyut tablolara bakmakla meşguldü. Genç kadın siyah bir valizi taşımaktan, nefes nefese kalmıştı. Malko ona yardım etmek istedi, fakat Carrie izin vermedi.

—Bırak, Joyce'un programı için birkaç alet sadece. Carrie Fisher geri geldiğinde heyecanlı görünüyordu. Malko'ya sarılarak:

—Canım eğlenmek istiyor. Palladium'a dans etmeye gidelim, dönüşte yine buraya geliriz.

—Peki, dedi Malko.

**

İnge Klein, Kanal Caddesi'ndeki bir bardan, Carrie Fisher'in evini gözlüyordu. Genç kadının evde olduğunu biliyordu. Fakat senelerdir sürdürdüğü casusluk hayatı, ona tedbirli olmayı öğretmişti. Telefonu kullanmamak ve yalnız olduklarını bilmediği kişilerin karşısına çıkmamak da, edindiği prensiplerden biriydi.

Carrie Fisher, bir profesyoneldaki reflekslere sahip olmayan, sadece taşıma işlerinde kullanılan tiplerdendi.

Bir süre sonra kapıda beliren bir çiftin Mercer Sokağı'na doğru uzaklaştığını gördü. Genç kadını sırtından tanımıştı, fakat yanındaki adamı çıkaramamıştı. Bara on dolar bırakıp, ayağa kalktı.

Adımlarını, önünde yürüyen çiftinkine uydurdu. Carrie ve arkadaşı yüz metre kadar

gittikten sonra herhalde taksi çağırmak için, kaldırımın kenarına yanaştılar. Bir vitrinden üzerlerine vuran ışık, sayesinde rahatlıkla seçilebiliyorlardı.

Inge Klein önce hayal gördüğünü sandı. Bir robot gibi gizlenip, Carrie Fisher'ın arkadaşını daha dikkatli inceledi. Damarlarındaki kanın yavaş yavaş donduğunu hissetti.

VIII. BÖLÜM

Kocaman Tiyatro'nun duvarlarında yankılanan, düzenli davul sesi, yamyam törenlerini hatırlatıyordu. Malko ve Carrie elele büyük dans pistini kuşbakışı gören geçidin merdivenlerini tırmandılar. Anfi tiyatronun sol tarafına yerleştirilen ses düzeni, bir uzay gemisinin güvertesini andırıyordu.

Aşağıda yüzlerce çift göz kamaştırıcı giysilerle sallanıp duruyordu.

—Gel, dans edelim, dedi Carrie Fisher.

Daha küçük bir dans pistine gittiler. Carrie sevişirken olduğundan çok daha seksi, çok daha tahrik edici bir şekilde dans ediyordu. Az sonra eciş bücüş, beyaz saçlı bir adam gelip, kızın boynuna asıldı. Carrie, gürültüyü bastırabilmek için Malko'ya bağırdı.

—Bu patron! Uyuşturucu kaçakçılığından dört yıl yatmıştı, yeni çıktı. Müthiş biridir.

"Palladium altı aydan beri, en kalabalık gecelerini yaşıyordu. Pop müziği sevenlerin uğrak yeri haline gelmişti.

Dört danstan sonra, Carrie'de yorgunluk belirtileri başladı ve Malko'nun elini tuttu.

—Bir bira istiyorum.

Malko bara ulaşabilmek için kalabalığı yarmaya çalışırken, Carrie de oturacak yer buldu. Soma başını Malko'nun dizine koyarak dalıp gitti. Bir yandan da Malko'nun elini yakalamış göğsüne bastırmıştı. Malko kızın kalbinin yerinden fırlayacakmış gibi hızla attığını farkettiler.

—Kalbin çok hızlı çarpıyor, dedi.

Carrie gülümsedi.

—Kokain aldım. Şu sıralar çok sık kullanıyorum. Galiba kalp için zararlı...

—Bunu niçin yapıyorsun?

—Canım sıkılıyor.

—Oysa hareketli bir mesleğin var.

Carrie Malko'ya döndü. Gözlerindeki ışık birden sönmüş gibiydi.

Doğru, ama yine de başka şeyler yapmak isterdim. Poz vereceğime değişik maceralar yaşamayı, uçak kaçırmayı, faydalı olmayı tercih ederdim. Neyseki, şimdi eğlenceli bir şeyler yapma fırsatı doğdu...

—Ne gibi?

Carrie gülümseyip, onu öptü.

—Sana söyleyemem.

**

İnge Klein sonunda kararını verdi ve Palladium'un kapısını koruyan iriyarı adama doğru yöneldi. Adam, genç kadının yolunu kesti.

—Bu akşam için başka müşteri almıyoruz. İçerisi dolu.

—Ben Carrie Fisher'ın arkadaşayım, diye ısrar etti.

Bu küçük cümle bile bir tedbirsizlikti, fakat başka çaresi yoktu. Adam yine de hiç etkilenmemişe benziyordu.

—Herkes birinin arkadaşı olabilir, dedi. Geçmenize izin veremem. Ama bir saat sonra gelerseniz belki bir şeyler düşünürüz.

İnge Klein oradan uzaklaştı ve bütün gece açık olan bir kafeteryaya girdi. Bara yerleşip,

bir kahve istedi.

Carrie Fisher'm yanındaki adamın yüzünü gördüğünden beri, huzursuzdu. Düşünceler kafasında çarpıp duruyor, iyi bir değerlendirme yapmasına engel oluyordu. Eğer yanılmıyorsa, CIA, son derece iyi düzenlenmiş olan bu operasyona sızmayı başarmıştı. Demek ki, kendisi de ölüm tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Belki de tedbir almak için artık çok geçti.

İçini rahatlatmanın tek yolu, Carrie Fisher'ın yanındaki adamın kimliğinden iyice emin olmaktı.

**

İnge Klein tekrar Palladium'un önüne geldiğinde, hemen hemen kimse kalmamıştı. Kapıdaki adam onu tanımış, istemeyerek de olsa geçmesine gözyummuştu.

İçeri girer girmez, İnge Klein çifti aramaya başladı. Büyük pistin kenarındaki korkuluğa dayanarak, Carrie'yi ve arkadaşım görmeye çalıştı. İnsanlar hiç durmadan yer değiştiriyorlardı, inge, Carrie'yi barın önünde, kendini kaptırmış dans ederken görene kadar, pek umutlu değildi.

Kalbi çarparak yaklaştı. Sonunda Carrie'nin kavalyesinin yüzüne bir spotun ışığı vurdu. İnge Klein korkuyla onun yüzünü inceledi. Hiç kuşkusu kalmamıştı artık. Carrie'nin arkadaşı, şatosunu bastıkları CIA ajanı, Prens Malko Linge'ydi.

Hissettiği ilk şey, bu şekilde tuzağa düşmesinden dolayı Carrie Fisher'e duyduğu müthiş öfke oldu. Onu hemen orada, rahatça öldürebilirdi! Gömleğinin altına sakladığı

tabancayı çıkarttı ve oturarak, ateş edebileceği uygun bir fırsat kolladı. Malko ve Carrie alçak bir kanepeye oturmuşlar çevredeki kalabalığa aldırmadan flört ediyorlardı.

Harekete geçmeden önce, Carrie Fisher ile konuşup, ne kadar zararda olduklarını öğrenmeliydi. Özellikle genç Amerikalı'nın ona vermesi gereken şeyi ele geçirmesi gerekiyordu. Yoksa bütün planı suya düşer ve Libyalılar onu asla affetmezlerdi...

Birden Carrie Fisher'm kalkıp, tuvaletlere doğru yöneldiğini gördü. Kalabalıkta onu izlemesi zor olmadı. Genç kızın arkasından o da içeri daldı. İki esrarkeş, yere oturup, ayakkabı-larını çıkarmışlar, yoğun duman içinde, dünyanın yaradılışından bahsediyorlardı.

Carrie Fisher çevresine baktı. Orasına burasına zincirler takmış bir zenci, konuşmasını kesip, genç kadının yanına geldi. Birlikte kabinlerden birine girdiler ve kapıyı kapattılar. "Uyuşturucu satın aldığı adam" diye düşündü Inge Klein öğrenerek.

Carrie az sonra kabinden çıktı. Inge Klein arkasında belirlediğinde, makyajını tazeliyordu. Alman'ın görüntüsünü aynada farkedince, arkasına döndü.

—Leonora! Burada ne arıyorsun?

Inge Klein sevimli görünmeye çalışarak gülümsedi.

—Bana yereceğin bir şey var...

Carrie Fisher şaşkınlıkla ona baktı. Inge'yi çok sık görmüyordu, fakat bu kadın tehlikeli yaşantısıyla, onu büyülüyordu.

—Beni nasıl buldun?

—Takip ettim, dedi Alman. Seninle bir

yabancının önünde konuşmak istemedim. Kim o?

—Çok seimpatik biri, dedi Carrie. Ona bugünkü gösteride rastladım. Beni tokatlamaya kalkan bir domuzun elinden kurtardı. Çok kötü dayak yemişti, ben de onu evime götürdüm.

Inge Klein, aşağılamayla karışık bir öfkeyle onu izliyordu. Yine kendisini zorlayarak gülümsemeye çalıştı.

—Ona her şeyi anlattın mı?

Şu andaki zarar ufak olabilirdi, fakat CIA ajanı biraz zaman bulunca, başlarına büyük dertler açabilirdi.

—Sana çok sevimli biri olduğunu söyledim.

Birileri arkalarından itince, tuvaletlerin dışına çıkmak zorunda kaldılar. Inge Klein Carrie'yi kuytu bir köşeye çekti.

—Yanıdaki adam bir CIA ajanı üstelik en tehlikelilerinden biri.

Genç Amerikalı'nın gözbebekleri, uyuşturucu aldığı gibi, inanılmaz derecede büyüdü. Şaşkınlıkla Inge'ye baktı. Konuştuğunda sesi boğuktu:

—CIA mı? Fakat sen nereden...

Inge Klein kaba bir şekilde onun sözünü kesti.

Onu uzun zamandan beri tanıyorum. Seni oyuna getirmişler.

Carrie Fisher duvara dayandı. Dizleri titriyor, kalbi deli gibi çarpıyordu. Aşık olduğu adam, bir CIA ajanı çıkmıştı... Karşı karşıya geldiği tehlikeyi bile düşünecek halde değildi.

—Hemen telaşa kapılma, dedi Alman. Gerekli şeyleri aldın mı?

—Evet, dedi Carrie Fisher bir solukta.

—Nerede?

—Evimde...

İnge Klein dehşete kapılmıştı. Bu küçük budalayı tokatlamamak için kendini zor tutuyordu.

—Arkadaşın onu da gördü mü?

—Tabii ki hayır, diye karşı çıktı Carrie Fisher. Eve valiz içinde soktum, sonra da Joyce'a ait olduğunu söyleyip, onun odasına götürdüm. Fakat şimdi ne olacak? Söylediklerinden emin misin?

Sıkıntıdan parmaklarım ısırıyordu.

—Eminim, dedi İnge Klein. Şimdi beni iyi dinle. Seninle ilişki kurması, Amerikalılar'ın peşimizde olduğunu gösteriyor. Seni izlemiş olmalılar. Büyük bir olasılıkla telefonlarım da dinlemişlerdir. Her şeyden önce gidip evdeki valizi almalıyım. Evde kimse var mı?

—Evet, Joyce var.

—Onu ara, valizi almak için geleceğimi söyle.

Carrie şaşkınlıkla ona bakı

—Fakat bu çok tehlikeli! Bana dedin ki...

—Ne kadar beklersek, o kadar tehlikeye girmiş oluruz, diye sözünü kesti İnge Klein kuru bir sesle. O adam seni ele geçirdiğine göre, sen yokken evini gözlemiyorlardır. Zaten başka şansım yok.

Carrie Fisher gelip geçen insanların çarpmasından, müziğin kulaklarında uğuldamasından, iyice serseme dönmüştü.

—Peki şimdi ne yapacağım? diye inledi.

—Onu kovacaksın, dedi İnge. Mümkün olan en kısa zamanda, sana karşı bir delilleri yok. Eğer sorguya çekilirsen, hiçbir şey bilmiyorsun,

hiç kimseyi tanıımıyorsun. Şimdi gidiyorum. Evdeki arkadaşma haber ver.

Carrie ağzını açmaya fırsat bulamadan, İnge Klein kalabalıkta kayboldu. Genç kız duvara dayanıp, bir süre öylece kaldı. Ne yapacağını bilmiyordu. Sonra kendini toparlayıp, bir telefon kabini aramaya gitti. Bulduğu ilk telefonu çevirdi ama karşı taraftan meşgul sesi geldi. Telefonun açılması için dua ederek, birkaç kere daha denedi. Bir yandan da öfke ve hayal kırıklığından doğan hıçkırıklarını bastırmaya çalışıyordu.

*

**

İnge Klein kızgınlığını unutmaya çalışarak, parmağı zile dayalı bekliyordu. Mercer Sokağı'na ulaşması sadece otı dakikasını almıştı.

Birden diyafondan gelen kadın sesiyle, havaya sıçradı.

—Kim o?

—Leonora, Carrie'nin arkadaşı.

—Kendisi evde yok.

—Telefon etmedi mi?

—Hayır.

—Kapıyı açın, ona bir mesaj bırakmam gerekiyor.

Otomatiğin sesi, gerilimini biraz olsun azaltmıştı. Merdivenleri hızla çıktı. Joyce çırılçıplak, elinde sigara, en üst basamakta bekliyordu.

—Selam.

Hemen içeri girdi. İnge Klein da arkasından geliyordu, içerisi darmadağınktı. Telefon da açık olarak yatağın üzerinde duruyordu. Carrie'nin evi bulabilmesi olanaksızdı.

İnge Klein, köşede duran valizi hemen farkettili ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Parmağıyla valizi işaret etti.

—İşte aradığım burada. Carrie onu bana teslim etmek için getirdi.

Joyce şaşkın şaşkın bacağına kaşıldı.

— Size vermem doğru olur mu, bilemiyorum. Carrie'yi bekleseniz daha iyi.

İnge Klein doğal bir hareketle sağ elini pantolonunun kemerine yerleştirdi ve yavaşça tabancasını kullanmaya hazırlandı. Joyce tehlikeyi sezmiş olmalıydı. Omuzlarını silkti.

—Her neyse, beni ilgilendirmez, dedi. Madem istiyorsunuz. Alabilirsiniz.

İnge Klein valizi alıp, elinde şöyle bir tarttı. İkna olmuş gibiydi. Joyce onu kapıya kadar geçirdi, İnge Klein ancak Kanal Caddesi'ne geldiğinde rahat bir soluk alabildi. Hemen bir taksi çevirdi.

—Greyhound otobüs terminali.

Şoför valizi bagaja yerleştirdikten sonra hiç konuşmadan arabayı hareket ettirdi.

Otobüs terminalinde otomatik emanet yerleri vardı. Altıncı hissi İnge Klein'a izlenmediğini söylüyordu. Artık valizi aldığına göre Carrie Fisher'e ihtiyacı kalmamıştı. Genç kadının başına gelecekler onu ilgilendirmiyordu. Fakat Malko Linge ile görülecek eski bir hesabı vardı.

*

**

Malko ile Carrie Fisher, Kanal Caddesi'nin köşesinde taksiden indiler. Genç kız sendeliyordu ve Malko'nun yardımı olmasa düşebilirdi. İnge Klein gittikten sonra, Joyce

ahizeyi yerine koymuş ve Carrie sonunda onunla konuşabilmişti. Fakat sınırları öyle gergindi ki, Malko'nun yanına dönmeden önce, iki kadeh konyağı arka arkaya yuvarlamıştı.

Evin kapısına geldiklerinde, Malko genç kadını merdivenden çıkarmak ve yatağa kadar götürmek için büyük bir çaba harcadı. Carrie peltek bir sesle mırıldandı.

—Beni yalnız bırakın, iyi değilim...

Birden bir ses duyuldu ve Joyce çırılçıplak bir halde, kapıda belirdi. Yatakta yatan Carrie'ye endişeli gözlerle baktı.

—İyi mi?

—Evet, dedi Malko. Biraz fazla içti o kadar.

Joyce anlayışla başım salladı.

—Umarım. Çünkü yarın sabah dokuzda çalışmaya başlaması gerekiyor... Gelin, benim odamda yatın. Yalnız kalınca içim sıkılıyor.

Malko da o sırada, Joyce'un odasına girip, Carrie'nin getirdiği valizin yerinde olup olmadığını nasıl kontrol edebileceğini düşünüyordu.

—Uyumanıza yardım etmek isterim, fakat sonra hemen gitmek zorundayım.

Joyce yaklaşır, çıplak vücudunu Malko'ya sürttü.

—Tam bir gece kuşusunuz!

Odası, Malko'nun tahmininden de berbat bir haldeydi. Çevreye şöyle bir göz attı, fakat valizi göremedi. Joyce kendini yatağa atmıştı bile.

—Carrie'nin size getirdiği valiz nerede? diye sordu Malko.

—Arkadaşı gelip aldı, dedi Joyce. Haydi gelin artık...

Malko öfkesini bastırmaya çalıştı. O,

Palladium'da Carrie Fisher ile gönül eğlendirirken Inge Klein buraya gelmişti. İyi atlatmışlardı onu.

—Geç oldu, hemen gitmem gerek, dedi Malko ve Carrie'nin odasına daldı.

Genç kız giyinik halde, yüzükoyun yatmış uyuyordu. Malko onun ceplerini boşalttı. Bulduğu Hershley Oteli'nin kibritini cebine attı. Kıza valizi kimin verdiğini ancak telefon konuşmalarından öğrenebilirdi.

Mercer Sokağı karanlık ıssızdı. Saat aşağı yukarı sabahın üçüydü. Kanal Caddesi'ne çıkıp, köşede taksi beklemeye koyuldu. Beş dakika sonra, büyük bir Checker yavaşlayarak önünde durdu. Şoför büyük, bir sandviçi mideye indirmekle meşguldü.

Malko kapıyı açıp, arabaya bindi ve otelinin adresini verdi.

Şoför hareket etmeden önce, Malko'ya döndü.

—Kız arkadaşınızı unuttunuz!

Malko arkasına baktı. Bir kadın eliyle işaret ederek, taksiye doğru koşuyordu.

—Onu tanımıyorum, dedi.

—Hep böyle derler zaten! dedi şoför arabayı hareket ettirmeden.

Malko yaklaşan kadına bakıyordu. Kadın bir lambanın altından geçerken, Malko onun yüz hatlarını seçebildi.

—Devam edin! diye bağırdı. Çabuk!

Inge Klein arka kapının hizasına gelmişti. Sanki Malko'ya bir şey söylemek istiyormuş gibi kapıyı açtı. Şoför arkasına dönmüş onu ince-liyordu.

—Bırakın da binsin! dedi Malko'ya, bir

kadını sokakta bırakmak erkekliğe sığmaz.

Malko kadının silahını çıkardığını gördü. Inge Klein sakin bir tavırla nişan aldı. Bu uzaklıktan ıskalamasına olanak yoktu.

Malko bütün gücüyle kendini öbür kapıya attı. Kapı kilitliydi. Arkasına dönünce, Inge Klein'in kısılmış gözlerini ve üzerine çevrili namluyu farketti. Kendi tabancası yanında değildi. Artık kadının insafına kalmıştı.

Bir el silah sesi duyuldu ve saniyede 360 metre hızla hareket eden 9 mm. lik kurşunu durdurabilmek için, insan üstü bir güçle bütün kaslarını gerdi.

IX. BÖLÜM

Malko bir an İnge Klein'in ıskaladığını düşündü. Sonra Alman kadının yüzündeki şaşkınlığı ve geri çekildiğini farkettiler. Bakışları, şoförün elindeki 32'lik otomatik tabancaya kaydı. Ateş eden oydu! Aynı anda, araç aniden hareket etti.

Malko yine de İnge Klein'in geri dönüp koşarak kaçmaya başladığını görecektir zamanı buldu. Her şey birkaç saniye içinde olup bitmişti ve silah sesi hâlâ kulaklarında yankılanıyordu... Şoför bir süre elinde tabancasıyla, yolda zikzaklar çizerek ilerledi. Sonra tabancayı bırakıp, arabanın kontrolünü sağladı.

—Kahretsin! diye homurdandı. Bir silahı olduğunu farketmediniz herhalde.

—Öyle, dedi Malko hâlâ heyecanın etkisinden kurtulamayarak. Hayatımı kurtardınız.

Şoför babacan bir tavırla gülerek, küçük 32'liğini gösterdi.

—Gece çalıştığım için bunu yanımdan hiç eksik etmem. Sokaklar serseri dolu. Polise haber vermek ister misiniz?

—Hayır, dedi Malko. Gereği yok.

Cebinden iki yüz dolar çıkartıp, ön koltuğa bıraktı. Şoför rahatlayarak, parayı cebine attı.

—Söylesenize ona ne yaptınız? Size çok garip bakıyordu.

—Bu uzun bir hikâyeye, dedi Malko.

Şoför ısrar etmedi. Malko düşüncelere dalmıştı. Artık Carrie Fisher'in de planın bir parçası olduğu ve İnge Klein ile birlikte çalıştığı

anlaşılmıştı. Taksi Westbury'nin önünde durdu. Şoför ayrılmadan önce hararetle Malko'nun elini sıktı.

—Bir dahaki sefere ona karşı daha nazik olun.

—Unutmayacağım, diye söz verdi Malko.

Bir dahaki sefere, tetiğe ilk basanın kendisi olacağını umuyordu.

Otele girince, Debra Fox'un kendisini aramasını isteyen mesajını buldu. Doğruca odasına çıktı. Sıgmacı evin telefonunu çevirdi. Az sonra Chris Jones'un uykulu sesi duyuldu. Malko'yu tanıyınca, merakla sordu.

—Bir sorun mu çıktı?

—İnge Klein'la karşılaştım.

—Nerede? diye gürledi goril.

—Broadway'da, on dakika önce bana ateş etti.

—Sizi yine avucunun içinden kaçırdı.

—Hayır, dedi Malko, her şeyi çok iyi ayarlamıştı. Carrie Fisher'i tanıyor. Bugünkü konuşmaların sonucunu ne zaman alacaksınız?

Ona esrarengiz Arap'la yapılan görüşmeyi ve valiz hikâyesini anlattı.

—Onun kim olduğunu mutlaka öğrenmeliyiz. İnge Klein Carrie Fisher'e bir daha yaklaşmayacaktır. Ben yine de bir şeyler öğrenmeye çalışacağım, fakat İnge Klein onu mutlaka uyaracaktır... Aziz Abdullah'ı gözlemeye devam edin.

—Siz de kurşun geçirmez bir yelek ederseniz iyi olur, dedi Chris telefonu kapatmadan önce.

Yediği dayaktan, genç fotomodelle geçirdiği saatlerden ve İnge Klein ile karşılaşmasından sonra Malko kendini son derece bitkin

hissediordu. Dokuzda uyandırılmamı tembih ettikten sonra, derin bir uykuya daldı.

*

**

Westbury'nin santral memurunun saatin dokuz olduğunu belirten telefonundan sonra Debra Fox aradı.

—Nerelerdeydiniz?

—Yapacak çok işim vardı Debra, diye anlattı Malko.

—Doğru, izlediğiniz kız bir harikaydı! Sesinde bir kıskançlık seziliyordu.

—Onunla niçin ilgilendiğimi biliyorsunuz, dedi Malko. Abdullah konusunda bir gelişme var mı?

—Hayır.

—İyi, sizi yine ararım, acele bir telefon bekliyorum.

Telefonu kapatıp, Carrie Fisher'i aradı. Kızın bozuk ve öfkeli sesini duyuncaya kadar telefonu on yedi kez çaldırdı.

—Kimsiniz?

—Benim, Malko. Joyce sabah erken bir işiniz olduğunu söylemişti.

Bir dakika kadar süren bir sessizlik oldu. Sonunda genç kadın ifadesiz bir sesle cevap verdi.

—Doğru.

Sanki onun varlığını hatırlamıyormuş gibi bir hali vardı.

—Birlikte yemeğe çıkalım mı? Cipriani'de.

Burası, New York'un en tutulan lokantalarından biriydi.

Yeniden bir sessizlik oldu, sonra Carrie Fisher'in boğuk sesi duyuldu.

—Hayır, sanmıyorum. İşim uzun sürebilir. Belki başka bir gün.

—Dinleyin, dedi Malko. Ben orada olacağım. Siz de gelmeye çalışın.

Malko telefonu kapattıktan sonra, bir süre düşündü. Carrie Fisher'in davranışı anlaşılır gibi değildi. Yine de Cipriani'ye gidecekti.

**

Carrie Fisher sıkıntıyla kendini, duşun altına attı. Gözlerini kapatıp, uzun süre ılık suyun altında hareketsiz kaldı. Bir yandan da düşüncelerini düzene sokmaya çalışıyordu. Kâbustan farksız bir gece geçirmişti. Leonora'nın sert bakışları hâlâ gözlerinin önünde, buz gibi sesi hâlâ kulaklarındaydı.

Duştan çıktığında, içindeki ikilemi henüz çözememişti. Malko'yu bir daha görmemesi gerektiğini biliyordu, fakat yeniden buluşmak için de, dayanılmaz bir istek duyuyordu. Belki de İnge yanılmıştı. Malko'yla sevişmelerini hatırlayınca, bütün vücudunun titrediğini hissetti.

Sonunda kendini kaderin ellerine bırakmaya karar verdi. Erken çıkabilirse, Cipriani'ye gidecekti.

*

**

Malko sığınağa geldiğinde, Milton Brabeck de çıkmak üzereydi.

—Konuşma kayıtlarının yazılı metni geldi dedi goril.

—Gösterin bana, dedi Malko. Chris nerede?

—48. Cadde'de. Bir kahve ister misiniz?

—Lütfen, dedi Malko bir koltuğa oturup,

okumaya başlayarak.

Onu ilgilendiren şeyi bulmak için, çabucak Carrie'nin konuşmalarına göz attı.

—"Ben ortak dostumuzun dostuyum. New York'tayım ve istenilen şeyi getirdim.

Carrie'nin sesi heyecanlıydı.

—Harika! Nasıl yapıyoruz?

—Eğer tehlikeli olmayacaksa siz gelin.

—Gelirim.

—O halde şimdi. 3807.no'lu oda.

—Görüşürüz."

Malko kağıdı bıraktı. Hiçbir ipucu yoktu. Milton Brabeck'e döndü.

—Uzmanlar ne diyor?

—İyi eğitim görmüş, büyük bir olasılıkla Suriyeli ya da Libyalı bir Arapmış. Çok genç değilmiş. Daha önce bilgisayarlara kaydedilen kişilerin sesleriyle karşılaştırmaya başladılar. Fakat sonuç almak haftalar sürebilir...

—Nereden aramış?

—Üçüncü Cadde'deki bir telefon kulübesinden.

Yine tam bir profesyonel işiydi. Malko birden, Carrie Fisher'ın cebinde bulduğu kibriti hatırladı.

—Alın, dedi Milton'a Hershley Oteli'nde, 3807 numaralı odada, kimin kaldığını öğrenmeye çalışın.

Telefon konuşmalarını öğrenince hayal kırıklığına uğramıştı. Asıl konudan hiç bahsetmiyorlardı. Acaba valizde ne vardı?

*

**

Cipriani çok güzel, fakat gürültülü bir yerdi. Şık giyimli müşteriler, yuvarlak, küçük masa-

larda dünyanın parasını ödeyerek, İtalyan yemeklerinin tadını çıkarmaya çalışıyorlardı.

Malko yirmi dakika boyunca barda bekledi. Dakikalar ilerledikçe, umudu azalıyordu. Her açıldığında kapıya bakmamak için kendini zorluyordu.

Birden kanı, damarlarında daha hızlı akmaya başladı.

Carrie Fisher görünmüştü. Bir anda bütün sesler kesildi. Erkekler hayranlıkla yeni gelen kıızı seyrediyorlar, kadınlarsa kıskançlıkla süzüyorlardı. Carrie mükemmel görünüyordu.

Arkasında bıraktığı koku, ihtiyaçların bile iç çekmelerine yol açıyordu. Bara kadar yürüyerek, Malko'nun önünde durdu. Malko onun öpmesini bekliyordu, fakat genç kadın soğuk bir "merhaba" ile yetindi. Tedirgin olduğu her halinden belliydi.

Barın karşısında bir masaya oturdular.

—Harika görünüyorsun! dedi Malko.

Sesindeki sıcaklık, Carrie Fisher'ı biraz yatıştırmışa benziyordu. Bir sigara yakıp, hiç cevap vermeden dumanı üfledi.

—Bu sabah çalıştın mı? diye sordu birden.

Sesi son derece gergindi ve gözleri masanın örtüsüne dikiliydi.

—Biraz, dedi Malko. Ya sen?

—Evet çalıştım. Çok sıkıcıydı.

Bir süre sessiz kaldılar, sonra Malko genç kadının kulağına eğildi.

—Seni istiyorum, dedi alçak sesle.

Elini, genç kadının elinin üzerine koymuştu. Carrie'den hiçbir tepki gelmeyince Malko onun parmaklarını okşadı. Bakışları karşılaştı. Carrie'nin bakışları bir anda altüst oldu. Sonra

dudakları yaklaşp, birbirine dokundu, öpüşmeleri garsonun gelmesiyle bölündü. Carrie Fisher derin bir iç geçirerek, kötü bir düşünceden kurtulmak ister gibi başını salladı.

Malko başını kaldırınca, diplomat görünüşlü genç bir adamla barda oturan Debra Fox'un bakışlarıyla karşılaştı. Teksaslı Malko'ya neşeyle bir işaret yaptı, fakat mavi gözleri gülümsemekten çok uzak bir anlam taşıyordu.

Carrie Fisher hiç konuşmadan yemeğini yiyiyordu. Malko masanın altından bacağına onunkine değdirince geri çekilmedi.

Malko bu harika kızın nasıl terörist olduğunu bir türlü anlayamıyordu..

Aralarındaki büyüü bozmaktan korkarcasına sessizce yemeklerini yediler. Carrie arasına eğilip onu öpüyordu, ya da Malko genç kadının elini kavrayarak okşuyordu. Bakışları karşılaşır karşılaşmaz, gerilim de artıyordu. Birbirlerine karşı müthiş bir arzu duyuyorlardı.

Cipriani'den çıkınca, Malko bir taksi çağırıp, Carrie'nin adresini verdi. Genç kadın itiraz etmemişti.

Daire boştu. Doğru odaya yöneldiler. Carrie banyoya girdi.

—Bekle beni, dedi Malko'ya

Bir süre sonra banyonun kapısı açıldı. Carrie kapının önünde hareketsiz durmuş, bir buz parçasını bile eritecek bakışlarla Malko'yu süzüyordu.

Bluzunun önü açılmış, göğüsleri ortaya çıkmıştı. Bluzunun dışında tamamen çıplaktı.

Malko damarlarının patlayacağını sandı. Kalkıp genç kadının yanına gitti, belinden yakalayarak yatağa çekti.

*

**

Malko ter içinde kalmış, çırılçıplak bir halde, odanın kabuk kabuk kalkmış-tavanına baktı. Seviştikleri sırada edilen birkaç sözden başka, genç kadın onunla hiç konuşmamıştı.

Carrie, vücudunu bir havluya sararak, banyodan çıktı. Gözbebeklerinde hiç de normal olmayan bir pırıltı vardı. Malko onun yine uyuşturucu aldığını düşündü.

Genç kadın, kapının yanında, yüzünde korkunç bir ifadeyle, öylece duruyordu.

—Defol, dedi birden.

—Ne?

Bir hareketle onu susturdu.

—Lütfen. Dediğimi yap.

Malko onun titremesini önlemek ister gibi, eliyle çenesini tuttuğunu gördü. Hemen yattığı yerden kalktı. Genç kadın üzgün gözlerle onu izliyordu. Malko onun kafasından geçenleri tahmin ediyordu. Fakat ona gerçeği nasıl anlatabilirdi? Giyinip genç kadına yaklaştı. Malko onu öpünce kendini kurtarmaya çalışmadı, fakat dudakları hareketsiz ve buz gibiydi. Bakışlarını kaçırdı.

—Git, diye tekrar etti. Ve beni bir daha görmeye kalkışma.

Dönüp banyoya girdi ve anahtarı çevirdi.

Malko merdivenleri, üzürtüünde indi. Inge Klein ile arasındaki bağ kopmuştu, fakat onu yıpratın çok daha derin şeyler vardı.

Yağmur yağıyordu ve taksi bulabilmek için on blok öteye yürümek zorunda kaldı.

**

Malko duyduğu hayal kırıklığından henüz kurtulamamıştı ki Chris Jones Westbury'deki odasına girdi.

—Sanırım yakaladık! dedi. Hershley'deki 3807 numaralı odada, Samir Hassad diye birinin kaldığını öğrendim.

—Kimmiş?

Chris Jones'un gülümseyen ağzı daha da yayıldı.

—Şirket'in çok eskiden tanıdığı biri. Suriyeli bir silah tüccarı. Doğu ülkelerine malzeme sağlıyor. Fakat başkalarıyla da iş yapıyor. Örneğin geçen yıl Libya'ya ve İran'a kaçak silah sağlamış.

—Yasadışı mı çalışıyor?

—Hayır. Lisansı ve Dışişleri'yle de ilişkisi var. Fakat kendi hesabına iş çevirecek ortam bulabiliyor.

—Carrie Fisher'ın telefonda konuştuğu oydu, dedi Malko. Hershley'e sık sık gidip gitmediğini biliyor musunuz?

—FBI'daki kayıtlara bakılırsa, New York'a her gelişinde orada kalıyormuş.

—Şirket'le çıkar ilişkisi var mı?

—Herhalde, dedi Chris Jones, yoksa ülkeye sokmazlardı.

Güzel, dedi Malko, onu ziyaret edeceğim.

X. BÖLÜM

İriyarı bir Arap kadın neredeyse asansörün tümünü kaplamıştı. Kadın Malko'ya aç gözlerle bakarak altıncı katta indi. New York'ta yeni açılan Hershley Oteli Arap müşterileri elinde tutmak için ne gerekiyorsa yapıyordu.

Asansör otuz sekizinci kata gelince Malko da indi ve 3807 no.lu odayı kolayca buldu. Zili çaldı. Resepsiyondan Suriyeli'nin dairesinde olduğunu öğrenmişti.

Az sonra kapı açıldı.

Kapıyı açan genç bir zenci kadındı. Giyimine bakılırsa oda hizmetçisine benziyordu. Bacaklarının üçte ikisini ortada bırakan bir mini etek giymişti. Dudakları davetkâr bir gülümsemeye kıvrılmıştı.

—Bay Hassad, lütfen?

—Hassad benim, dedi bir erkek sesi.

Suriyeli belinde beyaz bir havlu sarılı olarak göründü. Ufak tefek, adaleli, her yanı kıllı, kıvrıkcık kır saçlı, kocaman burunlu bir adamdı. Pırıl pırıl siyah gözleri, Malko'ya dikiliydi. Bakışları endişesiz, fakat merak doluydu.

—Kim siniz siz?

—Dostlarımızın bulunduğu Federal Büro'da çalışıyoruz. Size sormam gereken bazı şeyler var, dedi Malko.

Suriyeli gözlerini kırıştırdı. Malko'ya bakan gözlerinde belirli bir tedbir ifadesi okunuyordu.

—Siz, ne? dedi.

İngilizcesi oldukça bozuktu

—Langley, dedi Malko zaman kazanmak isteyerek.

Bu açık ifade Suriyeli'yi ikna etmiş benziyordu. Zencinin kalçasına hafifçe bir şaplak indirdi.

—Tamam Donna, her şey için teşekkürler yarın görüşürüz.

Malko, adamın genç kadına yüz dolar verdiğini gördü. Zencinin gördüğü tek hizmet temizlik olmasa gerekti.

Yalnız kalır kalmaz Suriyeli, gürültülü bir şekilde iç geçirdi.

—Mükemmel bir otel... Tatlı, küçük bir şey, değil mi?

O sırada kapı vurulunca, adamın konuşması yarıda kesildi. Gelen Por torik olu'ya benzeyen, esmer bir kadındı, Bu da rüyalara girebilecek türdendi. Göğsüne bir deste dosya dayamıştı. Samir Hassad dosyaları alıp, kadını gönderdi.

—Tamam Laura.

Malko, Suriyeli'yi oturma odasına kadar izledi. Arap onu pek sevimli olmayan bakışlarla süzüyordu.

—Sizi daha önce hiç görmemiştim.

—Adım Malko Linge. Langley'de çalışıyorum.

—Güzel, diye homurdandı Hassad. Benden ne istiyorsunuz?

14. Louis stili bir koltuğa oturup, puro kutusunu açtı. Malko'ya ikram etme gereğini duymadan, kendine bir tane yakıp, bacaklarını sehpaye uzattı. Tehlikeli ve güçlü bir etki uyandırıyor. Malko cesaretini kaybetmemeye çalıştı.

—Dün, Carrie Fisher adında genç bir kadınla

buluştunuz ve ona bir valiz verdiniz. O valiz içinde ne olduğunu öğrenmek istiyorum.

Suriyeli hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermedi. Yalnızca sjarah gözleri donuklaştı. Konuşurken sesini kontrollüyordu.

—Bu saçmalık da neyin nesi? Carrie Fisher adında birini tanımıyorum, kimseye de valiz vermedim.

—Bu çok ciddi bir iş, dedi Malko. Bir grup terörist bir suikast hazırlıyor. Valizde patlayıcı olduğunu düşünmemiz için haklı nedenlerimiz var.

Samir Hassad birden doğruldu ve başparmağını, tehdit edercesine Malko'ya doğru salladı.

—Ben terörist değilim! Saygıdeğer bir işadamıyım. Bu söyledikleriniz çok saçma!

Malko telefona uzandı.

—202 7685438'i arayın ve Charles Lawry'i isteyin, dedi.

Malko'nun ses tonu ve Harekât Bölümü Başkanı'nın adı karşısındakini yumuşatmaya yetmişti.

—Bakın! dedi Samir Hassad. Hiçbir şey bilmiyorum. Ben kötü bir şey yapmadım.

—Peki New York'taki Libyalılar'la ilişkileriniz nasıl?

—Lanet olsun!

Öfkeyle purosunu yaktı. Malko adamı inceliyordu. Onun doğruyu söylemediğine emindi. Fakat gerçeği nasıl öğreneceğini bilemiyordu.

Hassad görünüşte sakindi. Malko'ya neşe dolu gözlerle baktı.

—Peki, özel bir şey yok. New York'a tatil için, geldim. Miami'ye yolunuz düşerse,

davetlim siniz?

—Eğer fikrinizi değiştirirseniz, ben Westbury'de kalıyorum, dedi Malko.

Öfkeyle kendini koridora attı. Artık durumu Langley'e bildirmekten başka çare yoktu.

*

**

CIA'nın Limuzini, Malko'yu Dulles Havalanı'nda bekliyordu. Charles Lawry, cuma sabahı kahvaltıda buluşmaları için ısrar etmişti. "U" şeklindeki binaya varmaları yirmi dakikalarını aldı.

Malko yerleşir yerleşmez, Amerikalı konuya girdi.

—İsrailliler'in ele geçirdiği operasyonla ilgili bir Libya mesajı için sizi çağırttım. 4 Temmuz'da New York'ta olağanüstü bir suikast hazırlanıyor. Durumdan Başkan'ın da haberi oldu ve herkesin gözü bizim üzerimizde. Az sonra bir toplantıya gireceğim. Eh" boş gidemem...

Tabii boşluğu doldurmak da Malko'ya düşüyordu.

—Tam bir çıkmazdayım, dedi Malko. FBI, İnge Klein'in'ABD'ye girmesine ses çıkartmamış ve teröristlerin içinde en tehlikelisi de o. Birleşmiş Milletler, Aziz Abdullah'a dokunulmasına izin vermiyor. Halbuki Nasser planının temelinde o var. Bizi aydınlatabilecek tek kişi olan Henry Pickford ise öldü. İşin içinde bir Doğu Alman'm olduğunu biliyoruz, fakat kimliğini bulamıyoruz. Geriye İnge Klein'i ve Aziz Abdullah'ı tanıyan Carrie Fisher kalıyor. Onunla da bağlantım kesildi. Tabii FBI kanalıyla onu sorguya çekebiliriz, fakat pek bir

yarar sağlayacağını sanıyordum. Samir Hassad'a gelince, hiçbir şey bilmediğine yemin ediyor, ama ona inanmıyorum.

Charles Lawry, düşünceli bir şekilde elindeki kibritle oynuyordu.

—Başka seçeneğimiz kaldı mı?

—Pek sayılmaz, dedi Malko. Aziz Abdullah'ı saf dışı etseniz bile, değişen bir şey olmaz. Adamın eyleme katılmayacağı kesin. İş gerçekleştirecek olan, mutlaka İnge Klein'dir.

—Onu ele geçirmenin bir yolu yok mu?

—Fotoğrafını televizyonda yayınlatın ve dua edin. O kadın tam bir profesyonel. Bunun en büyük delili de, bütün engelleri aşmış, New York'a gitmesi.

Sessizlik oldu. Bölüm şefi sandalyesini geriye itti.

—Eğer halkı suikast tehlikesine karşı uyarırsak Kaddafi yarı yarıya kazanmış olur. Doğacak paniği, önleyemeyiz. Bu işten tek başımıza sıyrılmak zorundayız.

—Size söyledim, Carrie Fisher'dan normal yöntemlerle hiçbir şey elde edemeyiz. Tam bir Arap hayranı. Geriye Samir Hassad kalıyor. Görünüşe göre adam sizin dostluğunuza çok değer veriyor.

Charles Lawry tiksinererek gülümsedi.

—Tam bir pislik. Yüzümüze gülüp, arkamızdan kuyumuzu kazıyor. Para için her şeyi yapar. Bizim sırtımızdan çok para kazanıyor. Fakat Libyalılar'dan da çıkarı var. Onlar hesabına çalıştığı kesin... Madem onun yalan söylediğine inanıyorsunuz, onu sorguya çekmenize izin veriyorum.

Malko neredeyse küçük dilini yutacaktı.

—Ne demek istiyorsunuz?

Charles Lawry soğuk soğuk gülümseyerek öne eğildi.

—Demek istediğim şu ona gününü gösterin! Tırnaklarını sökün, dövün, istediğinizi yapın. Size güvence veriyorum.

Böylece İnsan Hakları'nı çiğnemiş olacaklardı. Charles Lawry devam etti.

—Aslında bu yöntemlerden hoşlanmayız. Fakat bu tür bir suikast birçok kişinin ölümüne yol açabilir. İşi çabuk halletmelisiniz. Ya konuşmalı, ya ölmeli.

—Ya bir skandal koparsa?

—Ülke dışına çıkarılmak üzere tutuklanır. Böylece bir seçim yapmak zorunda kalır. Göreceksiniz, sonu iyi bitecek. Elinizden geleni yapın. Bugün cuma. Geriye sekiz gün kaldı. Pazartesiden önce bir sonuca varmak istiyorum.

*

**

Chris Jones bir yandan elindeki 357 Magnum'un topunu çevirirken bir yandan da düşünüyordu.

—Otelin dedektifiyle konuştum, dedi. Bizimki az önce hafta sonunu geçirmek üzere otelden ayrılmış. Nereye gittiği bilinmiyor. Belki Jamaika'ya, belki Miami'ye....

Bu kötü bir haberdir. Washington'dan döndüğünden beri, Malko Suriyeli'yi nasıl köşeye kıştıracağını düşünüyordu. Birden aklına Suriyeli'nin randevu verdiği zenci kadın geldi..

—Hershley'de çalışan, Donna isimli bir kızı bulmalıyız, dedi. Samir Hassad ile bugün

randevusu vardı.

—Gidelim, dedi goril. Otelin dedektifi olan arkadaşım bize yardım eder...

Taksi plakalı araba dışarıda duruyordu. Chris Jones son hızla Beşinci Cadde'ye indi. Trafik ışıklarına aldıracağı yoktu. Chris park etmesi için taksinin anahtarlarını uzattığında, otel kapıcısının yüzü asıldı.

—Yerimiz yok, sokağın aşağısına park edin.

Chris Jones adamın üzerine yürüdü, yakasından tuttuğu gibi ayaklarını yerden kesti.

—Döndüğümde arabamı garajda bulamazsam boynunu kopartırım dedi sevimli bir ifadeyle.

Kapıcıyı korku içinde bırakarak, Malko'ya yetiştirdi. Yolu kapatan taksinin arkasına biriken arabalar, sabırsızlıkla korna çalıyorlardı.

Otel dedektifin bürosuna girince Chris ona ne istediklerini anlattı.

—Anlıyorum, dedi dedektif. Şu küçük aptal Donna Raton. Onu iki kez uyardım. Kendini müşteri gibi göstermeye çalışıyordu.

—Nerede şimdi?

—Otelde bir yerdedir. İşi öğlenleyin bitiyor. Bari çekip gitmiş olmasa.

—Bulun onu bana!

Dedektif telefonu alıp birkaç yeri aradı. Sonunda eliyle ahizenin ağzını kapatarak, ikisine döndü:

—Şansınız varmış. Çamaşırhanedeymiş. Ne yapıyoruz?

—Onunla konuşmak istiyorum, dedi Malko. Yalnız olarak.

Dedektif gerekli talimatı verip telefonu kapattı.

—Tamam. Sizi beş dakika sonra Harry'nin barında bekliyor.

*

**

Malko pembe mermerli holü geçti. Otelin doğu bölümünde bulunan bar oldukça loştu. İçerde fazla müşteri yoktu. Donna Raton'ı bulması zor olmadı. Uzun topuklu çizmeler ve kısacık bir şort giymişti. Malko'yu görünce rahatlayarak güldü.

—Sizi tanıyorum! Dedektifin aradığımı söyleyip beni korkuttular.

—Bir şey içer miydiniz?

—Viski lütfen.

Malko kadehleri alıp köşedeki masaya doğru yürüdü. Zenci kadın, bacaklarını Malko'nunkilere bitiştirerek yanına oturdu. Hem şaşkın, hem de tahrik edici bir hali vardı.

—Dün sizi gördüğümde çok güzel olduğunuzu düşünmüştüm, dedi Malko.

Genç kadın kıkırdadı.

—Ama üzerimde iş giysilerim vardı...

—Sizi tekrar görmek isterdim, hafta sonu çalışıyor musunuz?

Donna kelimeleri ağzında yuvarladı.

—Hayır fakat Connecticut'ta, Stamford garında bir arkadaşım ile buluşacağım. Ama isterseniz pazartesi görüşebiliriz... Saat altıdan sonra.

—O halde pazartesi, dedi Malko.

Konuşmaları, umduğundan da iyi geçmişti. Zenci kadın kalçalarını sallaya sallaya uzaklaştı. Malko, dedektifin bürosuna dönünce teşekkür etti. Dışarı çıktıklarında.

—Connecticut'a gidiyoruz, dedi Chris'e.

**

Stamford ilk bakışta New York banliyölerine benziyordu. Manhattan'dan bir saat uzaklıktaydı. Gara her on dakikada bir, bir tren geliyordu.

Chris ve Malko Avis'ten kiraladıkları Ford'un içinde bekliyorlardı. Chris Jones koluyla dürttüğünde, Malko artık endişelenmeye başlamıştı.

Koyu renk camlı beyaz bir Mercedes garın karşısında park etmişti. İçinden kimse çıkmamıştı. Üzerinde bir telsiz, bir de radyo anteni vardı.

—Beklediğimiz bu olmalı, dedi goril.

Birkaç dakika sonra yolcular boşalmaya başladı. Donna Raton yine mavi renkteki şortunu giymişti. Kadını bindirdikten sonra Mercedes yavaşça hareket etti. İçeride kim olduğunu bile görememişlerdi. Araba demir yolu köprüsünün altından geçerek, sahil yoluna doğru ilerledi.

Ford, arada mesafe bırakarak Mercedes'i izlemeye başladı. Yoksul çevre yavaş yavaş yerini lüks evlerin sıralandığı bir yola bırakıyordu. Okyanusa yaklaşıyorlardı.

Yirmi dakika sonra, Mercedes sola döndü. Biraz daha ilerleyip, ahşap büyük bir evin yoluna saptı. Mavi şortlu kızın eve girdiğini gördüler...

—Bu akşam için geç oldu, dedi Malko. Bay Hassad ile yarın ilgileniriz.

Charles Lawry'nin öğütlerinin sonu kötü bitebilirdi. Samir Hassad gibi bir adam korumasız bir halde dolaşıyor olamazdı.

XI. BÖLÜM

Long Island'da müthiş bir sıcak vardı. Long Island ile Connecticut arasında, yüzlerce tekne yelken açmıştı. Bu cumartesi öğleden sonrasında, bütün Stamford uyukluyor gibiydi.

Chris Jones, Milton Brabeck ve Malko Atlantic Yolu'nda, kimseye rastlamamışlardı. Malko, bütün gece Samir Hassad sorununu enine boyuna düşünmüştü. Ani bir saldırının dışında, adamı konuşturmanın bir yolu yoktu. Operasyonun gerçekleşmesine ise sadece yedi gün kalmıştı.

Suriyeli'nin evine, yan taraftaki bir parktan yanaşmışlardı. Evin çevresindeki çit sayesinde görünmeden hareket edebiliyorlardı. Malko Suriyeli'yi uyurken yakalamayı umuyordu ve yalnız olması için dua ediyordu. Çevreye göz atan Milton sadece bir tek araba görebilmişti. O da kızı eve getiren, beyaz Mercedes'ti.

Üç adam ilerlemeye devam ederek sonu yarla biten bir çimenliğe vardılar.

Malko plaja inen merdivenlere doğru gidip, durdu. Büyülenmiş gibiydi. Biraz aşağıda, korkuluk duvarlarıyla çevrilmiş küçük ahşap bir teras vardı.

İçeride, şiltelerin üzerinde üç kişi yüzükoyun yatıyordu. Samir Hassad, Donna ve otele gördüğü Laura adlı esmer kadın. Üçü de çırılçıplaktılar. Samir Hassad, sağ eliyle zenci kadının bacaklarını okşuyordu. Diğerleri ise uyur gibiydi.

—Pis herif! diye mırıldandı Chris Jones.

Böyle bir manzara dinine bağlı birini bile baştan çıkaracak nitelikteydi.

Samir Hassad bir ara yerinden doğrulup zenci kadının üzerine abandı. Bir yandan onunla sevişirken bir yandan da öbür kadının kalçasını okşuyordu.

Samir Hassad, bu tür zevkler için yaratılmış kadının üzerinde nefes nefese, boğuk sesler çıkarıyordu.

Sonunda üç ortak ayrıldılar. Suriyeli mayosunu giyip, denize indi. Kızlar da ellerinde bikinilerinin alttan, merdivenleri tırmanmaya başladılar. Malko ve arkadaşları gizlenecek zamanı ancak bulabildiler ve kızların eve girdiklerini gördüler.

Bir süre sonra, Malko yarm kenarından aşağıya bir göz atmaya cesaret etti.

Samir Hassad güneş gözlüklerini takmış, bir şezlongun üzerinde dinleniyordu. Yanında iki şezlong daha vardı. Chris Jones'un yüzünde zalim bir gülümseme belirdi.

—Bir fikrim var! dedi.

Önce Malko'nun kulağına, sonra Milton'a bir şeyler fısıldayıp yavaşça plaja giden merdivenleri indi. Suriyeli'nin arkasına gelince boş şezlonglardan birini alıp, açtıktan sonra adamın üzerine kapattı.

Samir Hassad bağırarak, kendini kurtarmaya çalıştı. Fakat çok geçti. Chris Jones bütün gücüyle şezlonga abanmıştı. Bu sırada Milton Brabeck aceleyle üçüncü şezlongtaki plastik başcıkları kesiyordu. Böylece . iki şezlongu birbirine bağlayıp, adamın çıkmasına engel olacaklardı. Birkaç dakika sonra işlerini bitirince Chris Jones oturduğu yerden doğrul-

du. Suriyeli'nin elinden küfretmekten başka hiçbir şey gelmiyordu.

Chris Jones çevresine bakındı. Kıyı boyunca hiçbir tekne görünmüyordu. Yelkenliler de çok uzaktaydılar. Suriyeli'yi tutan iki şezlongu kavrayıp, tüy gibi havaya kaldırdı ve denize attı. Su her yanını kaplamıyordu, fakat dalgalar üzerinden geçip kıyıya öyle vuruyordu. Hassad neredeyse boğulacaktı.

—Pis herif! diye bağırdı Malko'ya bakarak. Beni bırak, yoksa...

Yeni bir dalganın gelmesiyle lafi yarıda kaldı.

Malk o kıyıya yanaştı.

—Bay Hassad, size dün sorduğum soruyu tekrarlamak için geldim. Carrie Fisher'a verdiğiniz valizde ne vardı?

—Allahın belası! diye bağırdı Suriyeli. Bırak beni!

—Hiç nazik biri değilsiniz, dedi Chris Jones. Suya batıp batmayacağınızı çok merak ediyorum.

—Aynı şeyi ben de merak ediyorum, dedi Milton Brabeck yumuşak bir sesle.

Chris, şezlongu bir ucundan tutup açığa doğru çekti ve Suriyeli'yi dalgalara terketti...

Burada suyun derinliği bir-metreden fazla değildi. Suriyeli ümitsizce debeleniyor, fakat plastik hücrelerinden çıkamıyordu. Hava kabarcıkları suyun yüzeyini kaplamıştı.

—Çıkarın onu, diye emretti Malk o.

Chris şezlongları kıyıya çekti. Samir Hassad öksürüp, yuttuğu suları çıkartarak kendine gelmeye çalıştı.

—Bay Hassad, size böyle davrandığımız için

üzgünüm, dedi Malko. Fakat bu iş çok önemli. Yalan söylediğinizi biliyorum... Sizi boğarak, birkaç masum insanı kurtarabilirsem, bunu yapmaktan hiç çekinmem...

—Alçak! Geberteceğim seni, diye mırıldandı Suriyeli.

Chris Jones, Malko'nun emir vermesini bile beklemedi. Şezlongları ters çevirerek tekrar yine derine çekti. O durumda, boğulması için fazla su da gerekmezdi. Malko dikkatle adamın tepkilerini izliyordu. Suriyeli ölü olarak hiçbir işlerine yaramazdı. Şu anda ölümüne poker oynuyorlardı. Bakalım ilk bırakan kim olacaktı?

Bu kez Chris şezlongu kuma çektiğinde, Suriyeli ses çıkarmadan sadece nefes almaya çalıştı.

Malko onun kendine gelmesini bekleyip, adama doğru eğildi.

—Bay Hassad, bana gerçeği söyleyecek misiniz?

Suriyeli'nin iğrenç bir görüntüsü vardı. Nefret dolu, kan içinde kalmış gözlerini hiç konuşmadan Malko'ya çevirdi.

—Haydi! dedi Chris. Bir kez daha batıralım.

Yarisına kadar suya girmişti ki, Suriyeli bağırdı.

—Hayır! Durun! Konuşacağım.

—Söyleyin, valizde ne vardı dedi Malko.

—Gecikmeli kapsülleri olan patlayıcılar.

—Ne kadar?

—15 kilo. 2,5 kg'lık parçalar halinde.

Konuşurken Malko'ya bakmıyordu.

—Ya kapsüller?

—Uzaktan kumandalı.

Malko'nun bütün şüpheleri doğru çıkmıştı.

—Bu patlayıcılar için size kim sipariş verdi?

Suriyeli'nin göz kapakları ağır ağır kalktı. Alçak sesle küfretmeye başladı.

—Defolun başımdan pis herifler, sizi...

Cümlesini tamamlamaya fırsat bulamadı.

Chris Jones onu hızla iterek suya batırmıştı.

Çıkarmadan önce de, uzun bir süre bekledi.

Şuriyeli tek söz etmeden, yuttuğu suyu çıkarmaya çalıştı. Yüzündeki nefret, dehşet verici bir hal almıştı.

—Kim? diye tekrar etti Malko.

—Arkadaşım, Albay Kaddafi.

—Aziz Abdullah'ı tanıyor musunuz?

—Hayır.

Doğru söyleyip söylemediği önemli değildi...

Malko, bilmeceyi çözmeye başlamıştı. Planda herkesin belirli bir rolü vardı. Bir noktayı daha aydınlatıp, Suriyeli'yi tuzağa düşürmek istiyordu.

—Patlayıcı bulmak için neden size başvurdu-
lar?

—New York'ta patlayıcı bulmak zordur.

Tabii Hassad gibi dostları olanlar başka.

Suriyeli kafesinin içinde kıpırdandı.

—Allah aşkına bırakın beni artık. Size her şeyi söyledim.

—Hayır, dedi Malko, hepsi bu kadar değil. Patlayıcıyı nerede kullanacaklar?

—Bilmiyorum.

—Bu doğru değil.

Öteki başını doğrulttu.

—Hayır. Söyledim size, bilmiyorum. Bırakın çıkayım.

—Ya Inge Klein? Onu tanıyor musunuz?

—Hayır.

Malko, Chris Jones'a bağları çözmesini işaret etti. Milton Brabeck de üstteki şezlongu kaldırdı. Suriyeli ayağa kalktı. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Burnundan da sular akıyordu.

—Memnun oldunuz mu?

—Sanırım, dedi Malko

—Artık gidebilir miyim?

Hiç konuşmadan, tahta merdivenlere yöneldi.

Malko aslında tam anlamıyla tatmin olamamıştı. Soruşturmasında bir adım daha ilerlediği keşindi. Fakat asıl eylemi yapacak kişiyi ele geçiremedikten sonra, bu tür başarılar, sonuçsuz kalacaktı.

Sonunda iş dönüp dolaşıp Alman teröriste dayanıyordu.

Chris Jones'un bağırmasıyla gerçeğe döndü.

—Eğilin!

Malko başım çevirdi.

Samir Hassad elinde tabancayla merdivenin başında duruyordu. Yüzü nefretle kasılmıştı. Otomatik silahıyla nişan alıp, ateş etti.

XII. BÖLÜM

Milton Brabeck kendi tabancasını çıkartıp aynı anda tetiğe bastı. İki patlamanın sesi birbirine karıştı. Üçü de pozisyonlarını değiştirecek zaman bulamadılar. Milton'm attığı kurşun Samir Hassad'm tabancasına isabet etmişti.

Silah Suriyeli'nin bir parmağıyla birlikte havaya uçtu.

Samir Hassad aptal aptal kopan parmağının yerine ve akan kanlara baktı. Sonra arkasına dönüp uzaklaştı. Chris Jones da peşinden gidecekti ki Malko durdurdu.

—Durun, buraya savaşmak için gelmedik.

Plaj boyunca koşarak uzaklaştılar. Arabaya binip Hassad'ın evinin önünden geçerken, beyaz Mercedes'in artık orada olmadığını gördüler. Adam hastaneye gitmiş olmalıydı.

—New York'a dönüyoruz, dedi Malko.

Suriyeli'nin verdiği bilgiden nasıl yararlanacağını düşünüyordu. Charles Lawry'nin planı işe yaramıştı. Asıl konu henüz aydınlanmamıştı. Nasser planının ne olduğunu hâlâ bilmiyorlardı.

*

**

Pazar günü, CIA'nın büyük binası, terk edilmiş gibiydi. Charles Lawry, Malko'yu son gelişmeleri tartışmak için sırsarla Langley'e davet etmişti. Artık bunu alışkanlık haline getirmişlerdi. Harekât Bölümü Başkanı FBI'm telefon konuşmalarına tanık olmasını istemiyordu. Malko telefonda patlayıcının özelliklerinden

söz etmiş, Lawry de uzmanlara başvurmuştu.

—15 kilo yalın bileşimli patlayıcı pek çok işe yarayabilir, dedi. Bu kadar patlayıcı bir arabayı havaya uçurmak için yeterli. Ya da bir metro vagonunda veya bir binada önemli bir hasara yol açmak için. Uzaktan kumandalı füyünelere gelince, genellikle tuzağa düşürülmek istenen arabalar için kullanılıyormuş...

—Niçin altı tane? diye sordu Malko.

—Belki de altı değişik yerde suikast hazırlıyorlar, dedi Lawry. Uçakları havada patlatmak, bir havaalanı binasında veya metro garında eylem yapmak isteyebilirler. Bu tür suikastler kolayca durdurulabilecek türden değiller...

Malko pek ikna olmamıştı. Operasyon bundan ibaretse ne diye Henry Pickford'u kullanıp, o planları ele geçirmek için uğraşmışlardı? Bir metro istasyonuna ya da havaalanına bomba yerleştirmek için, plana ihtiyaçları yoktu.

—Mutlaka başka bir şey olmalı, dedi. Çok daha önemli bir operasyon düzenlediklerine eminim.

—Ben de bundan korkuyorum, diye itiraf etti Charles Lawry, fakat elimizde hiçbir ipucu yok.

—Samir Hassad'dan bir haber çıkmadı mı?

—Hayır. Ortadan kayboldu. Otele de dönmedi, FBI'dan onu bulmalarını istedim. Dostluğumuzu kaybetmek tehlikesini göze alıp, bu kadar büyük bir olaya karışmasına çok şaşırdım...

—Kaddafi'den korkuyor, dedi Malko. Tek umudu da yaptıklarının ortaya çıkmamasıydı...

Aziz Abdullah'ı izlemeyi sürdürmeliyiz. Hassad onunla haberleşmeye çalışabilir.

Malko'nun New York'a dönmekten başka yapacak işi kalmamıştı. Carrie Fisher'in ve Aziz Abdullah'ın telefonları dinleniyordu. Her an bir haber çıkabilirdi.

İnge Klein'e gelince, sanki buhar olup uçmuştu. FBI'ın onu arama çabaları bir sonuç vermemişti.

—Yarın Carrie Fisher ile görüşmeye çalışacağım, diye önerdi Malko. Patlayıcı dolu valiz önce onun evine gelmişti. Belki onun sayesinde İnge Klein'a ulaşabilirim.

Charles Lawry, endişeli gözlerle duvardaki takvime baktı.

—Fazla vaktimiz kalmadı dedi. Eğer kırk sekiz saat içinde bir sonuç elde edemezsek, Başkan'a başarısızlığınızı bildirip işi FBI'a devretmek zorunda kalacağım.

—Ya Doğu Almanlar? diye sordu Malko.

—Bir şey bulamadık, diye cevap verdi Charles Lawry.

*

**

Pazartesi sabahı gerilim içinde başlamıştı. Araştırmada bir adım bile ilerleme kaydedememişlerdi. Malko ne yapacağını düşünürken telefon çaldı.

—Malko, seni hemen görmeliyim.

Arayan Debra Fox'du. Cipriani'deki karşılaşmalarından beri, hiç görüşmemişlerdi. Acaba ne istiyordu? Genç Teksaslı hemen ekledi.

—Aziz Abdullah hakkında yeni haberlerim var.

Malko, otuz saniye sonra, Westbury'nin

asansöründeydi. Debra Fox, vücudunu eldiven gibi saran jarse bir elbise giymiş, Birleşmiş Milletler'in giriş kapısında onu bekliyordu. Yüzünde buruk bir gülümseme vardı.

Genç kadın onu kolundan tutup, içeriye götürdü.

—Kafeteryada yemeğimi yerken, Aziz Abdullah'ı gördüm. Yemeğin sonuna doğru adamı telefona çağırdılar. Onu izledim ve konuşmanın başlangıcını duydum.'

—Neydi?

—"Samir! Niçin beni buradan arıyorsun?"

Demek Samir Hassad harekete geçmişti.

—Başka bir şey duyamadın mı?

—Hayır, konuşmaya Arapça devam ettiler.

Samir Hassad, tedbirli davranarak, Abdullah ile Birleşmiş Milletler'de konuşmak için, pazartesiyi beklemişti.

—Onu izlemeye devam et, dedi. Bu bilginin ne kadar önemli olduğunu bilemezsin.

—Tahmin ediyorum dedi. Artık benden hoşlanmasan bile, sana yardım edebilirim.

Genç kadınla göz göze gelmemeye çalıştı. Ona Carrie Fisher ile arasında geçenleri nasıl anlatabilirdi.

*

**

Malko'nun heyecanı yavaş yavaş dinmeye başlamıştı. Debra Fox ile yemeğe çıkmak yerine, odasında bir sandviç yemekle yetindi. Samir Hassad büyük bir olasılıkla New York'ta bir yerlerdeydi. Carrie Fisher'a gelince, onunla tekrar buluşmak için aklına bir çare gelmediğinden, uzak durmayı yeğlemişti. Fakat sık sık genç kadını düşünüyordu. Tam aklından onu

aramayı geçiriyordu ki, telefon çaldı. Bir an içi delice bir umutla doldu.

—Bay Linge?

Arayan Carrie değildi. Hatlar çok kötüydü.

—Evet, dedi Malko.

—Ben Samir, Bay Linge. Samir Hassad.

İşte bunu hiç beklemiyordu.

—Çok aptallık ettim, Bay Linge, size ihtiyacım var.

Malko'nun nabızı birden hızlanmıştı. Suriyeli Aziz Abdullah ile yaptığı görüşmeden Malko'nun haberdar olduğunu öğrenmiş olamazdı.

—Ne oldu?

—Dostlarımla konuştum. Bana çok kızdılar. Başıma bu derdi siz açtınız, temizlemek de size düşer.

—Nasıl?

—Korumanıza ihtiyacım var. Çabuk. Şimdi.

Bir bu eksikti, sanki çok fazla zamanı varmış gibi.

—Neredesiniz?

—Sizi 59 Cadde'de Pier 99'un karşısında bekliyorum. Yarım saat sonra.

Telefonu kapatmıştı.

Malko'nun kafası karmakarışık olmuştu. Samir Hassad, Libyalılar'dan korkarak, konuşmaya karar vermiş olmalıydı. Fakat bu bir tuzak da olabilirdi. Yanına kimseyi alacak zamanı yoktu. Hemen Debra Fox'un oda numarasını çevirdi.

—Debra, dedi. Arabanı alabilir miyim?

—Tabii, dedi genç kadın şaşırarak. Ne zaman?

—Şimdi.

1107 numaranın kapısını çalar çalmaz Debra

kapıyı açtı. Elinde anahtarları tutuyordu.

—Seninle gelmemi istemiyor musun?

—Hayır, dedi, tehlikeli olabilir.

Chris Jones'un verdiği 38'liği kemerine yerleştirmişti.

—Pier 99'da Samir Hassad ile randevum var, dedi. Milton ve Chris yetişebilirlerse beni bulsunlar.

*

**

Corvette'in motor sesi, Batı karayolunda ilerleyen arabaların gürültülerine karışıyordu. Malko sağa dönüp, Pier 99'un girişinde durdu. Hiç de içaçıcı bir yere benzemiyordu. Bir yanında depolar, bir yamnda taş duvar vardı.

On dakika sonra, beyaz Mercedes göründü. Malko farlarını yakıp söndürünce, Mercedes yanında durdu. Samir Hassad, kapıyı açıp gelmesini işaret etti. Sol eli sarılıydı. Yüz hatları iyice gerilmişti.

—Beni tam bir pisliğe bulaştırdınız, dedi. Ölmek istemiyorum. CIA beni korusun.

—Karşılığında ne vereceksiniz?

Hassad kurnaz bakışlarını Malko'ya dikti.

—İngeKlein'ı.

Malko iliklerine kadar titredi. Sonunda bir yere varabilmişlerdi.

—Nerede? diye sormaktan kendini alamadı.

Suriyeli'nin gözleri parladı.

—İnge Klein çok tedbirli. Yürüyerek gelir. Bekleyin ve yakalayın.

—Geleceğini nereden biliyorsunuz?

—Eski bir randevumuz var, dedi Suriyeli. Ödeme için.

Anlattığı hikâye akla yakındı. Suriyeli geri

dönerek, 12. Cadde'nin çıkmazla biten bölümüne gitti. Malko onu inceliyordu. Bu adamdan her şey beklenebilirdi. Ya gerçekten arkadaşlarına ihanet ediyordu, ya da Malko'yu tuzağa düşürmek istiyordu.

Araba üç yüz metre ileride durdu. Samir Hassad, Malko'ya döndü. Sakin haline rağmen, Malko onun gözlerindeki endişeyi farkettiler.

—Silahlı mısınız? dedi Samir. İyi. Burada bekleyin. İnge tedbirlidir, arabayla gelmez... Ben 59. Sokak'ta bekliyorum.

Uzanıp kapıyı açmaya yeltenince Malko 38'liği çıkartıp, Suriyeli'ye yöneltti.

—Birlikte bekleyeceğiz, dedi. İnin.

Samir kıpırdamadı.

—Aksilik çıkarmayın! diye söylenmeye başladı.

Birden heyecanlanmıştı. Malko onu hızla sola doğru itip adamın tarafındaki kapıyı açtı. Suriyeli, yaralı eli yüzünden, bir şey yapamıyordu. Dengesini kaybederek, dışarı doğru devrildi. Malko da dışarı çıkacaktı ki, yaklaşan bir motor sesiyle başını çevirdi. Samir Hassad, Mercedes'e doğru bir adım attı, fakat yetişecek zaman bulamadı.. Karanlıktan büyük bir motor fırlamıştı. Arkalıkta oturanın elinde bir tüfek vardı.

—Hayır! hayır! diye bağırdı Suriyeli.

Silah sesleri motorun gürültüsünü bastırıyordu. Malko Hassad'ın vurulup yere yıkıldığını gördü. Sol kapının camı birkaç yerden isabet aldı.

Malko bir kez daha tehlikeyi atlatmıştı. Samir Hassad'ın Mercedes'i kurşun geçirmezdi. Çabucak kapıları kapatıp, kilitledi. Tam

zamanıydı.

Motor, Mercedes'in biraz ilerisinde durmuştu. Arabanın farları, İnge Klein'in sert yüz hatlarını aydınlattı. Kadın tüfeğini kalçasının hizasında tutarak, ateş etti.

Kurşunlar cama çarpıp- sekiyordu. Malko İnge Klein'in yüzündeki öfke ve şaşkınlık dolu ifadeyi gördü. Sonra yavaşça arabayı hareket ettirdi.

Alman kadın kaçmak için ancak zaman bulabilmişti. Motor karanlıkta uzaklaşırken Malko birkaç metre sonra durdu, aşağı inip, 38'liğiyle nişan aldı. Kurşun sesleri kulaklarını sağır edecek gibi geldi, fakat motor uzaklaşmaya devam -ediyordu. Atış menziline dışına çıkmıştı.

Kızgınlıktan sarhoş bir halde, Mercedes'e bindi.

İnge Klein bir kez daha, parmaklarının arasından uçup gitmişti. Kötü düşüncelerle dopdolu olarak geri döndü.

Suriyeli'nin onu tuzağa düşürdüğünden emindi. Fakat İnge Klein'in onu öldürmek istemesinin nedeni kişisel olmaktan çok Nasser planı için tehlike oluşturmalarıydı.

*

**

Chris Jones hayran bakışlarla Mercedes'i inceliyordu.

—Bu müthiş bir alet, dedi. Renkli ve kurşun geçirmez camlar. Ayrıca kurşun geçirmez kaporta ve patlakken bile 100 mil yapabilen lastikler.

Suriyeli'nin arabası, Midtown Precinct garajına konmuştu. Samir Hassad'ın artık

buna ihtiyacı kalmamıştı.

İnge Klein'e gelince, hemen verilen alarma rağmen, hâlâ bulunamamıştı. Malko motordaki diğer kişinin kim olduğunu merak ediyordu. Henüz operasyona katılan bütün elemanları tanımıyordu.

Polis garajından çıktılar. Malko geceki olayları düşünüyordu. Birden aklına Samir Hassad'ın ölmeden önce, Aziz Abdullah'ı ve İnge Klein'i onlara ihanet edenin Carrie Fisher olduğuna inandırabiliri iş olabileceği ihtimali geldi. Bu durumda genç kadının da hayatı tehlikede demektir. Malko'nun içini bir sıkıntı kaplamıştı.

—Chris, dedi, bundan böyle Carrie Fisher'ı gece gündüz k orumalıyız.

Ya onu konuşurmayı başarmalı, ya da dört günden önce İnge Klein'i tuzağa düşürmeliydi.

Yoksa Nasser planı, Albay Kaddafi'nin arzuladığı gibi, sonuca ulaşacaktı.

XIII. BÖLÜM

Malko gözlerini New York Times'in 1 Temmuz yazan tarihinden ayıramıyordu.

Bütün çabalarına rağmen, teröristlerin üç gün sonra nereye saldıracaklarını bulamamıştı. Carrie Fisher, sürekli gorillerin koruması altındaydı. Fakat bu yeterli olacak mıydı?

O sırada telefon çaldı. Arayan Milton Brabeck'ti.

—Hâlâ evinde, dedi.

Malko birden kararını verdi.

—Bir çiçekçi bulun ve ona benim adıma iki düzine kırmızı gül gönderin.

Telefonu kapatıp, dışarı çıktı ve bir taksi çevirerek, Carrie Fisher'ın adresini verdi.

Aziz Abdullah, Libya Evi'nden ayrılmamıştı. CIA'nın ayarladığı genç Türk koruyucudan da ses çıkmamıştı.

Samir Hassad'ın ölüm haberi New York Times'da altı satırla geçirilmişti.

Bu sakın görünüşün, bir tek anlamı vardı: Nasser planı.

—Borcunuz sekiz dolar, dedi şoför Malko'nun düşüncelerini bölerek. Malko indiğinde, CIA'ya ait taksinin ileride durduğunu gördü. Zili çalarken kalbi deli gibi çarpıyordu.

—Kim o?

Bu Carrie Fisher'ın sesiydi.

—Malko.

Bir sessizlik oldu. Saniyeler geçmek bilmiyordu. Kapıyı açmazsa her şey biterdi. Sonunda otomatikçe basıldı ve Malko rahat bir soluk aldı.

Carrie merdivenin başında bekliyordu. Kısacık mavi elbisenin içinde çok güzel görünüyordu.

—Çiçekler için teşekkürler.

Sesinde en ufak bir sıcaklık yoktu. Malko onun bakışlarını aradı, fakat genç kadın gözlerini kaçırdı. Bir süre karşılıklı durdular. Sonra Carrie:

—Çıkacaktım, dedi.

Malko eliyle genç kadının başını kaldırarak, kendisine bakması için zorladı.

—Niçin geldin? diye sordu Carrie anlamlı bir sesle.

—Seni özledim, dedi Malko.

Carrie Fisher'ın vücudu birden yumuşadı. Yine bir süre karşı koydu, sonra dudakları birleşti. Kucaklaşmaları, o kadar şiddetliydi ki, neredeyse merdivenden yuvarlanacaklardı. Carrie'nin nefesi kesilmiş, bakışları altüst olmuştu.

—Gel, dedi Malko, seni yemeğe götüreceğim.

**

Carrie Fisher, gözlerini önündeki içki kadehine dikmişti.

Bir ara bakışlarını kaldırdı.

—Galiba sana aşık oldum, dedi belli belirsiz bir sesle. Seni çok özledim...

Malko böyle bir yerde, bu kadar samimi bir itirafla karşılaşmayı beklemiyordu.

Eğilip Carrie'yi hafifçe dudaklarından öptü.

—Ben de sana aşığım.

Genç kadın gözlerini Malko'nun altın rengi gözlerine dikti.

—Senden ayrılmayı hiç istemiyorum.

Gürültülü müzik, konuşmalarını bastırıyordu. Genç kadın içkisini bitirip kalktı.

—Gel.

Birbirlerine sarılarak, Mercer Sokağı boyunca yürüdüler. Carrie evinin karşısındaki bir dükkânın vitrini önünde durdu. Vitrinde üç metre uzunluğunda kanatları olan, kumaştan bir kelebek duruyordu...

—Bir gün onu alacağım, dedi, beni türlü türlü hayallere sürüklüyor.

Her adımda, Malko'ya biraz daha sıkı sarılıyordu. Böyle bir kız nasıl terörist olabilirdi bir türlü anlayamıyordu. Bir şeyleri gözden kaçırdığı kesindi. Yine de patlayıcı dolu valizi kendi gözleriyle görmüştü.

Odaya girer girmez, Carrie soyundu. Üzerinde sadece dantelden üçgen bir külot kalmıştı. Malko harika vücuduna kavuşmanın verdiği mutlulukla, bütün sorunlarını unuttu.

Carrie Malko'ya sanki bir daha kaçmasını önlemek istercesine sarılıyordu.

Yeşil gözlerinde yalvaran bir ifade vardı.

—Beni çok yavaş al, diye mırıldandı. Tamamen sana ait olmak istiyorum.

Birleştikten sonra, genç kadın onu ensesinden kavrayarak, nefes nefese kıvrınmaya başladı. Gözlerini açtığı anda, gözbebekleri inanılmayacak derecede irileşmişti.

Uzun süre o halde kaldılar, sonra ayrılıp yan yana uzandılar. Sonunda Carrie mutlu bir gülümsemeye aydınlanmış yüzünü Malko'ya çevirdi.

—Carrie, diye söze girdi Malko, senden bana güvenmeni istiyorum.

—Hangi konuda?

Sesi gerilmişti. Malko derin bir nefes aldı. Büyünün bozulup her şeyin altüst olacağını biliyordu, fakat başka türlü davranamazdı.

—Carrie, dedi, ben Amerikan Hükümeti hesabına çalışıyorum Sen çok tehlikeli bir olaya karıştın ve hayatın tehlikede seni uyardım gerekliyordu.

Carrie Fisher, birkaç saniye boyunca ölü gibi hareketsiz kaldı. Sonra, Malko çenesinin titrediğini, dudaklarının kısıldığını gördü.

Gözlerini indirdi. Başını tekrar kaldırdığında, gözleri yaş içindeydi. Kırgın bir sesle, mırıldandı.

—Allahım!

—Carrie, dedi Malko, anlamalısın...

Genç kadın yavaşça başını salladı. Ölçülü bir sesle.

—Anlıyorum, dedi, çok iyi anlıyorum... Benimle tesadüfen tanışman bir rastlantı değildi. Her şey önceden planlanmıştı. Leonora haklıymış. Bense ona inanmamıştım.

—Hayır, sandığın gibi değil, dedi Malko. Leonora dediğin kadın, tehlikeli bir terörist...

Genç kadın sinirli sinirli güldü.

—Allahım ne aptalım! Güllerini aldığım da, mutluluktan deliye dönmüştüm. Bana söylenenler yüzünden seni görmemeye karar vermeme rağmen, vazgeçtim.

—Carrie, diye ısrar etti Malko, durum bu kadar basit değil.

Genç kadın kalktı. Bakışları anlamsız, ve donuktu.

—Giyin ve git, dedi. Bir daha adını bile duymak istemiyorum.

Malko onu kollarına almak istedi. Ama

Carrie şiddet göstermeden kendini kurtardı. Banyoya doğru yürüdü, kapısını açtıktan sonra arkasını döndü.

—Çıktığımda seni burada görmek istemiyorum.

**

Votkanın buz gibi, keskin tadı bile Malko'yı sakinleştirmeye yetmiyordu. Doğru otele gelmiş ve bir şişe Stolichnoya alıp uzanmıştı. Bir yandan da çifte başarısızlığına lanet ediyordu. Fazla ümide kapılmadan, Carrie Fisher'ın numarasını çevirdi. Şansını bir kez daha denemek istiyordu.

Hat meşguldü.

Bir buçuk saat boyunca, aramayı sürdürdü. Fakat sonuç aynıydı. Üç kadeh daha votka içtikten sonra, CIA'nın Langley'deki numarasını çevirdi. Son derece sakin bir sesle, Harekât Bölümü Başkanı'na rapor verdi.

—Siz elinizden geleni yaptınız, dedi Charles Lawry. Başkana haber verip, ne gibi tedbirler alınabileceğine bakacağız.

**

Carrie Fisher o kadar çok ağlamıştı ki, artık nerede ve ne halde olduğunun bile farkında değildi. Bütün vücudu titriyordu. Bu evde daha fazla kalamazdı. Kimsenin onu bulamayacağı bir yere gitmeliydi. Yangın tehlikesine karşı bulundurdıkları baltayı alarak, senelerdir kullanılmayan bir kapıyı kırdı.

Bu iş yirmi dakikasını almıştı. Sonra basamakları inerek, Bröadway'e çıktı. Arkasına baktı. Peşinde kimse yoktu. Bir taksi çevirip

şoföre 5. Cadde'ye çekmesini söyledi.

*

Malko farkına varmadan uyuyakalmıştı. Telefonun sesiyle uyandığında akşam olmuştu.

—Çok şükür, dedi, Chris Jones öldüğünüzü sanıyorduk. Haberlerimiz var.

—İnge Klein'i buldunuzmu?

—Hayır. Ve Carrie Fisher bizi atlattı. Binanın hiç kullanılmayan bir kapısından çıkmış.

Malko, gözlerine asit fırlatılmış gibi bir hisse kapıldı. Carrie Fisher, Inge Klein'a gitmiş olabilirdi. Oysa onlar Carrie'nin bir hain olduğunu sanıyorlardı.

Telefonu kapattı. Buz gibi olmuştu. Böyle büyük bir şehirde, Carrie Fisher'ı nerede bulabilirdi?

XIV. BÖLÜM

Carrie Fisher Howard Motor Hanı'ndan çıktı. Çok kötü bir gece geçirmişti. Gözleri kokainden ve ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. Yedinci Cadde'deki arabaların sesi, kulaklarında yumruk gibi patladı. Başı dönerek sendeledi. Soğuk soğuk terler döküyordu.

Düşüncelerini dağıtmak için çalışmaya karar vermiş ve ajansı aramıştı. Ajanstan bir taslak için, tanımadığı bir fotoğrafçıya göndermişlerdi.

Önünde duran bir taksiye binip, fotoğrafçının adresini verdi. Gözlerini kapatıp, artık hiçbir şey düşünmemeye çalıştı. Yol çok kısaydı. Parayı uzatıp, üstünü almayı beklemeden dışarı çıktı.

Carrie Fisher 435 numaranın önünde durdu. Kapı bir Çin lokantası ile çamaşırhane arasındaki bir koridora açılıyordu. Birden arkasında bir ayak sesi duydu, dönmeye fırsat bulamadı. Biri sertçe ellerini sırtında birleştirdi. Sonra arkasındaki kişi onu avluya doğru itekledi ve çok geçmeden Leonora'nın buz gibi, mavi gözleriyle karşılaştı.

Arkaya kıvrılan kolunun verdiği acıya rağmen, şaşkınlığı daha baskın çıktı.

—Leonora! Sen...

Alman kadın öfkeyle ona baktı.

—Küçük aptal! dedi.

Bütün gücüyle, Carrie'yi tokatladı. Genç kadın bacaklarının kesildiğini hissetti. Başı çatlayacakmış gibiydi. Neler olduğunu anlamı-

yordu. Leonora o zamana kadar ona hep dostça davranmıştı.

—Fakat ne oldu? diye hıçkırıldı Carrie.

—Bize ihanet ettin! diye bağırdı İnge Klein. Aslında beynine bir kurşun sıkmalıydım. CIA'daki aşığına, Samir'den söz ettin.

—Hayır! Bu doğru değil, diye itiraz etti Carrie Fisher.

—Pis yalancı! dedi Alman.

Sonra biraz geri çekildi. Sağ kolunu kaldırdı. Carrie Fisher onun elinde parlak bir şey gördü.

—Libya'da güçlü bir dostun olduğu için çok şanslısın.

Carrie Fisher yüzüne, canını yakan çizikler atıldığını hissetti. Sonra kollarını tutan kişi, Carrie'yi bıraktı. Leonora da koşarak uzaklaştı. Carrie'nin bakışları buğulanmış, yüzü acı içinde yanmaya başlamıştı. Elini gözlerine götürünce, sıcak ve koyu bir sıvı hissetti. Bütün yüzü kan içinde kalmıştı!

Duvarlara tutunarak yürümeye çalıştı. Kan boynuna, ağzına, gömleğine doğru süzülmeğe devam ediyordu. Sonunda yola çıkmayı başararak, kendini bir otobüsün altına attı. Şoför kaputun önünde sendeleyeni birini görünce, olanca hızıyla frene bastı.

*

**

Joyce pek değişmiş sayılmazdı.

—Carrie burada değil, dedi. Dünden beri onu görmedim. Telefon da etmedi, nerede olduğunu bilmiyorum.

Kadın sözlerinde samimi görünüyordu.

MalkoChris Jones'un kendisini beklediği! taksi plakalı arabaya döndü.

—Yok, dedi.

Gecedeki beri, FBI Carrie Fisher'ı arıyordu. İnge Klein'i yakalama çabaları da hâlâ sürüyordu, iki kadının fotoğrafı bütün karakollara dağıtılmıştı.

Kanal Caddesi'ne döndüler. Birden telefon çaldı. Chris Jones cevap verip, bir süre dinlendikten sonra Malko'ya döndü.

—Carrie Fisher bulunmuş!

—Neredeymiş.

—St. Clare's Hastanesi'nde.

Araba son hızla şehrin kuzeyine doğru yol almaya başladı.

*

**

—Korkunç! İnsan bir kadına bu şekilde nasıl saldırabilir, aklım almıyor.

St. Clare's Hastanesi'nin operatörü Doktor Davidson, hâlâ olayın şokunu yaşıyordu.

—Ona tam olarak ne yapılmış? diye sordu Malko.

—Jiletle doğramışlar. Muayene ederken, midem bulandı. Kesiklerin çoğu bir santim derinliğinde ve yüz hareketlerini yöneten kaslar iş göremez durumda. Kesiklerden biri sol gözün hemen kenarında. Sağ yanağı elmacık kemiğinden çenesine kadar açık. Ameliyat üç saat sürdü. Hastanın yüzüne tam yüz dikiş attık.

—Şimdi nasıl?

—Uyuyor. Sanırım pek kendinde değil...

—Kurtulacak mı?

Doktor üzgün bir tavırla başını salladı.

—Modellik mesleği sona erdi. İkinci bir ameliyatla izlerin bir kısmını yok edebiliriz ama bazılarını hayatı boyunca taşıyacak.

Malko, Carrie Fisher'ın güzelliğini düşünerek, kahrolmuştu.

—Bu işi kim yapmış?

—Polise bir kadından bahsetti.

İnge Klein olmalıydı.

Doktorun yanından ayrıldığında Malko, kendini korkunç bir şekilde suçlu hissediyordu. Bu dehşet verici saldırının genç kadına kendisini gördüğü için verilmiş bir ceza olduğunu biliyordu.

*

**

—Bu sabahki toplantıda, halk arasında panik yaratacak bir şey yapmamaya karar verdi, dedi Charles Lawry. Bu kızın bütün bildiklerini mutlaka öğrenmelisiniz.

—Ya Libyalılar?

—Hiçbir kıpırdanma yok. FBI'yı yeniden harekete geçirdim. Aziz Abdullah evle Birleşmiş Milletler dışında hiçbir yere gitmiyor. Tripoli'yle sürekli haberleşme halindeler. Fakat şifreyi çözemiyoruz. İnge Klein ile bağlantısı olduğu da kesin. Telefon kulübelerini dinlememiz olanaksız.

İnanılmaz bir şeydi bu! Nasser planına giden bütün yolları keşfetmişler, işi kimin ayarladığını öğrenmişlerdi. Fakat bütün bunlar bir işe yaramıyordu.

*

**

Hastanenin önünde bir sürü ambulans sıralanmıştı. Akşam olmuş ve Malko yapacağı ziyareti mümkün olduğu kadar geciktirmeye çalışmıştı. Chris ve Milton arabada bekliyorlardı. Bir hemşire ona cerrahi bölümün bulunduğu koridoru göstermişti. Malko hastabakıcıya

doğru ilerledi.

—Bayan Fisher'i görecektim.

Kadın ona sert bir bakış fırlattı.

—Ne yazık ki imkânsız. Bayan Fisher gitti.

—Gitti mi? Fakat yarası ağırdı...

—Ona engel olmak için elimden geleni yaptım, fakat zorla tutmaya hakkım yoktu. Taburcu kağıdını imzalayıp, pansuman için geleceğine söz verdi. Arkadaşlarından biri onu almaya geldi..

Malko içini buz gibi bir şeylerin kapladığını hissetti.

—Nasıl biriydi?

Hastabakıcı kadın yüzünü tiksintiyle buruşturdu.

—Hippi kılıklı sarışın bîr kadındı.

Joyce! Malko birden rahatlamıştı. Hızla aşağıya inip, arabaya döndü.

—Hastaneden çıkmış, Soho'ya gidiyoruz.

**

Chris Jones bir dakikadır parmağını zilden ayırmıyordu. Sonunda bir erkek sesi duyuldu.

—Kim o?

—Carrie Fisher'i arıyorum.

—Çıktı.

—Joyce?

—O da çıktı.

Bir sessizlik oldu. Adam dahili telefonu kapatmıştı.

Chris hiç tereddüt etmedi. İki metre kadar gerileyip, bir tekmede kilidi kırdı. Merdivene çoktan varmışlardı. Chris kapıya bu kez 357 Magnum'un namlusuyla vurmuştu.

Kapı açıldığında, deri pantolonlu, göğsü

çıplak, sarı saçlı, mavi gözlü bir adamla karşılaştılar. Adam tam Malko'yu yakasından tutmaya yelteniyordu ki, Chris'in silahını farkettiler.

—FBI! dedi goril adamı içeri iterek.

Odada kızın biri üzerinde sadece sutyeni ve siyah jartiyerleriyle yatağa uzanmıştı. Malko hemen Carrie Fisher'ın odasına daldı.

Oda boştu. Kanlı sargı bezleri yere atılmıştı. Yatağın üzerinde de bir ayna duruyordu.

Çabucak bütün daireye bir göz attı, fakat kapak kızından iz yoktu. Kanepenin yanında aptal aptal dikilen, sarışın adama döndü.

—Carrie'nin nerede olduğunu biliyor musunuz?

—Hayır, bilseydim de sizin gibi pis polislere söylemezdim.

Milton Brabeck bir adım öne çıktı. Yüzünde meleklere has bir gülümsemeye, adamın karaciğerine bir yumruk indirdi.

—Biraz daha nazik konuşmayı ve sorulara cevap vermeyi öğrenmelisin, dedi goril. Carrie Fisher nerede?

—Bilmiyorum, onu tanımıyorum...

—Ya Joyce? diye sordu Malko.

—Sanırım Chelsea Place 147'de eğleniyor. 8. Cadde'de

*

**

Malko ve iki goril loş lokale girdiklerinde Joyce, elinde mikrofon, ses tellerini kopartırca-sına haykırıp duruyordu. Hasta görünüşlü bir adam da piyano da, ona eşlik ediyordu. Müşterilerin çoğu, ellerinde bardaklarla ayakta duruyordu.

Joyce şarkısını bitirince kalabalığa doğru bağırdı!

—Kasetlerim yirmi dolara satılıyor. Yarın stüdyoya borcumu ödeyebilmem için çok satmam gerekiyor.

Genç kadın yeni bir şarkıya başlamıştı. Malko onunla ancak, genç kadın yerini bir zenciye bırakıp, sahneyi terkettiğinde konuşmayı başa-rabildi.

—Carrie'yi arıyorum, dedi. Nerede olduğunu biliyor musunuz?

Joyce ona buz gibi bir bakış fırlattı.

—Pis aynasız, beni rahat bırak!

Sonra da birinci kata çıkan merdivenlere yöneldi. Malko da peşinden gitti. Girdikleri yer yine piyano çalman bir başka salondu. Joyce, sarı tişörtlü bir zencinin kucağına oturmuştu. Adamın kulağına bir şeyler fısıldayınca, zenci Malko'yu düşmanca bakışlarla süzdü.

—Arkadaşımı rahatsız ediyorsunuz, dedi kalın bir sesle.

Malko cevap vermeye zaman bulamadı. Chris ve Milton gelip karşılıklarına oturmuştu. Milton silahını çıkarıp, masaya koydu.

—Sanki dostluğumuzdan hoşlanmıyormuş gibi bir haliniz var.

Zenci tabancayı görünce, rengi attı. Malko, Joyce'a doğru eğildi.

—Joyce, Carrie Fisher'ı bulmak zorundayım. Hayatı tehlikede.

Genç şarkıcı en sonunda patladı.

—Başına gelenler yetti artık zavallının...

Ölçüyü iyice kaçırmıştı!

—Ne olduysa hep o terörist arkadaşları yüzünden oldu. Hastanede kalmalıydı...

Malko sertçe sözünü kesti.

—Joyce, anlamıyorsunuz. Ölüm tehlikesi altında.

—Onu rahat bırakın.

Malko'nun aklına birden bir fikir geldi.

—Yarın stüdyo için ne kadar paraya ihtiyacınız var?

Genç kadın şaşkınlıkla ona baktı.

—Size ne bundan?

Malko cebinden bir tomar para çıkarıp, yirmi tane yüzlük saydı.

—İşte. Bana Carrie'nin yerini söylerseniz bu para sizindir.

Joyce masadaki paralara baktı. Malko'nun düşüncesi işe yaramıştı.

—String Fellows adlı diskoya bakın. Oraya uğrayacaktı.

—Ne yapmak için?

—Uyuşturucu aldığı satıcıyı görecek. Adı Pete. İriyarı bir Jamaikalıdır. Her yerinden zincirler sarkar.

*

**

—Adım Pamela, diye fısıldadı esmer kız. Ne içeceksiniz?

String Fellows'da çalışan bütün kızlar gibi, vücudunu saran bir çeşit jartiyerli mayo ve beyaz dantel çoraplar giymişti.

Diskotek hemen hemen karanlık sayılırdı.

—Bir votka, dedi Malko. Biraz da bilgi isteyeceğim. Bu akşam Carrie Fisher'ı gördünüz mü?

—Onu tanımıyorum. Gidip öğrenirim...

Malko çevreyi incelemeye koyuldu. Carrie'den eser yoktu. Pamela az sonra tekrar

göründü.

—Kimse görmemiş, dedi, üzgünüm.

Malko cebinden 50 dolar çıkartıp, parmaklarının arasında tuttu.

—Ya Pete, onu tanıyor musunuz?

Kız Malko'ya tedirgin bir bakış fırlattı.

—Siz polis misiniz?

—Hayır, dedi Malko. Bir müşteri.

50 doları kıza biraz daha yaklaştırdı. Pamela alçak sesle konuştu.

—Biraz evvel buradaydı. Galiba Palladium' a gitti.

*

**

Sekizinci Cadde hemen hemen boş sayılırdı. Fakat Palladium'un önü tam bir kargaşa içindeydi.

Malko ve iki goril kalabalığı yarıp, girişi koruyan adamların yanına yaklaştılar. İçlerinden biri karşılarına dikildi.

—Kapalı, dedi.

Arkadaşları da hemen onun arkasında yer almışlardı.

Chris Jones gizli servis kartını adamın burnuna soktu.

—Bizim için hiçbir zaman kapalı olamaz.

Öteki hiç istifini bozmadı.

—Yazılı izniniz varsa, mesele yok. Aksi halde basıp gidin.

—Sahi mi? dedi Chris Jones.

Tabancasını çekerek, yeri nişan aldı. Sağır edici bir patlama sesi duyuldu. Adam geri sıçrarken, siyah gözlüklerini düşürdü.

Chris Jones yüzünde sahte bir acıma ifadesiyle adamı süzdü.

—Ayağında böyle bir delik açıldığını düşünebiliyor musun? Bir hata daha yaparsan...

Eli hâlâ tabancasındaydı. Adam küfrede küfrede kapıyı açtı ve üçü birden içeri daldılar. Palladium'un gürültüsüne ve karanlığına alışmaları birkaç dakikalarını aldı.

Chris eğilip, hayretle bağırırmaktan kendini alamadı.

—Ülkenin bütün ipsizleri burada...

Malko çevreyi inceliyordu. Bu kalabalıkta Carrie'yi bulmak, samanlıkta iğne aramaktan farksızdı.

—Dağılıp öyle arayacağız, dedi Malko. Yarım saat sonra burada buluşuruz.

Kendisi alttaki pisti seçti. Dans edenlerin arasında dolanıp, Carrie Fisher'ın gizlenebileceği bütün karanlık köşelere baktı...

Buluşacakları yere geldiğinde, goriller onu bekliyordu.

—Bulamadık dediler. Bu kalabalıkta imkânsız!

—İyi, dedi Malko, o halde Pete'yi arayalım.

—Nerede?

—Uyuşturucu satılan yerlerde. Yani tuvaletlerde.

Hemen tuvaletlere yöneldiler. Malko gözleri kan çanağı gibi olmuş bir adamı farketti.

—Pete'yi gördün mü?

—Hayır.

Aynı soruyu pek çok kez başkalarına da tekrarladı, fakat bir sonuç alamadı. Sonra arkasında ufak tefek biri belirdi.

—İstedğin bir şey varsa ben yardımcı olabilirim dostum...

Malko başını salladı.

—Hayır, benim aradığım Pete.

—Yanılgı içindesin, diye ısrar etti adam. Benim malım Kolombiya'dan geldi...

Malko bir yüz dolar çıkartıp, ortadan ikiye böldü ve bir parçasını satıcıya uzattı.

—Bana Pete'yi bulursan, öteki yarısını da alırsın, seni burada bekliyorum...

Adam kalabalıkta kayboldu ve bir süre sonra tekrar görüldü.

—Paranın öbür yarısını verebilirsin.

—Pete nerede?

—Sahnenin önündeki basamaklardan çık, sağda bir kapı göreceksin. Kapıdaki adama Pete'yi görmek istediğini söyle ve on dolar ver. Yalnız acele et.

Malko ona paranın diğer yarısını verip, merdiveni tırmanmaya başladı.

XV. BÖLÜM

—Pete içerde mi?

İriyarı melez dikkatle Malko'yu süzdü. On doları alınca kapıyı ardına kadar açtı. Malko ve goriller, sarı ampulle aydınlatılmış, duvarları fayans kaplı bir koridora girdiler.

Duvar dibindeki sıralar, üzerlerinde uzanmış gençlerle doluydu, içeride mide bulandırıcı, ekşi bir koku vardı.

İçlerindeki tek sağlıklı kişi Pete idi. Koyu tenli Jamaikalı kot pantolon giymişti. Boynunda altın zincirler asılıydı. Cebine bir tomar parayı tıkkırtmaya çalışırken Malko'yı gördü ve onun müşteri olmadığını hemen anladı.

Gözleri kısıldı, Malko'yı hiç görmemiş gibi çikişaya yöneldi. Malko hemen onun yolunu kesti.

—Pete?

—Evet?

—Sizinle konuşmak istiyorum.

Jamaikalı başını salladı.

—Buraya tuvalete girmek için geldim. Beni rahat bırakın...

Chris Jones ve Milton Brabeck, sessizce adamın yoluna dikildiler. Pete duvara kadar çekilmişti. Yüzünde acı bir gülümseme belirdi.

—Hey, sakın olun! Kimseye kötülüğüm dokunmadı benim.

Chris Jones ilerleyip, adamın cebinden çıkardığı uyuşturucu paketlerini yere attı.

—Narkotik şubedensiniz, değil mi? Dinleyin çocuklar, sizinle anlaşabiliriz...

—Carrie Fisher nerede? diye sordu Malko.

Satıcı şaşkınlıkla başını ona doğru çevirdi.

—Carrie kim? Tanımıyorum.

Chris Jones çenesine yumruğu indirince, adam iki büklüm bağırmaya başladı. Malko onu kaldırıp, duvara dayadı.

—Carrie Fisher, eski müşterilerinden biri. Bu akşam yüzü bantlıydı. Seni arıyordu. Bulabildi mi?

Pete başını salladı.

—Hayır, hayır... Sizi temin ederim, benim bir şeyden haberim yok..

Milton altın zincirlerine uzanınca Pete bağırdı.

—Tamam. Onu bu akşam gördüm... Ama nerede olduğunu bilmiyorum.

—Ona uyuşturucu sattın mı?

—Evet. Biraz. Daha fazlasını istiyordu.

Malko, Carrie Fisher'in hastaneden neden kaçtığını anlamaya başlamıştı. O yüzle yaşamak istemiyordu.

Malko, Chris Jones'un 357 Magnum'unu çıkarıp, namluyu satıcının boynuna dayadı.

—Bana onun nerede olduğunu söylemen için beş saniyen var.

Pete'nin gözleri yuvalarından uğrayacakmış gibi oldu.

—Durun... Sizi ona götüreceğim. Yakındaki bir imalathanede.

—Gidelim, dedi Malko.

Dışarı çıktıklarında, kapıdaki iriyarı adam ortadan kaybolmuştu.

Pete'nin rehberliğinde basamakları indiler. Sevişen veya esrar için çiftlerin doldurduğu, servis koridorlarını geçtiler.

Palladium'dan çıkıp 27. Sokak'a saptılar.

Pete küçük bir evin önüne gelince durdu.

—Orası. Dikkat edin, silahlılar.

Malko koridora bir göz atınca iskemlede oturan adamı farkettiler. Adam silahını dizine koymuştu.

Tabancasını kullanacak zaman bulamadan Milton'un şakağına indirdiği kabza darbesiyle kendinden geçti. Birlikte laboratuvara benzeyen bir bölmeye girdiler. Biri uyuşturucuyla ilaç kapsüllerini doldurmakla meşguldü. Masamın üzeri tüplerle doluydu. Malko kırmızı bir ampulle aydınlatılmış alçak tavanlı bir odanın kapısını açtı. Yerde şiltlerin üzerinde biri oturuyordu. Eğilip bakınca, Carrie Fisher'ı hemen tanıdı. Gözleri ve ağzı hariç bütün yüzü sarıydı. Gözleri yuvalarından uğrayacakmış gibiydi. Bir yandan da hâlâ duman çekmeye devam ediyordu. Yanına oturan Malko'yu farketmemişti.

—Carrie!

Cevap gelmedi. Malko genç kadını kendisine bakması için sarsmak zorunda kaldı. Carrie bu kez onu tanımıştı. Eliyle Malko'yu itti.

—Defol git! diye mırıldandı.

Malko aldırmadı. Onu ellerinden yakalayıp odadan çıkarmaya çalıştı. Genç kadın önce küfredip tekmeler savurarak karşı koyduysa da sonra vazgeçti. Ardından ağlamaya başladı.

Uyuşturucu etkisiyle hiç acı çekmiyor olmalıydı. Yavaş yavaş, kanlı gözlerinde merak dolu bir ifade belirdi.

—Niye geldin? Beni rahat bırak!

Malko perişan olmuştu.

—Carrie, dedi, başına gelenler çok korkunç,

fakat umutsuzluğa kapılmamalısın. Doktoru gördüm ve...

"Doktor" sözcüğü Carrie'yi yine çılgına çevirdi.

—Buradan bir yere gitmeyeceğim. Yüzümün halini gördün mü?

Malko engel olmaya zaman bulamadan yüzündeki sargıyı çekip çıkardı. Genç kadının yüzü yer yer siyah dikiş izleriyle kaplıydı. Duyduğu dehşet Malko'nun yüzüne de yansımış olmalı ki Carrie geri çekildi.

—İşte. Artık eski güzel Carrie yok. Hayatım boyunca bir maske taşımak istemiyorum...

Cebinden bir paket hap çıkarttı ve birini yutmak istedi. Malko hemen engel oldu. Bir süre uğraştıktan sonra, Malko onun ceplerindeki kileri boşaltmayı başardı. Genç kadının yanındaki uyuşturucu, on tane atı uyutmaya yeterdi. Carrie Fisher kaplan gibi saldıracak bağırıyordu.

—Bana engel olamazsın. Yenisini alırım.

Malko onu hareketsiz hale getirdi. Genç kadın ağlıyor, başını sağa sola sallayıp debeleniyordu. Bir süre birbirlerine yapışık hareketsiz kaldılar. Sonra Carrie Fisher'ın vücudu gevşedi. Direnmekten vazgeçti.

Malko, sakinleşene kadar, onu tuttu... Genç kadın birden titremeye ve hıçkırmaya başladı.

—Allahım! Niçin seni dinlemedim? Böyle olacağını nereden bilirdim?

—Kurtulacaksın, dedi Malko.

Carrie başını salladı. Yaralarının üzerinden göz yaşları süzülüyordu.

—Hayır, bugün, üzerime dikilen bakışları gördüm. Artık her şey bitti. Bir daha kimse

yüzüme bakmayacak, başta sen.

—Hayır, dedi Malko, yarın sana bunu ispatlayacağım. Fakat şimdi benimle gelmelisin.

Onu duman içinde kalmış odadan çıkardı. Carrie temiz hava yüzüne çarpınca sendeledi... Sonra Malko'nun koluna asıldı.

—Bekle, dedi, kokaine ihtiyacım var. Yoksa ayakta duramam.

—Durursun, dedi Malko. Ben yanında olacağım. .

*

**

Carrie Fisher kapıda görüldüğünde, Cipriani'nin salonuna bir ölüm sessizliği çöktü. Malko lokantaya ondan önce girdi. Onlar için en zor an buydu.

—Barın yanındaki masayı ayırdım, dedi şef garson.

Carrie Fisher robot gibi masalarına doğru ilerledi. Sabit bakışlarla yerine oturdu. Vücudunu eldiven gibi saran jarse bir elbise giymiş, beline parlak deriden kemer takmıştı. Biçimli kalçaları ve dik göğüsleri hâlâ göz alıcıydı.

Doktor sadece üç ince sargı bezi bırakmıştı, onlar da ancak dikişleri gizleyebiliyordu. Yüzünün şiş ve iltihaplı kısmı açıktaydı. Carrie az sonra Malko'nun elini sıkıca yakaladı..

—Bunu başarabileceğime asla inanmazdım, diye mırıldandı. Bir konyağa ihtiyacım var.

Garson bir Gaston de Lagrange getirdi. Carrie bardağını bir dikişte boşalttı.

Konuşmalar yeniden başlamıştı. Sadece birkaç adamın dehşet ve hayranlıkla karışık bakışları, hâlâ üzerine dikiliydi. Malko biraz rahatlamıştı. İlk raundu kazanmıştı. Zor bir

gece geçirmişlerdi. Malko şafak sökene kadar, genç kadını kollarından tutmuştu. Böylece uyuşturucu aramasına ya da Joyce'dan istemesine de engel olmuştu.

Sabah Malko onu St. Clare's Hastanesi'ne götürmeyi başarmış sonra da birlikte Cipriani'ye gelmeye ikna etmişti. Bu sayede insanlarla karşılaşmaktan duyduğu korkuyu yok etmek istiyordu.

Çabucak yemeklerini yediler. Malko rahatsız edici konulara hiç girmemişti. Chris ve Milton da belirli bir uzaklıktan onları gözlüyorlardı. Kahvelerini de içtikten sonra Beşinci Cadde'ye çıktılar. Carrie, Malko'nun koluna girip biraz yürümek istemişti.

—Göreceksin, dedi Malko, birkaç ay sonra, tekrar çalışmaya başlayacaksın.

Malko bir taksi çevirdi. Eve gelip odaya girdiklerinde Carrie karşısına geçti. Malko genç kadının sadece aralık ağzını görebiliyordu.

—Seni istiyorum, dedi Carrie.

Malko onun gergin olduğunu farkettiler. Onu kucakladığında, genç kadın vücudunu erkeğinkine bastırdı. Bir süre ayakta sallandılar, sonra yatağa düştüler. Birleştiklerinde Carrie boğuk bir sesle iç geçirdi. Uzun süre seviştiler.

—Sana aşığım, diye mırıldandı bir ara Carrie. Niçin benimle alay ettin?

—Sana yalan söyledim, dedi Malko, fakat başka türlü davranamazdım. Sonra sana karşı olan duygularımın, görevimle hiçbir ilgisi olmadığını farkettiler.

Carrie ona yapışmış bir halde, eliyle sırtını okşayarak öylece kaldı. Malko'nun büyüü bozmaya cesareti yoktu. Neyseki ona bu fırsatı

veren Carrie oldu.

—Geçen gece Leonora ile karşılaşınca, neler hissettiğimi bilemezsin. Bakışları nefret doluydu... Halbuki ona o kadar saygı duyardım ki!

—O farklı bir dünyada yaşıyor. O kadın bir katil.

—Fakat niçin bana öyle davrandı?

—Bana Samir Hassad'm adını verdiğini ve ona ihanet ettiğini sandı, diye açıkladı Malko.

Carrie Fisher sessizce hıçkırdı.

—Allahım! Seni dinlemiş olsaydım...

Malko biraz zaman geçmesini bekledi, sonra yavaşça sordu:

—Carrie, zamanla bunları unutacağını biliyorum. Fakat başka masum insanlar da senin gibi acı çekebilirler. Bunu önlememiz gerekiyor. Yardım edebilecek tek kişi de sensin.

—Nasıl?

—Yarın, New York'un bir yerinde bir suikast yapılacak. Bu işi senin verdiğin patlayıcılarla gerçekleştirecek olan kişi Leonora. Ona engel olmama yardım edecek misin?

Malko onun dudaklarının kıpırdadığını gördü.

—Evet, dedi genç kadın bir solukta.

XVI. BÖLÜM

Carrie, yüzünde kaygılı bir ifadeyle, gözlerini ona doğru kaldırdı.

—Biliyorsun, ben Leonora gibi değilim. Uzun bir hikâye bu. Kaddafi'ye aşkıttım. Kadınlara nasıl konuşulacağını iyi bilen biri. Beni pek çok şeye inandırdı. Libya'dan ayrıldığımda tam bir Kaddafi ve Libya hayranı olmuştum...

—Onunla suikast hakkında konuşmuş muydunuz?

—Hayır, hiçbir zaman. New York'a döndükten sonra, Aziz Abdullah beni telefonla aradı. Bana Lider'den haber getirdiğini söyledi. Abdullah'ı da, Tripoli'den tanıyordum. Onu görmeyi memnuniyetle kabul ettim. Bana okur okumaz yakmam gereken bir mektup verdi. Kaddafi mektubunda her an beni düşündüğüne yeminler ediyor ve benden, Aziz'in söylediklerini yapmamı istiyordu.

—Aziz ne istedi?

Carrie bir an sustu. Sonra devam etti:

—Bana gururlarıyla oynandığını, Amerika'nın Libya'yı durmadan tehdit ettiğini söyledi. Kaddafi de onları en duyarlı yerlerinden vurmak istiyordu. Hürriyet Heykeli'nden...

—Nasıl? diye sordu Malko şaşkınlıkla.

Carrie Fisher devam etti.

—Aziz kimseye zararlı olmayacak bir suikast hazırlayacaklarını ve sadece bir gözdağı vermek istediklerini söyledi. Bunun için de patlayıcıya ihtiyaçları vardı. Bu işi yapacak birini

tanıyorlardı.

—Yani Leonora'yı mı?

—Evet. Aziz devamlı izlendiği için iki konuda bana ihtiyacı olduğunu söyledi. Önce Heykel'e giriş çıkışları bilen bir adamla Leonora arasında aracılık yapacaktım. Sonra da patlayıcıyı getirecek adamla, Leonora arasında bağlantı kuracaktım.

—O ilk adam Henry Pickford muydu?

—Evet.

—Onu nereden tanıyorsun?

—Babamla çalışmıştı. Bana adını Aziz verdi. Bir gün, onu evime davet ettim ve Leonora ile tanıştırdım. Daha önceden onu hiç görmemiştim.

Malko büyülenmişti. Garrie'nin anlattıkları, sonunda operasyonun amacını ve genç kadının bu oyundaki rolünü açıklıyordu.

—Henry Pickford'un Aziz'in adamları tarafından öldürüldüğünü biliyor musun?

Carrie gözlerini açtı.

—Öldürüldü mü? Fakat niçin?

—Konuşmaması için. İnge Klein de Samir Hassad'ı öldürdü. Bence bu kadar masum bir suikast için, fazlasıyla kayıp verildi. Tabii seni katmazsak.

Carrie başını eğdi?

—Biliyorum, çok aptalca davrandım, dedi.

Geriye en önemli soru kalıyordu.

—İnge Klein'in adresini biliyor musun?

—Hayır, sadece bir telefon kulübesinin numarası var. Orayı sadece belirli saatlerde aramam söylenmişti.

—Numarayı bana ver.

Carrie çantasını açıp, küçük bir kağıt

çıkardı.

—İşte, dedi, 6648438.

Malko numarayı yazıp, giyinmeye koyuldu, İnge Klein'in kulübeye gelmesi ufak bir olasılıktı, fakat yine de şanslarını denemeye değerdi. Arabayı arayıp, Milton'a numarayı verdi ve FBI'a kulübenin gözaltında tutulmasını bildirmesini istedi. Sonra Carrie Fisher'a döndü.

—Giyin. Seni Westbury'e yerleştireceğiz. Şirket'in koruması altında olacaksınız.

Aşağı inip, taksi plakalı arabalarına bindiler. Carrie, gorilleri tanıyınca, bayılacak gibi oldu.

Malko hiç duraksamadı.

—Seni onlar koruyacak. Dediklerini yaparsan emniyette olursun.

Arabaya binince genç kadının elini tuttu ve yol boyunca bırakmadı.

*

**

—Hemen Hürriyet Heykeli'ni aratacağım, dedi Charles Lawry.

Malko, telefonu kapatır kapatmaz, New York Liman İdaresi güvenlik sorumlusu Leon Storman'ı aradı ve öğrendiklerini anlattı: Adam çok şaşırılmıştı.

—Hürriyet Heykeli mi? Fakat orası bize bağlı değil ki? Ne demek istediğinizi anlamıyorum...

Malko biraz daha üsteledi, fakat hiçbir sonuç alamadı.

Bunun üzerine CIA'nın, daha önce kendisiyle çalışmış olan bir patlayıcı uzmanını aradı ve ona durumu anlattı.

—Heykelin başını uçurmak için çok daha

fazla patlayıcı gerekir, dedi. En az yüz kilo kadar.

Malko, ne düşüneceğini bilmez bir halde telefonu kapattı. Carrie Fisher'ın yalan söylemediğinden emindi. Kesin bir fikir sahibi olmak için, CIA'nın yapacağı araştırmanın sonucunu beklemeye karar verdi.

Akşama doğru, odasının telefonu çaldı. Arayan Charles Lawry'di.

—Yaptığımız araştırmadan kızın doğruyu söylemediği anlaşılıyor. FBI heykeli karış karış aradı. Patlayıcının yerleştirilmesi gereken yere ulaşmaları olanaksız. Üstelik heykelin bulunduğu Staten Adası'na gidişler de kontrol altında.

—Bütün olasılıkları incelediniz mi?

—Hepsini.

Sessizlik uzuyordu. Malko işe yarar bir şey bulmaya çalışıyordu.

—Bu da, işin başından beri, Carrie Fisher'a yalan söylediklerini gösteriyor. Onun böyle kanlı bir suikaste katılmayı kabul etmeyeceğini düşünmüş olmalılar.

—Olabilir, diye kabul etti Amerikalı. Önümüzde sadece birkaç saat var ve hâlâ başladığımız yerdeyiz. Inge Klein'i yakalamalıyız.

—Artık ortada görünmeyecektir, dedi Malko. Telefon kulübesinin gözlenmesi tek şansımız...

Fakat bu söylediğine kendisinin inanması bile zordu.

*

**

Malko, Carrie Fisher'ın dinlendiği dairenin kapısını vurdu.

—Uyuyor, dedi Chris Jones.

—Uyandırmamız gerekiyor.

Malko'nun içeri girdiğini duyunca, Carrie gözlerini açtı.

—Carrie, dedi Malko, büyük bir sorunumuz var. Anlaşılan dostların sana suikastin düzenleneceği yer konusunda gerçeği söylememişler. Asıl hedefleri çok daha fazla kan dökülecek bir yer olmalı.

—Korkunç bir şey bu, dedi Carrie. Ne yapabiliriz?

Inge Klein'in dışında, gerçeği bilen tek kişi Aziz Abdullah'dı. Fakat adamın diplomatik dokunulmazlığı vardı. Malko'nun birden aklına bir fikir geldi.

—Aziz Abdullah'a bir mektup göndermeni istiyorum.

—Peki ona ne diyeceğim?

—Hastaneden kaçtığını, arkadaşlarının evine sığındığını, onu hemen görmek istediğini, aksi halde yaptıklarını FBI'a anlatacağını.

—Hangi adresi vereceğim?

—46 E 76. Sokak. İkinci kat.

Burası CIA'nın gizli sığınağıydı.

—Gelir mi dersin? diye sordu Carrie Fisher.

—Bilmiyorum, dedi Malko. Fakat bu onu harekete geçirmek için tek şansımız. Bildiklerini polise anlatman işlerine gelmez. Bu yüzden seni susturmak isteyeceklerdir.

Genç kadın, hiç cevap vermeden dudaklarını ısırды. Bütün hayalleri yıkılmak üzereydi.

Malko'nun getirdiği kağıda yazmaya başladı. O sırada Malko da Chris'i arayıp izleyecekleri yolu açıkladı.

—Bu mesaj yerine ulaşır ulaşmaz, Libya

Evi'ndeki Türk arkadaşınızla ilişki kurun. Abdullah'ın Carrie'nin mesajına nasıl bir tepki göstereceğini bilmemiz gerekiyor.

*
**

Malko masmavi gökyüzüne baktı. 4 Temmuz güzel bir gün olacağına benziyordu. Sabahdan beri içini bir sıkıntı kaplamıştı. Her an, sanki bir yerlerden patlama olacaktı gibi geliyordu. Broadway boyunca yürüyen insanlar, kendilerini tehdit eden tehlikenin varlığından habersizdiler.

Yalnızca New York polisi ve FBI her an tetikteydi, fakat onların da, olacakları bilmeleri bir yarar sağlamıyordu.

Hürriyet Heykeli'ne gelince, Oraya on gram patlayıcı sokmak bile olanaksızdı. Malko Chef Chan lokantasının kapısını iterken kalbi deli gibi çarpıyordu. Carrie Fisher'ın mektubu dün gece yerine ulaşmıştı. Ve Tamkay adındaki genç Türk, evinde onu ziyarete giden Chris'e elinden geleni yapacağına söz vermişti. Malko kendine bir Smirnoff söyledi. Chris viskiyi tercih etmişti.

Yirmi dakika sonra Türk koruyucu içeri girdi. Sinirli ve heyecanlı bir hali vardı.

—Bir şey öğrenebildiniz mi? diye sordu Malko.

Adam başını salladı ve alçak sesle bildiklerini anlattı.

—Evet. Aziz Abdullah birazdan çıkacak. Misyon şefinin Mercedes'inin bagajına gizlenecek.

—Nereye gidiyorlar?

—Misyon şefi alışveriş yapacak. Arabasını otoparkta bırakacak. Aziz içeriden bagajı açıp

çıkabilecek. Arkadaşından önce dönecek ve aynı şekilde Libya Evi'ne geri dönecekler. Aynı yöntemi daha önce de kullanmışlardı.

—Güzel, dedi Chris Jones, fakat adamın bagajda olduğunu nereden anlayacaksınız?

Türk kurnazca güldü.

—Görev yerinden, her şeyi kamerayla görebiliyorum. Mercedes garajdan çıkarken bir sigara yakıp işaret veririm.

—Çok iyi, dedi Chris Jones rahatlatarak, sen oraya dön, gerisiyle biz ilgileniriz...

Genç adam lokantadan çıkınca, Chris Malko'ya döndü.

—Onu konuşurmak için bir fikrim var. Alphabet City'de, birlikte çene çalabileceğimiz bir yer biliyorum.

Planını Malko'ya anlattı. Chris'in düşüncesi Malko'ya da akla yakın görünmüştü. Bu son şanslarıydı. İçinden bir ses, Aziz Abdullah'ın Carrie'yi susturmadan, operasyonu başlatacağını söylüyordu.

XVII. BÖLÜM

Beyaz Mercedes, Libya Evi'nin yeraltındaki otoparkından yavaşça çıktı ve ikinci Cadde'ye döndü. Hemen arkasında da Chris Jones'un kullandığı taksi vardı. Milton Brabeck, Westbury'de, Carrie Fisher'in yanında kalmıştı.

İki araç peşpeşe batıya 42. Sokak'a döndü. Broadway'e gelmeden, Mercedes bir otoparka girdi. Taksi de biraz ileride durdu.

Birkaç dakika sonra, misyon şefinin yürüyerek uzaklaştığını gördüler. FBI ajanları da dikkatle adamı izlemeye koyuldular. Chris Jones motoru susturdu ve Malko ile birlikte garaja girdi. Görevli asansöre bir başka arabayı yüklemekle meşguldü. Chris Mercedes'in direksiyonuna geçti, Malko da yanına yerleşti. Anahtarlar arabanın üzerindeydi. Goril anahtarları alıp bagajı kilitledi, sonra tekrar direksiyona geçip hareket etti.

Yirmi dakika sonra, Alphabet City'deki ilk bloklara ulaşmışlardı. Burası New York'un en tehlikeli yerlerinden biriydi. Şehrin bütün serserileri bu mahallede toplanmışlardı. Chris 11. Sokak'ın köşesinde durdu. Duvardaki tabelada "Araba Yıkama—5 dolar" yazıyordu

—İşte orası, dedi Chris. Siz bekleyin, ben gidip arkadaşımı göreyim.

Malko onun kapıdaki camlı bekçi kulübesine girdiğini gördü. Az sonra iriyarı, kel kafalı bir adamla birlikte dışarı çıktılar. Adam ağzının kenarına bir puro yerleştirmişti. Chris'in sırtına bir şaplak indirip tekrar, kulübesine girdi. Chris

—Oldu. Bizi makineye sokup, yarım saatliğine durduracak. Rahat konuşabiliriz.

Mercedes'in direksiyonuna geçip, otomatik araba yıkama makinesine girdi. Az sonra silindir şeklindeki fırçalar dönmeye ve sabunlu sular arabanın her yanını kaplamaya başladı. Araba ilerleyip kurutma tüneline durdu. Arkalarında sabunlu sular fişkırmaya devam ediyor, fakat kauçuk kapaklar dışarıdan farkedilmelerini önlüyordu.

—Haydi, dedi Chris.

*

**

Aziz Abdullah bir an dışarıya kulak kabarttı. Mercedes'in garaja geldikten hemen sonra tekrar hareket etmesi, onu kuşkulandırmıştı. İlk kırmızı ışıktaki bagaj kapağını açmaya çalışmış, fakat başaramamıştı. Korkudan ter içinde kalmış bir halde, sesleri dinlemeye başlamıştı.

Acaba ne olmuştu?

Birden bagajın kilidinde bir anahtar döndü. Kapak aralandığında gözüne ilk çarpan şey nemli bir duvar oldu. Aziz Abdullah az sonra nerede olduğunu anladı. İyiden iyiye tedirginleşerek, üzerine çeki düzen vermeye çalıştı. O sırada görünmeyen bir el kapağı tamamen kaldırarak, sert bir şeyi boynuna dayadı. Hemen ardından İngilizce bir ses duyuldu.

—Kıpırdama Aziz, yoksa beynini dağıtırım.

Göz ucuyla bakınca, gri yüzlü, buz gibi bakışlı kendi boyunda birini farkettiler. Adam sol eliyle onu bagajdan çıkardı, yüzünü arabaya döndürerek üzerini aradı ve sakladığı otomatik tabancayla bıçağı çıkardı. Libyalı

olanları anlamaya çalışıyordu. Bu FBI'nin yöntemine hiç uymuyordu.

—Ben bir diplomatım, dedi. Ne...

Chris Jones onu bir hamlede döndürüp, silahının namlusuyla burun kemiğine vurdu. Aziz Abdullah acıyla bağırarak, diz çöktü.

Chris bu kez tabancanın kabzasıyla aym yere vurarak adamın burun kemiğini kırmayı başardı.

—Bu kadar yeter! dedi Malko.

Aziz Abdullah elleri yüzünde kıvranıyordu. Chris Jones onu yakasından kavrayıp kaldırdı ve Mercedes'in kaportasına dayadı.

—Buradan canlı çıkmak istiyorsan, konuşmak zorundasın.

Mendiliyle burnundan boşalan kanı durdurmaya çalışan diplomat, korkulu gözlerle Malko'ya baktı.

—Bay Abdullah, dedi Malko, zaman kaybetmeyelim. Aslında şiddetten nefret ederim fakat sizin çok kötü sonuçlar doğuracak bir suikast hazırladığınızı biliyorum! Nasser Planı. Eylem gününün bugün olduğunu da biliyorum: Planın ne olduğunu da siz söyleyeceksiniz.

—Bir şey bilmiyorum, diye mırıldandı Aziz Abdullah.

Chris Jones tehditkâr bir tavır takınınca, Libyalı geri çekildi.

—Yalan söylemeyin, dedi Malko. Bu hepimiz için daha iyi olur...

Suyun gürültüsünden yüksek sesle konuşmak zorundaydılar.

—Sizi Birleşmiş Milletler'e şikâyet edeceğim, diye homurdandı Libyalı, Sizler katilsiniz.

Chris kemerindeki otomatik tabancayı

çıkardı ve Libyalı'nın burnuna dayadı.

—Pekâlâ, dedi sahte bir nezaketle. Görüyorum ki, söyleyecek bir şeyin yok. Gel öyleyse.

Onu açık bagaja doğru itip dengesini bozdu. Libyalı'nın yüz hatları çarpılmış, korkudan dişleri birbirine vuruyordu. Chris Jones kolunu gererek tabancasının namlusunu, Aziz Abdullah'ın kulağına dayadı.

—Arkadaşın Hassad'a selam söylersin, dedi!

Arap başını çevirince, Chris'in acımasız bakışlarıyla karşılaştı ve ağlamaklı bir sesle:

—Konuşursam beni öldürürler... dedi.

—Kim? diye sordu Malko.

—Tripoli'deki politik büro görevlileri.

—Ya ben? Ben sana farklı bir şey mi yapacağım sanıyorsun? diye homurdandı Chris.

Chris var gücüyle Abdullah'ın çenesine bir yumruk geçirdi. Libyalı'nın acıyla bağırarak için ağzını açmasından faydalanarak, namluyu boğazına kadar soktu. Abdullah'ın gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi açılmıştı. Başını geriye götürerek, ağzındaki silahtan kurtulmaya çalışıyordu. Sonunda kendini kurtarmayı başardı ve çılgın gibi öne atıldı.

—Durun, beni öldürmeyin, her şeyi anlatacağım.

—Operasyon kaçta gerçekleşecek?

—Altıda, dedi Libyalı zayıf bir sesle.

Bu da beş saatleri daha var demekti. Malko rahat bir nefes aldı.

—Ya Inge Klein? Onun nerede oturduğunu biliyor musunuz?

—Hayır.

—Doğru değil, dedi Malko, onunla devamlı haberleşiyordunuz.

Libyalı hemen cevap veremedi. Burnundan kan boşanmıştı.

—Bana nerede kaldığını hiç söylemedi, dedi Aziz Abdullah. Belirli telefon kulübelerini kullanarak haber leşiyorduk. Numaraları ikimizde var. O beni aramak istediği zaman, Birleşmiş Milletler'deki dolabımda Wall Street Gazetesi'nin bir nüshasını bulurdum. Böylece onu hangi numarada ve hangi saatlerde bulacağımı anlardım. Her gün için ayrı bir kulübe saptamıştık. Ayrıca belirli saatlerde kullanabileceğimiz yedek bir numara daha vardı.

—Hangisi?

—Yine bir telefon kulübesine ait, dedi Aziz Abdullah. 6648438.

Bu Carrie Fisher'ın verdiği numaraydı

—Peki siz onu aramak istediğinizde ne yapıyordunuz, diye sordu Malko.

—Wall Street Gazetesi'ni, bir Doğu Alman diplomatın dolabına koyuyordum. Ama artık onunla görüşmem gerekmiyor, diye ekledi.

—Kim bu diplomat?

—Kurt Furscher.

Chris Jones araya girdi.

—Sadece on dakikamız kaldı.

Malko Libyalı'ya baktı. Öldürülme korkusu her şeyi itiraf etmesine yetmişti. Fakat şimdiye kadar açıkladıkları hep önemsiz bilgilerdi. Asıl konu henüz aydınlanmamıştı.

—Operasyonun hedefi nedir? diye ısrar etti Malko.

—Bilmiyorum, diye kekeledi Aziz Abdullah.

Chris Jones bıkkınlıkla iç geçirdi.

—İzin verin, bu salağın beynini dağıtayım.

Libyalı geri çekilerek yalvarmaya başladı.

—Hayır, her şeyi söyleyeceğim.

Malko nefesini tuttu.

—Hürriyet Heykeli, diye söze başladı Aziz Abdullah.

Fakat lafını bitirmeye zaman bulamadan, Chris'in tabancası arka arkaya zaten kırılmış olan burnuna inmeye başladı. Her darbeye, Aziz Abdullah biraz daha çöküyordu. Üçüncü vuruşta, yerde iki büklüm olmuş bir halde kıvranıyordu.

—Path! diye bağırıldı. Path'i havaya uçuracak.

Malko bir an kulaklarına inanamadı. Chris de durmuştu. Libyalı'nın yüzü kan içindeydi.

—İnge patlayıcıları Path'e yerleştirecek, diye tekrar etti Abdullah.

—Tüneli havaya uçurmak için mi? diye sordu Malko.

—Evet.

—Yeteri kadar patlayıcı var mı?

—Evet, öyle görünüyor. Hesaplan Doğu Almanlar yaptı.

Malko dehşetten buz kesilmişti. Hudson'ın altındaki Path Tüneli'ni havaya uçurmak New York'un bütün metro sistemini altüst etmek demekti... Böyle bir bayram günüride korkunç bir felaketti bu.

—İnge Klein nerede şimdi? Malko onu ayağa kaldırmıştı. Diplomat'ın üstü başı kan içinde kalmıştı.

—Şimdi nerede bilmiyorum, fakat saat tam altıda Dünya Ticaret Merkezi'nde, bir telefon kulübesinin yanında olacak. Path'in yürüyen merdivenlerinin yukarısında.

—Niçin?

—Ona Tripoli'nin istekleri doğrultusunda bir karşı emir verip vermeyeceğimi öğrenmek için.

—O kulübenin numarası nerede?

—Burada!

Cebinden bir kağıt parçası çıkardı. Chris Jones mosmor olmuştu.

—Ona karşı emri vereceksin, ama bizim isteklerimiz doğrultusunda, dedi.

Libyalı'ya tabancasının namlusuyla bir kez daha vurdu. Aziz Abdullah korkunç bir bağırta kopartarak, acının etkisiyle kendini Malko'dan kurtardı ve kaçmaya başladı.

Chris Jones silahını doğrultup bağırıldı.

—Dur!

Ateş etmeye zaman bulamadı. Aziz Abdullah bir yağ birikintisine basarak, dengesini kaybedip aşağı düştü ve yerde hareketsiz kaldı.

Chris aceleyle ona yetişip, yanına çömeldi. Eliyle adamın başını yokladı, sonra Malko'ya döndü.

—Boynu kırılmış, dedi.

Aziz Abdullah kaçmaya çalışırken arabaların üzerinde yürüdüğü çelik raylara çarpmıştı.

Goril cesedi bagaja yüklerken, Malko da Mercedes'e bindi. Artık Nasser planının ne olduğunu biliyordu ve büyük bir olasılıkla önleyebilecekti.

Chris direksiyondaki yerini aldı, az sonra da araba yıkama makinesi tekrar çalışmaya başladı. İriyarı bekçi onları ağzı kulaklarına varan bir gülümsemeyle karşıladı.

—Arıza yüzünden sizden ücret almayacağım. Umarım fazla sıkılmamışsınızdır.

Son hızla Alphabet City'den ayrıldılar. 42. Sokak'a gelince Chris arabayı garajın on metre ötesine park etti. Dikkatle direksiyonu temizleyip, dışarı çıktı. Taksi hâlâ bıraktıkları yerde duruyordu.

—Eve gidelim, dedi Malko. Hemen Langley'le konuşmam gerekiyor.

Kafasında hâlâ cevap bulamadığı bazı sorular vardı. Saatine baktı. Operasyonun gerçekleşmesine dört saat on dakika kalmıştı.

XVIII. BÖLÜM

—Bir saate kadar Dünya Ticaret Merkezi'nde her türlü güvenlik önlemi alınacak. FBI şefi garanti verdi. Tam bir gizlilik içinde hareket edilecek, fakat aşağı yukarı yüz görevli, olay yerinde bulunacak. Şimdilik elimizden gelen bu kadar. 4 Temmuz olduğu için pek çok kişi tatile çıktı.

—Bu da bize biraz zaman kazandırıyor, dedi Malko. Aziz Abdullah'ın doğruyu söylediğine eminim. Sözüünü ettiği telef on kulübesi kolaylıkla gözaltında tutulabilir. İnge Klein'i yakalayabiliriz.

Amerikalı, telefonun öbür ucunda, hafifçe iç geçirdi.

—Onu daha önce bulabilseydik, daha rahat olabilirdim...

Malko daaynıduygular içindeydi...

—İnge Klein'in Carrie Fisher'a verdiği numarayla Aziz Abdullah'a verdiği numara aynı. Kadının o telefon kulübesinin yakınlarında oturması kuvvetli bir olasılık. Polis o civardaki bütün evleri tek tek arayacak. Belki bu sayede ona ulaşabiliriz...

—Güzel. Siz de bu arada tünelle ilgili bilgi edinmeye çalışın, dedi Lawry. New York'taki büromuza, bir uzman göndermeleri için talimat verdim.

—Milton da Leon Storman'ı aramaya gitti, dedi Malko.

*

**

Milton Brabeck, Malko'nun odasına rüzgar gibi girdi.

—Storman iki numaralı hatta dedi.

Malko hemen ahizeyi kaldırdı. Storman, New Jersey'deki kızının evinde bulunmuştu.

—Bay Storman, dedi Malko, Henry Pickford, Path Tüneli'nin planlarını ele geçirebilir miydi?

—Tabii, dedi Storman, bu da işinin bir parçasıydı. Niçin?

—Libyalılar'ın hedefinin orası olduğuna dair sinyal aldık. Bana Path hakkında tam bir bilgi verebilir misiniz?

—Orası New York'un en küçük metrosudur. Beni görmeye gelirken oradan geçtiniz. Ana hattı Dünya Ticaret Merkezi ile Newark arasındadır. Hoboken'de bir kavşak vardır. Ayrıca Hudson'un altında kesişen tek yönlü iki tünel yer alır.

—O tünellerin bir özelliği var mı? diye sordu Malko.

—Özellik mi? diye düşündü Storman. Hayır, eskiliklerinden başka hiçbir özellikleri yok. 19. yüzyılda yapılmışlar.

—Hudson Nehri'nin yatağından ne kadar derinde?

—Aşağı yukarı yirmi metre.

—Yirmi kiloluk patlayıcı, tüneli havaya uçurabilir mi?

—Bilmiyorum. Sanmam, dedi Leon Storman korkuyla.

—Bize tünellerin planlarını gösterebilir misiniz? Hemen geliyoruz.

*

**

—Chris üçüncü hatta, dedi Milton Brabeck. Malko kalbi çarparak, üçüncü hatta geçti.

—Kadını tanıyan bir bakkal bulduk, dedi Chris, Jones nefes nefese. Çabuk gelin. Amsterdam ile 77. Sokak'ın köşesinde.

Malko telefonu kapattı. Storman bürosuna dönene kadar yarım saati vardı.

—Milton, dedi, beni 77. Sokak'a bırakıp, Storman'a gidin. Ben sonra size yetişirim.

*

**

76. ve 82. Sokaklar arasındaki mahalle polis kaynıyordu. Malko, 77. Sokak'ın köşesinde, Portorikolu bir bakkalın önünde, Chris Jones ile buluştu. FBI'in dört adamı, sorularını istemeyerek cevaplayan, iriyarı bir kadının çevresini sarmıştı.

—Sizi bekliyorduk, dedi Chris Jones. 254 numarada oturuyor galiba, yeşil arabanın arkasındaki binada.

Bu dört katlı, küçük bir apartmandı. Bütün grup, binanın dış merdivenlerine yaklaştı. Sokak her iki yandan tutulmuştu, apartmanın arka tarafı da kontrol altındaydı.

Chris merdivenlerde esrar içen gençlere, İnge Klein'in fotoğrafını gösterdi.

—Bu kadını tanıyor musunuz?

Zorlukla fotoğrafa bakıp, belli belirsiz bir "hayır" dedikten sonra, çil yavrusu gibi dağıldılar. Malko kilitlenmiş dış kapıya ve posta kutularına baktı. Biri dışında, hepsinin üzerinde isim vardı.

—Kapıyı zorlamalıyız, dedi Chris.

FBI'in çilingiri kapının kilidini açtı. Chris ve Malko, peşlerindeki üç FBI ajanıyla birlikte

içeri girdiler. Binanın içini pis bir koku sarmıştı. Giriş katını kontrol edip birinci kata tırmanmaya başladılar.

Kapılardan birinin üzerinde isim yoktu. Malko zili çaldı fakat cevap veren olmadı. FBI görevlisi o kilidi de açtı. Burası boş bir stüdyo idi. İkinci kata yöneldiler. Orada da isimsiz bir kapı vardı.

FBI görevlisi kilidi açtıktan sonra, Malko kapıyı araladı. Az sonra kırılan cam sesi ve kuru bir gürültü duyuldu.

—Geri çekilin! diye bağırdı.

Herkes sahanlığa doğru kaçtı. Tam merdivene ulaşmışlardı ki kulakları sağır edici bir patlamayla birlikte, kapı dağılarak, bir toz bulutu içinde karşı duvara çarptı.

Malko ile Chris aynı anda fırlayıp açılan oyuktan içeri daldılar. Toz bulutu dağıldığında çok az eşya bulunan bir stüdyo ile karşılaştılar.

Malko eğilip, yerdeki cam kırıklarını topladı.

—Eski bir numara! dedi. Kristal bardak içine, bir el bombası yerleştirmiş. Bardağın kırılıp bombanın patlaması için, kapıyı itmek yeterliydi.

Sonunda İnge Klein'in sığınağını bulmuşlardı, fakat içeride kimse yoktu.

**

Malko dairede bir sürü takma saç, takma bıyık ve sakal, ayrıca birçok erkek giysileri ve profesyonel makyaj malzemeleri buldu. İnge Klein zamanını kılık değiştirmekle geçirmiş olmalıydı. Bu da aramaların neden hep boşa gittiğini açıklıyordu.

İçeride ayrıca üç tane tabanca, şarjörler, içinde dört bin dolar olan bir zarf ve boş bir Alman pasaportu vardı.

Bütün bunlar Inge Klein'm nerede olduğunu açıklamıyordu.

—Carrie Fisher'ın getirdiği patlayıcı burada değil, dedi Malko.

Bu da kadının Dünya Ticaret Merkezi'ne gitmeden önce eve uğramayacağı anlamına geliyordu.

Malko ve Chris, ajanları orada bırakarak, aşağı indiler. Dışarıda bir FBI arabası, onları Journal Meydam'na bırakacak helikoptere götürmek için bekliyordu.

Malko telaşla saatine baktı. Kaderle randevuya iki saat elli beş dakika kalmıştı.

*

**

Yıkma konusunda uzman bir görevli, Dünya Ticaret Merkezi'ni New Jersey'e bağlayan iki tünelin planı üzerine eğilmiş, tonozların eğimini, yıkılma durumlarını ve Hudson Nehri ile aralarındaki toprak tabakasının kalınlığını inceliyordu.

—Bu tavanı çökertmek çok basit, dedi sonunda.

—Ne kadar patlayıcı gerekir? diye sordu Malko.

—Bu plana bakılacak olursa on ile kırk kilo arasında.

—Yani bu kadar az miktarda patlayıcı ile bile tünelin tavanını yıkıp Hudson'un sularının içeriye dolmasını sağlamak mümkün mü?

—Sanıyorum. Tabii, bunlar sadece teorik hesaplar, fakat tavanın direnme gücü çok zayıf

Tamamen çökmesi için tek bir kirişin zarar görmesi yeterli.

»

*

—Path çok mu kalabalık olur?

—Her gün binlerce insan, her iki yönden de bu hattı kullanır.

—Dünya Ticaret Merkezi'ne gitmek için Path'den geçelim, diye teklif etti Malko.

Birlikte Journal Meydam'na indiler. Ticaret Merkezi'ne giden metronun ilk vagonuna bindiler. Az sonra yol yeraltına doğru indi. Hudson'dan önceki son istasyona geldiklerinde yerin otuz metre altındaydılar.

Nehrin altında tünel son derece dardı ve sadece vagonların geçebileceği kadar yer vardı. Ne üstte, ne de yanlarda, fazladan bir açıklık yoktu.

—Kimse tünele yürüyerek giremez mi? diye sordu Malko.

—Teorik olarak, perondan demiryoluna inilebilir, dedi Storman. Fakat her an trenlerden birinin altında ezilebilirsin.iz.

—O halde, tünelin ortasına gelebilmek için, trenlerden birine binip onu durmaya zorlamak gerekir.

—Bu ancak alarm sinyalinin kullanarak mümkün. O zaman kırmızı ışıklar trafiği durdurur.

Malko yukarı çıkan merdivenleri tırmandı ve az sonra Dünya Ticaret Merkezi'nin zemin katına çıkan yürüyen merdivenlerle karşılaştı.

Tatil günü olmasına rağmen, etraf çok kalabalıktı. Turistler ve Hürriyet Heykeli'ni görmeye gelen meraklılar her yanı doldurmuştu

Malko çevresine şöyle bir göz atınca, üzerinde "BRT Uptown" yazılı bir tabela

farketti..

—Buradan geçen başka hat var mı? diye sordu.

—Tabii, dedi Storman, BRT ve IRT.

—Path Tüneli ile aynı seviyedeler mi?

—Evet, yalnız girişler aynı yerden değil.

—Tüneller arasında bağlantı var mı? diye ısrar etti Malko.

—Evet, ama halka yasaktır.

Malko Libyalılar'ın neden başka bir tünele değil de, Path'i sabote etmek istediklerini anlamaya başlıyordu.

Eğer İnge Klein görevini başarıp Path'i havaya uçurabilirse Hudson Nehri'nin suları New York'daki yedi metro sistemine bağlı bütün yeraltı ağını kaplayacak ve böylece binlerce insan hayatını kaybedecekti.

Hudson'un Atlantik Okyanusu'na karışmasıyla o güne kadar görülmemiş korkunç bir katliam gerçekleşmiş olacaktı. Böyle bir planı gerçekleştirebilmek için şeytanca bir zekâ gerekliydi. Oysa zavallı Carrie Fisher sadece Hürriyet Heykeli'nin birkaç parçasının kopacağını sanıyordu.

Leon Storman, Malko'ya yaklaştı.

—Yoksa siz gerçekten.

—Evet, dedi Malko. Path'de bir suikast yapmaya hazırlanıyorlar.

Storman perişan bir halde ona baktı.

—Tünelin havaya uçurulacağını mı söylemek istiyorsunuz?

Sesi duyduğu korkunun etkisiyle boğuklaşmıştı.

—Böyle düşünmemiş için yeterli sebep var.

—Aman Allahım! Hemen ulaşımı durdurmalıyız.

—Hayır, dedi Malko. Suikastın ne zaman gerçekleştirileceğini, biliyoruz. Bu işle görevlendirilen kişiyi ve suikastten önce uğraması gereken yeri de şu anda gözaltında tutuyoruz. Eğer onu kuşkulandırırsak sadece harekâtı ertelemekle yetinir ama sonunda yine bildiğini okur. Bizse Path'i yirmi dört saat aralıksız koruyamayız.

—Peki bunu nasıl yapacaksınız? diye sordu Storman çevredeki kalabalığı göstererek.

—Bazı ipuçları elde ettik, dedi Malko. Buna göre suikastin bugün saat altıda gerçekleşeceğini biliyoruz.

—Path'in en kalabalık olduğu saat bu, dedi Storman.

Malko olabilecek felaketi hayal etti. Path'i istila eden sular ve fare gibi boğulan insanlar...

—Soğukkanlı olmalıyız dedi Malko. Şu anda bir sürü FBI ajanı alarm durumunda. Hepsinde İnge Klein'in fotoğrafı var. Saptamış olduğumuz bir telefon kulübesine uğrayacağını da kesin olarak öğrendik.

—Hangisine?

—İşte şuna, dedi Malko merdivenin yukarısındaki çiçekçinin yanındaki kulübeyi göstererek.

Kulübe şimdilik boştu.

Birden Malko'nun aklından korkunç bir düşünce geçti. Ya İnge Klein emirleri dinlemezse? Her yanını buz gibi ter kapladı... Chris Jones'un telsizi sinyal veriyordu. FBI sorumlusu adamlarının yerlerine yerleştirildiklerini

bildirdi.

—Mükemmel, dedi Malko.

FBI, savunma planının ilk aşamasını oluşturuyordu. Asıl güvendiği nokta İnge Klein'in büyük bir ihtimalle uğrayacağı telefon kulübesiydi.

İnge Klein'in onu göremeyeceği bir gözetleme yeri aradı. Sonunda tünelin çıkış merdivenlerinin karşısındaki Chose Monhattan'ın girişinde karar kıldı.

—Ayrılalım, dedi Storman'a. Siz büronuza dönün ki görüşmek istediğimizde sizi bulabilelim. Tavsiyelerinize ihtiyacımız olabilir.

Malko kalbi sıkışarak, onun uzaklaşmasını seyretti. SonraChrisJones'adöndü

—Patlayıcıları etkisiz hale getirecek birini buldunuz mu? diye sordu.

—Evet, Vista'nın salonunda bekliyorlar. Şehrin en iyilerini getirttim.

Artık geriye dua etmekten başka bir şey kalmıyordu.

**

Saat altıya beş vardı! Malko kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi bir hisse kapılmıştı. Chase'in girişinde, telefon kulübesinden otuz metre uzaktaydı. Fakat Path Corner'a akan kalabalık bölgeyi tam olarak kontrol altında tutmasını engelliyordu. Malko bütün dikkatini telefon kulübesinde toplamıştı. Pek çok kişi telefon etmeye gelmişti, fakat hiçbiri kılık değiştirmiş olsa bile İnge Klein olamazdı. İçinde korkunç bir sıkıntıyla, tekrar telefon kulübesine baktı.

Randevu saati geçmek üzereydi. Alman kadın, çoktan gelmiş olmalıydı.

Bir an yine dikkat kesildi. Adamın bin telefon etmek için kulübeye girmişti. Kırk yaşlarında elinde bir çantası olan, iyi giyimli biriydi. Aynı anda telsizden bir ses duyuldu. Arayan Chris Jones'du.

—FBI az önce Vista'nımı karşısındaki otoparka bir Doğu Alman diplomatının arabasını bıraktığını söyledi. Dünya Ticaret Merkezi'ne girmiş.

Malko'nun kalbi çarpmaya başladı.

—Nasıl biriymiş?

—İriyari uzun boylu ve seyrek saçlı. Yeşil bir takım giymiş, elinde de bordo rengi çanta varmış.

Bu telefon etmeye gelen adamdı!

Bu bir rastlantı olamazdı. Adam hâlâ kulübedeydi. Bir ara eğilip, çantasından kahverengi, büyük bir zarf çıkardı.

Zarfı kulübedeki rafa bırakarak, konuşmaya devam etti. Sonra ahizeyi yerine koydu ve çantasını kapatıp çevreye göz attıktan sonra kalabalığın arasında uzaklaştı.

Kahverengi zarf kulübede kalmıştı.

Malko sevinçten çıldıracak gibiydi. Fakat neşesi fazla uzun sürmedi. Birkaç saniye geçmişti ki, kulübeye bir başkası girdi. Malko sadece sırtını görebildiği için bunun kadın mı yoksa erkek mi olduğunu anlayamamıştı. Üzerinde pantolon ve uzun bir ceket vardı.

Telefon kulübesindeki kişi az sonra elinde zarfla birlikte döndü.

Bu bir kadındı. Gözlük takmıştı. Saçları kızılımsı sarıydı. Ceketinin yakasına bir demet çiçek iliştiirmişti. Zarfı çantasına yerleştirip, yürüyen merdivenlere doğru yöneldi.

XIX. BÖLÜM

İnge Klein, kalabalık arasında gözden kaybolmak üzereydi. Malko onu kaybetmemek için, saklandığı yerden fırladı.

Patlayıcıların Alman teröristin yanında olmadığını kesindi. İki olasılık vardı ya yerlerine yerleştirilmişlerdi, ya da suç ortakları bir yerde kadını bekliyorlardı.

—İnge Klein Path'e doğru iniyor, dedi telsizin öbür ucundakiler. Şimdilik yakalamaya çalışmayın.

Diğerlerine genç kadınla ilgili ayrıntılı bilgi verdi. İnge Klein perona ineceğine oradaki kafeteryalardan birine oturmuştu. Malko bir gazetecinin arkasına saklanıp, onu gözlemeye koyuldu. Genç kadın bir kahve ısmarlayıp, kulübeden aldığı zarfı açtı.

Chris Jones da Malko'nun yanına gelmişti.

—Ne yapıyor? diye sordu.

—Az önce eline geçen planları inceliyor, dedi Malko. Büyük bir olasılıkla Henry Pickford'dan aldıkları belgelerden tünelin en zayıf noktalarını yani patlayıcıların yerleştirileceği noktaları saptamış olmalılar.

Goril, sakın sakın kahvesini yudumlayan Alman'a baktı.

—Ne yapıyoruz?

—Şimdilik hiçbir şey, dedi Malko. Kalabalığı gördünüz. Yanında mutlaka silah vardır ve ateş etmekten çekinmeyecektir. Zaten bizim istediğimiz de patlayıcılar.

—Dikkat, dedi Chris, kalkıyor.

İnge Klein bir telefon kulübesine yönelip kısa bir görüşme yaptı. Sonra otomatik turnikelerden geçerek istasyona girdi.

Malko bir süre bekleyip kadının peşinden gitti. Neyseki istasyon çok kalabalıktı. Chris Jones ona memur kılığındaki üç FBI görevlisini gösterdi.

—Artık elimizden kaçamaz, dedi.

Bir tren perona yanaşmak üzereydi. Trenler istasyonda sadece bir dakika kalıyorlardı. Malko arkadaki vagonlardan birine atladı. İnge Klein en baştaki vagondaydı.

Malko kronometresini çalıştırdı. Exchange Meydanı'ndaki durağa gelene kadar 2 dakika 27 saniye geçmişti. O sırada telsizden bir ses duyuldu.

—Kadın indi, asansörlere doğru gidiyor.

Malko hemen inip, hızlı adımlarla çıkışa doğru ilerledi. Merdivenleri dörder dörder çıktı. Tam sonuna gelmek üzereyken bir FBI ajanı önünü kesti.

—Exchange Meydanı'ndan çıktı, Hudson'a doğru gidiyor.

Malko, biraz ilerleyince, İnge Klein'in ırmak boyunca yürüdüğünü farketti. Kıyıda kırmızı bir tekne gördü.

İnge Klein tekneye yaklaşmadı ve Path istasyonuna yöneldi.

Anlaşılan kadın kaçış yolunu kontrol etmek istemişti. New Jersey üzerinden kaçmayı tasarlıyor olmalıydı.

Malko onu kaybetmemek için adımlarını sıklaştırdı. Genç kadın asansöre yönelince, o da merdivenden inerek istasyona geldi, iki paralel tünel arasında bağlantıyı sağlayan yirmi

metrelik bir koridor vardı.

Sefil kılıklı bir adam, Malko yanından geçerken:

—Sola gitti, bayım dedi.

Bunu hiç beklemiyordu. İnge Klein New Jersey'e doğru gidiyordu, fakat o bölge bir suikast için elverişli değildi, Path o noktada yüzeye çıkıyordu...

Malko yavaşladı. İstasyon çok ıssızdı. Perona çıkmak için trenin gelmesini beklemeye karar verdi. Böylece kalabalığın arasında göze çarpmazdı.

Yaklaşan sestem, Dünya Ticaret Merkezi'nden gelen trenin, istasyona girmek üzere olduğunu anladı.

Tren boştu, kenarda bekleyen birkaç yolcu trene binmişti. İnge Klein görünürde yoktu. Vagona girdiğinde bir FBI ajanının endişeli bakışlarıyla karşılaştı. Bütün ajanlar, birbirlerini tanımaları için, yakalarına sarı uçlu iğne takmışlardı.

—Kadın nerede? diye sordu Malko'ya.

—Siz görmediniz mi?

—Hayır, efendim. Her vagona bir adamımız var. Onu görmedik.

Malko bir anda kararını verdi. Kapılar kapanmak üzereyken aşağı atladı.

Tren Jersey City'e doğru uzaklaşırken, Malkoda öbür istasyonla arada geçişi sağlayan kapıya doğru koştu. Koşarken başında kask olan, bir adama çarptı. Adamın yakasında sarı bir iğne vardı.

—Buradan bir kadının geçtiğini gördünüz mü?

—Kimseyi görmedim bayım.

Malko bir süre öylece kaldı. Trenden inince iki çıkış yolu vardı. Biri Malko'nun beklediği yer, diğeryse bu geçit. FBI ajanı, İnge Klein'in trene binmediğini söylemişti. Demek ki hâlâ istasyondaydı.

Tünelin istasyonun iki ucunda uzanan karanlık girişlerine baktı. İnge Klein'in Jersey City yönüne giden hatta girmesi olanaksızdı. Kenarlarda yeteri kadar yer olmadığından ezilebilirdi, istasyonun öbür ucuna giderek, tünele baktı. Ancak yirmi metre ilerisini görebildi.

İnge Klein bu tünele girmiş olmalıydı, içeride bir fenerle dolaşmak kolaydı.

Fakat niçin?

Kulak kabartınca, uzaktan giderek yaklaşan bir ses duydu. Dünya Ticaret Merkezi'nden gelen tren iki buçuk dakika sonra istasyona girecekti. Geçerken de Alman teröristi ezecekti.

Oysa İnge Klein o güne kadar ölümü hiç göze almamıştı.

**

Chris Jones, endişeyle Malko'ya yaklaştı.

—Çocuklar, Journal Meydanı'nda treni kontrol ettiler. İnge Klein yoktu.

—Buradan gitti, dedi Malko.

Bir yandan da teröristin planını anlamaya çalışıyordu. Artık, eylemini tek başına gerçekleştirmeyeceğinden emindi. Trenin sesi gitgide yaklaşıyordu. Malko birden demiryoluna atladı.

—Hey! Çıldırдың mı? diye bağırdı Chris Jones. Ezileceksiniz.

—Gelin, diye bağırdı Malko. İnge Klein bir

yolunu bulmuştu. Biz de onun gibi yapacağız. Raylar arasında koşmaya başladılar. Malko kaygı içindeydi. Tonlarca suyla aralarında sadece yirmi metre toprak olduğunu düşünmeden edemiyordu.

*

**

Kalabalığın arasında istasyonun en ucunda duran iki adama kimse dikkat etmedi. Tren geldi ve baştaki vagon tam onların hizasında durdu.

Kondüktör kabininin karşısındaki sıraya oturdular. İki de birer eşofman üstü giymişler ve kasket takmışlardı. Omuzlarında büyük spor çantaları vardı. Avrupa'da olsalar, herkes onların "Ortadoğulu" olduklarını söylerdi. Fakat Amerika'da binlerce Portorikolu, Latin Amerikalı ve Pakistanlı'dan farkları yoktu.

Tren hareket ederek, Dünya Ticaret Merkezi'ni arkada bıraktı, içlerinde daha genç olanı gözünü elindeki kronometreden ayırmıyordu. İriyarı kot pantolonlu, elinde telsizi olan biri de onları inceliyordu. Adam operasyonda görevli, FBI ajanlarından biriydi. Bir dakika, yirmi yedi saniye geçti. Tren saatte 60 kilometreyle gidiyordu ve aşağı yukarı yolun yarısına gelmişti.

Birden genç olanı ayağa fırlayıp imdat kolunu çekti.

Kondüktör tehlike sinyaline uyararak, aracı durdurdu ve arkadan gelebilecek treni uyararak için kırmızı ışıklarını yaktı. Yolcular şaşkınlıkla biraz da korkuyla birbirlerine baktılar.

FBI ajanı yerinden kalkıp, genç adama doğru yöneldi.

—Ne oluyor? diye sordu.

Esmer tenli adam, çantasını karıştırıyordu. Onun cevap vermediğini gören ajan sorusunu tekrarlamaya zaman bulamadan öteki silahını çekip beynine bir kurşun sıktı. Tam o sırada kondüktör kabinden çıkıyordu. Katil bu kez de ona nişan alıp tetiğe bastı. Yolcular çığlık çığlığa vagonun arkasına kaçmaya başladılar. Saldırganlardan genç olanı kötü bir İngilizceyle bağırdı.

—Yere yatın, size bir şey yapmayacağız.

Birkaç saniye sonra, vagon ölüm sessizliğine büründü. Teröristlerden biri kapıyı açarak, elektrik feneriyle işaret verdi, işaretine cevap alınca adam neşeyle bir bağırtı kopardı.

Arkadaşı yere inip, trenle tünelin duvarı arasında ilerlemeye çalıştı. Arkasında çantasıyla güçlükle yürüyebiliyordu. Diğer vagonların yanından geçerken yolcuların kayıtsız bakışlarını farkettiler. Silah seslerini duymamış olmalıydılar.

İnge Klein üç dakika sonra, nefes nefese, gözleri parlayarak geldi..

—Akram, dedi, sen burada kal. Işıkları yak ve gelen olursa durdur. Bize onbeş dakika yeter, tamam mı?

—Anlaşıldı, dedi genç Libyalı.

İkinci çantayı yüklenen İnge Klein'in arkasından baktı. Sonra HK5 tipi bir otomatik tabanca, birkaç el bombası ve bir halojen projektör çıkarttı.

Bir yandan, arkasındaki korku içindeki yolcuları, bir yandan da tüneli gözlemeye başladı.

Projektörlerin ışığı bir gölgeyi aydınlatınca,

XX. BÖLÜM

hiç düşünmeden ateş açtı.

*

**

Malko hemen yere yattı. Kurşun az ileride raylara isabet etmişti. Chris Jones silahını doğrultup nişan aldı. Az sonra patlamanın etkisiyle, eski tünelden parçalar döküldü. Sadece ışıklarını gördükleri araçtan, iki yüz metre uzaktaydılar.

—Acaba ne yapıyorlar? dedi Chris.

Malko İnge Klein'in şeytanca planını anlamaya başlıyordu.

—Bence, patlayıcıları tonozun üzerine, Doğu Almanlar'ın en zayıf olduğunu saptadıkları yere yerleştiriyorlar, dedi.

İşlerini bitirdikten sonra yine trene binecek ve New Jersey Limanı'na çıkacaklardı. Patlayıcılar tüneli havaya uçururken, tren de yüzeye varmış olacaktı.

Malko var gücüyle beynini çalıştırdı.

—Chris, dedi. Burada kalıp, göndereceğim yardımı bekleyin. Hâlâ bir şansımız var.

Hızla tünelin Exchange Meydanı tarafına doğru koşmaya başladı.

Malko, kalbi deli gibi çarparak, tünelden çıktı. Exchange'de kendisini karşılayan polislerden başka kimse yoktu.

—İçeride neler oluyor? diye sordu bir FBI dedektifi:

—Anlatacağım, dedi Malko. Dünya Ticaret Merkezi tarafına geçmem gerekiyor.

—FBI'in emri üzerine ulaşım durduruldu.

—Açım o zaman, diye emretti Malko, yoksa yarım saate kalmadan New York'u su basacak.

Konuşarak öteki perona geldiler. İstasyonda kapıları açık boş bir tren bekliyordu. Orada da her yer polis kaynıyordu. Malko hemen baştaki vagona atladı. Kondüktör ona şaşkınlıkla baktı.

—Hemen hareket edin, diye bağırды Malko.

—Olanaksız, diye cevap verdi Öteki, kırmızı ışıklar yanıyor.

FBI dedektifi kimliğini uzattı.

—Söyleneni yapın, ben sorumluluğu üzerime alıyorum.

Adam isteksizce yola çıktı. Tünelde sayılamayacak kadar çok kırmızı ışık yanıyordu. Makinist ister istemez yavaşladı. Malko, elini onun eli üzerine koyarak, kolu sağa doğru itti...

—Daha hızlı.

Tren hızlandı. Birkaç dakika sonra, Dünya Ticaret Merkezi'nin polis kaynayan istasyonuna girdiler. Malko aşağı atladığında Milton Brabeck' le burun buruna geldi.

—Chris nerede?

—Tünelde, dedi Malko. Çabuk gelin.

Koşarak istasyonu geçip, duran bir trene bindiler. Leon Storman, yanında getirdiği Path'de çalışan memurlarla birlikte, Malko'ya yaklaştı.

—Silah sesleri duyduk. Neler oluyor? Tren tünelin ortasında durmuş. Niçin?

—Teröristler treni ele geçirdiler, dedi Malko. Sonra da Inge Klein ile buluştular. Şimdi tüneli havaya uçurmak için patlayıcıları yerleştiriyorlar. Bu trenle, onların arasında bir başka tren var mı?

—Yok.

—O halde yola çıkalım, dedi Malko. Hemen kondüktör kabinine geçti.

Leon Storman boğulacak gibiydi.

—Ne yapacaksınız? diye sordu.

—Gelin, dedi Malko, size ihtiyacım olabilir.

Bir sürü FBI ajanı içeri doluştular. Malko kolu indirip sağa çevirdi. Otomatik kapılar kapandı ve tren hareket etti. Kimse konuşmuyordu. Birden Storman iki küçük kırmızı noktayı göstererek ona doğru eğildi.

—İşte öbür tren, yavaşlayın. Önde bir şeyler var.

Malko cevap vermeden kolu sonuna kadar sağa çevirdi. Tren meyil sayesinde daha da hızlandı. Farlar rayları ve eski taşları aydınlattı.

Malko birden aradığı şeyi gördü: Duvara dayalı merdivenin üzerinde, bir adam tünelin tavanına bir şeyler yerleştiriyordu. Aşağıda, rayların arasında da başka biri duruyordu. Onları görünce adam hemen aşağı inip, durdurdukları trene doğru koşmaya başladı. Öteki de onu izliyordu.

—Onlar, dedi Malko.

Inge Klein ve arkadaşı zaman zaman arkalarına bakarak, var gücüyle koşuyorlardı. Bir ara arkadaşının ayağı takıldı ve boylu boyunca rayların üzerine uzandı. Hemen ardından mavi bir ışık yandı. Adamın vücudu bir an sarsıldı ve hareketsiz kaldı. Elektrik çarpmıştı.

Inge Klein hâlâ koşuyordu, fakat trenin yaklaşan sesini duyunca, hiçbir şansı olmadığını anladı. Hemen arkasını dönüp, onlarla yüzyüze geldi. Bacaklarını iki yana açarak, üzerine gelen araca ateş açtı. Malko yavaşlamadı. Farlar genç kadını iyice aydınlatmışlardı Malko genç kadının nefretle kasılmış yüzünü ve açık ağzını gördü. Sonra belli belirsiz bir çarpışma hissedildi. Rüyada gibi Storman'ın bağırıldığını duydu:

—Durun! Durun!

Otomatik olarak kalkan koldan elini çekti. Tren hemen hızını kaybetti, fakat öbür trenin arkasına çarptığında, hâlâ saatte on kilometreyle ilerlemeye devam ediyordu. Malko duvara dayandı.

Üçüncü karşılaşmaları, Alman'ın sonu olmuştu.

*

**

Üç patlayıcı uzmanı spotların ışığında, merdivenlerin üzerinde dengelerini korumaya çalışarak, bir ölüm sessizliği içinde çalışıyorlardı. Tünelde sinek uça duyulacaktı. Trende yolcuların başında bekleyen terörist, bir el bombasıyla kendini havaya uçurmuş, yolcular New Jersey'e yürüyerek dönmüşlerdi.

Inge Klein'in ölümünün üzerinden tam on

dört dakika geçmişti.

Malko bütün gücünü yitirdiğini hissediyordu. Herkesin gözü, bombaların yerleştirildiği duvardaydı. Kimse bir şey söylemiyordu... Derken adamlardan biri aşağı inip, Malko'nun yanına geldi. İçinde bulunduğu gerilimin etkisiyle, yüzü sapsarı kesilmişti.

—Çalışır hale getirecek zaman bulamamışlar dedi.

Ne sevinç dolu haykırmalar, ne de ağlama sesleri duyuldu. Malko Dünya Ticaret Merkezi'ne doğru yürümeye koyuldu. İnge Klein'in vücudundan arta kalanları saklayan örtünün yanından geçerken başını çevirdi.

*
**

Carrie Fisher henüz giyinmesini tamamlamamıştı. Fair Oaks Hastanesi'nde geçirdiği üç aydan sonra, nihayet dışarı çıkabilecekti. Artık vücudu uyuşturucu zehirinden tamamen temizlenmişti. Dantel çoraplarını tutan jartiyerini taktı, siyah ipek eteğini ve içini gösteren bluzunu giydi. Aynada bir süre kendini seyrettikten sonra, görünüşünü beğenerek biraz parfüm sürdü. Tam tırnaklarını boyamayı bitirmişti ki, kapı çaldı. Ev boştu ve ayak sesleri, tahta döşemede yankılanıyordu. Kapıyı açınca, Malko'yla karşılaştı.

—Tanrım, haftalar boyunca, seni tekrar göremeyeceğimden o kadar korktum ki!

Vücudu da söylediklerini onaylar gibiydi. Malko, genç kadının yüzüne baktı.

—Her zamankinden daha güzelsin, dedi.

Carrie cevap vermeden güümseyerek, vücudunu ona yapıştırdı.

Yüzündeki yara izlerini yok etmek için yirmi ameliyat geçirmesi gerekmişti. Kaslarını incitmemesi için, bazı hareketleri yapması kesinlikle yasaklanmıştı.

—Biliyor musun, dedi, Path'i havaya uçurma fikrinin Libyalılar'ın aklına nereden geldiğini sanırım anladım.

Malko merakla ona baktı. Cevabını veremedikleri tek soru buydu.

—Nasıl?

—Emin değilim. Belleğim çok bulanık, aradan epey zaman geçti! Belki de hayal kuruyorum. Onca uyuşturucudan sonra, artık gerçekle hayali birbirine karıştırır oldum.

—Yine de söyle.

—Libya'da babamla birlikteyken bir gün eski işi hakkında tartıştık. New York Liman İdaresi'nde çalıştığı sırada karşılaştıkları sorunlardan bahsetti.

—Soma?

—Bir keresinde, New Jersey'i Dünya Ticaret Merkezi'ne bağlayan metroyu kapatmak zorunda kaldığını söyledi. Yani Path'in tünellerinden birini. Gerekçe olarak da, kubbedeki taşların düşmeye başladığını göstermiş. Önemsiz bir deprem, hatta Hudson'daki su seviyesinin biraz yükselmesi bile tüneli çökertebilirmiş. O sırada Aziz Abdullah da yanımızdaydı ve yanılmıyorsa babama bu konuda bir sürü soru sormuştu...

FBI'nin bunu öğrenmemesi çok daha iyi olurdu.

—Hayal görmüşsün, dedi Malko. Sakın bundan başkalarına söz etme.

Malko, onu ilk kez seviştikleri büyük yatağa

çekti. Aralarındaki o gizemli ve yoğun sevgiyi tekrar canlandırabilmek için büyük bir istek duyuyordu. Carrie'nin sarıldığını görünce, parmakları naylon çorap boyunca ilerleyerek, çıplak tenini buldu. Carrie Fisher gözlerini kapatmış, başını arkaya atmıştı. Nefes nefese bir halde titriyordu.

İpek eteği yukarı sıyrılıp çıplak karnını ve jartiyelerini açıkta bıraktı. Malko incitmekten korkarcasına genç kadınla birleşti. Carrie ellerini onun boynuna dolayıp kendini erkeğin verdiği zevke kaptırmıştı.

Malko bir ara yavaşça başını çevirip, kendisini öfkeyle süzüyormuş gibi gelen Kaddafi'nin posterine baktı.